

ΔΕΛΤΙΟ ΣΥΖΗΤΗΣΗΣ

ΚΥΠΡΙΑ
ΚΗ
ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

5

ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΑΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ
ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ
ΑΠΕΡΓΙΕΣ

ΤΟ ΚΟΜΜΑ

ΕΡΥΘΡΕΣ
ΤΑΞΙΑΡΧΙΕΣ

ΚΟΙΝΟΤΙΚΕΣ
ΕΚΛΟΓΕΣ

ΑΡΧΟΥΣΑ ΤΑΞΗ
ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ
ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΕΠΕΜΒΑΣΗ

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΑ
ΚΟΜΜΑΤΑ ΣΗΜΕΡΑ

ΜΑΗΣ ΙΟΥΝΗΣ ΙΟΥΛΗΣ 1978 № 5

ΔΕΛΤΙΟ ΣΥΖΗΤΗΣΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ Τ.Κ. 5143 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Τα ενυπογραφα αρθρα δεν εκφραζουν
αναγκαστικα τις αποψεις της συντα-
κτικης επιτροπης,αλλα του συγγραφεα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΟΙΝΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ	3.
ΑΠΕΡΓΙΑΚΟ ΚΙΝΗΜΑ	3.
ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΗΝ ΕΤΚΟ	4.
ΑΤΟΜΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΑΡΧΟΥΣΑ ΤΑΞΗ	5.
ΕΡΥΘΡΕΣ ΤΑΞΙΑΡΧΙΕΣ	6.
ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΑΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ	10.
ΓΙΑ ΤΟ ΚΤΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ	13.
ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ	18.
ΤΑ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΣΗΜΕΡΑ	21.
ΓΙΑ ΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ διαφωνια.	26.
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ. διαφωνια.	30.
απαντηση.	31.

Το "δελτιο" βγαίνει αυτη την φο-
ρα με αρκετη καθυστερηση. Οι λο-
γοι γι αυτη την καθυστερηση είναι
διαφοροι.

Ενας σοβαρος λογος είναι ο τραυ-
ματισμος του συντροφου Φαιδωνα
Θαοδωρου σε αυτοκινητιστικο δυσ-
τυχημα. Ο συντροφος Φαιδωνας που
είταν βασικος μελος της συντακτι-
κης επιτροπης του "δελτιου" βρι-
σκεται απο τωτε στο νοσοκομειο κι
αυτο τον αναγκαζει να μεινει μα-
κρια απο την πολιτικη ζωη για ε-
να αρκετα μεγαλο χρονικο διαστη-
μα. Αυτο αναγκαστικα δημιουργησε
ενα παροδικο κενο στην δουλεια
του "δελτιου".

Αλλοι λογοι για την καθυστερηση
του "δελτιου" είναι το γεγονος
πως αρθρα που γραφτηκαν απο φοι-
τητες συντροφους αργησαν να γραφ-
τουν λογω των εξετασεων. Επισης
το μεγαθος τους καθυστερησε περι-
σσοτερο το γραψιμο τους.

Λογω αυτου του μεγαθους το "δελ-
τιο" βγαίνει αυτη την φορα σε 32
σελιδες και ετσι ελπιζουμε να α-
ποζημιωθουν οι αναγνωστες μας.
Κατι το πολυ ενθαρρυντικο σε αυ-
τη την εκδοση είναι η υπαρξη 2
αρθρων που διαφωνουν με προηγου-
μενα αρθρα που δημοσιευτηκαν στο
δελτιο". Αυτο δειχνει πως το τι
γραφεται στο "δελτιο" εχει μια
καποια απηχηση μεσα στους αναγ-
νωστες και οτι συζητειται . Απο
αυτη την συζητηση θα βγουν οι δι-
αφωνιες και θι συμφωνιες που θα
βοηθησουν το "δελτιο" στην εξελι-
κτικη του πορεια.

ΚΟΙΝΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Στις 24 του Μαη μετα απο εισηγηση της κυβερνησης η βουλη αποφασισε την αναβολη των κοινοτικων εκλογων. Τα κομματα της αριστερας (ΑΚΕΛ, ΕΔΕΚ) και μερικοι ανεξαρτητοι βουλευτες διαφωνησαν με την αποφαση αυτη, διχως ομως βεβαια να καταφερουν να τη αλλαξουν.

Βεβαια ουτε το ΔΗ.ΚΟ που υποστηριζε την αναβολη των κοινοτικων εκλογων ουτε η κυβερνηση παρελειψαν να δικαιολογισουν την αποφαση τους. Η "αναγκαιοτητα" ενοτητας ξανασερβιρηστηκε διχως πολλη δυσκολια.

Η προσπαθεια της κυβερνησης να καταστειλει καθε διαμαρτυρια εναντι στην αρση του εμπαρκο, την Ισραηλινη επιδρομη στον Λιβανο και η προσπαθη αναβολη των κοινοτικων εκλογων ειναι γεγονοτα που αναμφισβητητα εχουν παν αποτελεσμα τη στερηση των δημοκρατικων ελευθεριων του λαου. Ολες αυτες οι προσπαθειες για φιμωση της λαϊκης θελησης εγιναν για "λογους ενοτητας". Οπως δειχνουν τα πραγματα για το ΔΗ.ΚΟ η ενοτητα προϋποθετει την ελλειψη οποιασδηποτε πολιτικης η οικονομικης παλης. Και η ελλειψη οποιασδηποτε μορφης παλης με τη σειρα της σημεινειτην διατηρηση της υφισταμενης καταστασης με τα χαμηλα μεροκαματα και τον συνεχη περιορισμο των δημοκρατικων δικαιωματων του λαου.

Κατι τετοιο βεβαια συμφερει μοναχα στη κεφαλαιοκρατικη ταξη γιατι τα χαμηλα μεροκαματα και ο περιορισμος των αστικοδημοκρατικων ελευθεριων τους διευκολυνει στες προσπαθειες τους να πυσουν ξενα κεφαλαια να επενδυσουν στην Κυπρο.

Ασφαλως το ΔΗ.ΚΟ. σαν κομμα που ηδη απαδειξε πως εξυπηρετει επαξια τα συμφεροντα της κεφαλαιοκρατικης ταξης δεν θα διασσει "για λογους ενοτητας βεβαια" να αναβαλει τες βουλευτικες η προεδρικες εκλογες.

Οπως αναφεραμε και πιο πανω η αριστερα διαφωνησε με την αποφαση αναβολης των κοινοτικων εκλογων. Η ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ πολυ σωστα διαπιστωσαν οτι η αποφαση των δεξιων βουλευτων για αναβολη των κοινοτικων ε

κλογων στερει εστω και κεινα τα μινιμουμ δημοκρατικα δικαιωματα του λαου μεσα στο αστικο συστημα.

Οι θεσεις των κομματων αυτων για "συνεργασια των ταξεων στον εθνικο απελευθερωτικο αγωνα" και θεσεις τους για την "ενοτητα των πατριωτικων δυναμεων" αντι για τηνενοτητα των εργαζομενων κατω απο ενα μαχητικο αντικαπιταλιστικο και αντικατοχικο προγραμμα, εμποδισαν τα κομματα αυτα να καλεσουν τον λαο σε κινητοποιησεις, εκδηλωσεις η οποιοσδηποτε αλλης μορφης αγωνα που θα μπορουσε να παρει αντικαπιταλιστικο χαρακτηρα. Η διαφωνια τους εμεινε ουσιαστικα σε επιπεδο λογομαχιας βουλευτων με μονη διαφορα το γεγονος οτι η ΕΔΕΝ (νεολαια της ΕΔΕΚ) καλεσε τα μελη της σε μια τυπικη πικεττοφορια διαμαρτυριας.

Η αριστερα που συνεργαστηκε και εδωσε την κοινοβουλευτικη πλειοψηφεια στο ΔΗ.ΚΟ και τους κεφαλαιοκρατες πιστευε πως θα τους επηρεασει. Η αναβολη των κοινοτικων εκλογων ειναι ενα απο τα γεγονοτα που δειχνου πως κατι τετοιο δεν εγινε. Αποδεικνυει για ακομη μια φορα την χρεωκοπια της λαικομετωπικης πολιτικης. Αποδεικνυει πως η "συνεργασια των ταξεων" και η "ενοτητα των πατριωτικων δυναμεων" συμφερει μονο στο κεφαλαιο.

Αποτελεσμα της λαικομετωπικης πολιτικης που ακολουθει η αριστερα τα τελευταια χρονια θα ειναι η ολοκληρωτικη υποταγη της σε ενα κομμα που ο ρολος του ειναι η εξυπηρετηση των συμφεροντων των κεφαλαιοκρατων

ΟΙ ΤΕΛΕΥ- ΤΑΙΕΣ ΑΠΕΡΓΙΕΣ

Στους περασμενους 2-3 μηνες ειχαμε μια απεργιακη κινηση συγχρητικα πιο εντονη.

α) Η απεργια στα διυλιστηρια. Η απεργια ειταν 24ωρη και διακοπηκε μετα απο επεμβαση της κυβερνησης. Εγινε γυρω απο την αναμεωση της συλλογικης συμβασης με αιτηματα: αυξηση 22%, μειωση ωρων, καλυτερευση

του συστηματος βαρδιας, επιδοματος επειγουσας κλησης, μισθοδοτικων κλιμακων και υπερωριων μαζι με αλλα επι μερους θεματα.

Η απεργια εληξε διχως να ικανοποιηθουν τα αιτηματα των εργατων. Αν και κερδηθηκε αυξηση 15% σε 2 δοσεις, μειωση ωρων και κερδηθηκαν αλλα επι μερους αιτηματα.

Τα διυλιστηρια εχουν μια παραδοση απεργιων τα τελευταια χρονια. Τον Σεπτεμβρη του 76 ειχαν απεργια διαρκειας με αρκετη συμμετοχη απο τους εργαζομενους. Σε αυτη την απεργια κερδισαν τα βασικα αιτηματα τους. Αντιθετα η τελευταια απεργια δεν προχωρησε σε ψηλο βαθμο κυρια γιατι οι τμηματικες διαφορες δημιουργησαν ενα κλιμα συγχιση και απομονωσης που εκμεταλευτηκε η ηγεσια και η συντεχνιακη ηγεσια για να καταφερουν να γινει δεχτει η εισηγηση τους, με πολυ μικρη διαφορα φηφων.

Ανκαι τα αιτηματα δεν περιοριζονταν σε εντελων τμηματικα οπως αυξηση, (μειωση των ωρων), το πολυ γρηγορο κλεισιμο της, ο περιορισμος της σε πλαισια διαπραγματευσεων και επομενωσ μη συμμετοχη της μαζας των εργατων, και η ελαχιστη πληροφορηση που υπηρχε στες εφημεριδες την εκαμαν να περασει απαρατηρητη απο την υπολοιπη ερναιτικη ταξη. Δεν μπορουμε να περιμενομε οτι θα αποτελεσει παραδειγμα για τους υπολοιπους εργατες.

Η επιδραση στο κινημα ειναι γεννικα λιγη, κυρια γιατι παρουσιαστηκε σαν εντελως τμηματικο θεμα και δεν ξεφυγε απο το γραφειοκρατικο επιπεδο.

β) Οι απεργιες στον ηλεκτροπαραγωγικο σταθμο Μονης και των λιμενικων υπαλληλων εχουν το κοινο στοιχειο μετα διυλιστηρια στο οτι οι εργαζομενοι στους χωρους αυτους εχουν πολυ μεγαλη βιομηχανικη δυναμη λογω της θεσης τους στην οικονομια. Οι δυο τελευταιες απεργιες εκτος των αλλων σαν κοινα στοιχεια εχουν την εξειδικευση του αιτηματος (θορυβος στην Μονη, πληρωσιτων θεσεων στο λιμανι) που μειωνει σε μεγαλυτερο βαθμο απο τα διυλιστηρια την επιδραση τους στο κινημα. Η μεταφορα του προβληματος σε θεματα νομμοτεχνικη και επιπεδο εμπειρογνωμων αποξενωνων ακομη περισσοτερο τες απεργιες απο τους υπολοιπους εργατες.

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΗΝ ΕΤΚΟ

Μια από τις πιο σημαντικές απεργίες των τελευταίων μηνών είναι εκείνη που έγινε τον περασμένο μήνα στην ΕΤΚΟ στην Λεμεσό. Η σημασία της απεργίας δεν βρίσκεται στο μέγεθος της, στην τακτική, ή στην επίδραση της στο επίπεδο του ταξικού αγώνα. Βρίσκεται στο ότι φέρνει στην επιφάνεια βασικά προβλήματα του εργατικού κινήματος.

Στην σημερινή κατάσταση τα προβλήματα των εργατών είναι τεραστία και σίγουρα χρειάζονται αγωνιστική αντιμετώπιση για επίλυση τους.

Όμως βρισκόμαστε μπροστά στο επιφανειακά παραξένο φαινόμενο οι ηγεσίες των συντεχνιών να προωθούν διαμάχες μεταξύ τους χρησιμοποιώντας ακόμη και την απεργία, ενώ καταδικάζουν οποιαδήποτε προσπάθεια για απεργία όταν αυτή έχει σκοπό την επίλυση κριτών προβλημάτων της εργατικής τάξης.

Στην ουσία όμως δεν πρέπει να μας παραξενεύει το γεγονός. Πηγάζει από ορισμένα βασικά προβλήματα του Κυπριακού εργατικού κινήματος που θα στραφούν εμπόδιο στην ανάπτυξη του αν δεν τα ξεπεράσει, τουλάχιστον στην πράξη.

Τα προβλήματα αυτά είναι το διασπασμένο εργατικό κίνημα και η μη συμμετοχή των εργατών στην καθημερινή ζωή των συντεχνιών. Οι συντεχνίες παρουσιάζονται σαν φεουδα ορισμένων ατόμων και όχι σαν όργανα της τάξης, με άλλα λόγια δεν ελεγχονται από τους εργάτες.

Γίνεται μια λανθασμένη ταύτιση του οργάνου (συντεχνίας) με τους εκπροσώπους του (ηγεσία). Έτσι για το μέσο Κυπριο εργάτη η συντεχνία δεν είναι αυτός και οι συναδελφοί του αλλά ο εμμισθός που ερχεται κάθε τόσο να τους επισκεφτεί στο χώρο δουλειάς. Αυτή η ταύτιση και αντιμετώπιση οδηγεί στην τελική αποξένωση του εργάτη από την συντεχνία και σε μια σταθεροποίηση της ηγετικής γραφειοκρατίας. Έτσι μέσα σε τέτοιες συνθήκες η γραφειοκρατία μπορεί να κρατήσει το κίνημα ελεγχόμενο ή να το στρέψει προς κατευθύνσεις που η ίδια επιδιώκει.

Πα' ολο που η ηγεσία της ΠΕΘ τουλάχιστον φραστικά μιλά για ενότητα των εργαζομένων ουσιαστικά δεν κάνει τίποτα που να προωθεί αυτή την ενότητα. Ενότητα των εργαζομένων που πρέπει να προέλθει με ενοποίηση των συντεχνιών σε μία και μοναδική συντεχνία θα πάρει μια δυναμική που θα θέσει υπό αμφισβήτηση την γραφειοκρατική ηγεσία, μιας και οι εργάτες δεν θάναί πια χωρισμένοι σε "δεξιούς" και "αριστερούς".

Πα' ολο που στην συγκεκριμένη απεργία της ΕΤΚΟ (όπως και σε κάθε άλλη παρόμοια περίπτωση) πρέπει για λόγους αρχής να υποστηρίξουμε το δικαίωμα των εργατών να οργανώνονται στην συντεχνία της αρεσκείας τους εφόσον το κίνημα δεν είναι ενοποιημένο, δεν πρέπει να αρκιστούμε σε αυτό ούτε να το δούμε σαν βασικό σύνθημα μας. Εκεί που πρε-

πει να δώσουμε το βάρος είναι στο να δείξουμε ότι η διασπασή είναι εναντίον στα συμφέροντα των εργατών. Η ενοποίηση ομίστων εργατών δεν μπορεί να έρθει από πάνω. Η παλη για ενοποίηση είναι συνδεδεμένη με την πάλη για την μετατροπή της συντεχνίας σε αγωνιστικό όργανο περιφρούρησης και διεκδίκησης των εργατικών συμφερόντων που να ελεγχεται από τους ίδιους τους εργάτες. Για αυτό δεν ωφείλει να απευθυνόμαστε στην ηγεσία των συντεχνιών και να καταδικάζουμε τα λάθη τους. Εκείνο που χρειάζεται είναι να δείξουμε τα συγκεκριμένα βήματα που πρέπει να γίνουν για να προχωρήσουμε προς την ενοποίηση και την δημοκρατικοποίηση του οργάνου της εργατικής τάξης. Επομένως πρέπει να απευθυνθούμε στην βάση της τάξης με τρόπο που να μπορούμε να οδηγήσουμε σε συγκεκριμένες πράξεις όταν οι συνθήκες το επιτρέψουν. Βασικός μας προσανατολισμός είναι:

α) Προπαγάνδα για την ανάγκη ενότητας του κινήματος και συμμετοχής των εργατών στην ζωή της συντεχνίας.

β) Πάλη για να ξεπεράσει τη διασπασή στο επίπεδο του χώρου δουλειάς και ο γραφειοκρατικός έλεγχος με το να προωθούμε την δημιουργία επιτροπών που να αγκαλιάζει όλους τους εργάτες ανεξαρτήτως από το αν και που είναι οργανωμένοι.

Η παλη γύρω από αυτές τις θέσεις είναι κύριο στοιχείο του αγώνα για ανεβάσμα του κινήματος.

ΑΡΧΟΥΣΑ ΤΑΞΗ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η εκτέλεση του Άλτο Μορο από τις Ερυθρές Ταξιαρχίες εκτός από το γεγονός ότι έδειξε ξεκαθάρια την χρεωκοπία της τακτικής της ατομικής τρομοκρατίας δείχνει παράλληλα πως βοηθά την αρχούσα τάξη να διατηρήσει την εξουσία της.

Σε όλο το διάστημα της απαγωγής η ιταλική αρχούσα τάξη με αρκετή βοήθεια από την παραδοσιακή αριστερά ξαπέλυσε μια εκστρατεία γύρω από τον Μορο. Χρησιμοποιώντας τον συναισθηματισμό και την αποστροφή των εργαζομένων προς την βία κατάφερε να παρουσιαστεί σαν η προστάτιδα της δημοκρατίας και της ασφαλείας από τους "κακούς" τρομοκράτες. Σε περιόδους κρίσης του καπιταλισμού όπως την σημερινή η ατομική τρομοκρατία είναι δωρο αναπάντεχο γιατί μπορεί να χρησιμοποιηθεί θωμάσια από την αρχούσα τάξη για τον αποπροσανατολισμό των εργατών και παράλληλα να ανεβάσει το κύρος του κράτους.

Διευκολύνει επίσης το κράτος να κτυπήσει τα πιο προχωρημένα τμήματα του εργατικού κινήματος παρουσιάζοντάς τα σαν τρομοκρατικά. Ο γενικός αποπροσανατολισμός και σύγχυση που προκαλείται από την τρομοκρατική δράση κάνει αδύνατη την προβολή αντίστασης στις επιθέσεις του κράτους.

Δύο γεγονότα που συνέβησαν στην Ιταλία δείχνουν τον βαθμό που η αρχούσα τάξη μπορεί να κτυπήσει αγωνιστές εργάτες με το προσήμα ότι οι τελευταίοι είναι τρομοκράτες. Την μέρα που βρέθηκε ο Μορο νεκρός η αστυνομία άρχισε έρευνες στα σπίτια αγωνιστών από το εργοστάσιο Άλφα Ρομεο. Ενδιαφέρον ήταν τα εγγραφέ στο εντάλμα έρευνας σε ένα εργατή μέλος της οργάνωσης "Προλεταριακή Δημοκρατία" και μέλος της επιτροπής του εργοστασιακού συμβουλίου. "Άνηκε σε ανατρεπτική οργάνωση" επειδή "προσπαθούσε να σταματήσει την παραγωγή του νεού μοντέλου Τζουλιέτ"

αυτό δεν είναι τίποτε άλλο από την παλιά των εργατών της Άλφα Ρομεο εναντίον στην αύξηση του ρυθμού παραγωγής. (πρέπει να σημειωθεί ότι ο αγώνας αυτός συνεχιζόταν για ένα μήνα)

Το άλλο γεγονός συνέβηκε σε ένα άλλο αγώνιστή της "προλεταριακής δημοκρατίας" που βρέθηκε δολοφονημένος από την μάφια. Ο αγωνιστής αυτός ήταν ο υποψήφιος της οργάνωσης του στές τοπικές εκλογές και στην προεκλογική του εκστρατεία καταφέρθηκε εναντίον στην Μάφια και αποκλείει τες διαφορές βρωμιές της και τες σχέσεις της με την αρχούσα τάξη.

Η αρχούσα τάξη κατάφερε να περάσουν σχεδόν απαρατήρητα τα γεγονότα αυτά με το να μετονομάσει τους αγωνιστές αυτούς σε τρομοκράτες.

Παράλληλα το κράτος με την δικαιολογία της τρομοκρατίας προχωρεί στην θεσμοποίηση των "αντιτρομοκρατικών" μέτρων. Τα "αντιτρομοκρατικά" μέτρα που θυμίζουν νομούς φασιστικών κρατών χρησιμοποιούνται εναντίον στές οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς και εναντίον στο οργανωμένο εργατικό κίνημα. Χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι το "αντιτρομοκρατικό" του Καραμανλή η κατάσταση στην Γερμανία και Ιταλία όπου απεργίες χαρακτηρίζονται σαν τρομοκρατικές πράξεις και στην Αγγλία όπου διωχόνονται ή συλλαμβάνονται οι αγωνιστές εργάτες με την δικαιολογία ότι είναι Ιρλανδοί.

ΚΥΠΡΟΣ

Στον χώρο μας δεν έχουμε ακόμα αυτό το φαινόμενο. Η κρατική τρομοκρατία εξαπλώνεται όμως σιγά σιγά

παγκοσμία. Το γεγονός ότι δεν υπάρχει δράση τρομοκρατική στην Κύπρο δεν πρέπει να μας καθυστεράει. Η ύπαρξη τρομοκρατικών ομάδων είναι τόσο βοηθητική στο έργο της αρχούσας τάξης που αν δεν υπάρχουν θα προσπαθήσει να τες δημιουργήσει αν τες είναι πραγματική ανάγκη. Ηδη ορισμένες ενδείξεις δείχνουν μια τέτοια πιθανή πορεία. Οι παρακολούθησεις και η προσπάθεια τρομοκρατίας από την ΚΥΠ είναι μια ενδειξη. Τους τελευταίους μήνες η ΚΥΠ εντέινει τες παρακολουθήσεις αριστερών ατόμων. Σύμφωνα με την καταγγελία του ΑΚΕΛ η παρακολούθηση επεκτάθηκε στα μέλη του που πήραν μέρος στο συνέδριο του. Πιο έντονη είναι η παρακολούθηση στον πιο αριστερό χώρο. Την ΕΛΕΝ, τους υποστηρικτές του "δελτίου συζήτησης" και τα κομμάτια του ΚΚΚ που άρχισαν να εμφανίζονται σαν Μαρξιστές Λενινιστές Κύπρου. Παράλληλα άρχισε να εξαπλώνεται ένας ψιθύρος για ύπαρξη τρομοκρατικών οργανώσεων στην Κύπρο που συνδέονται με ξενεστρομοκρατικές οργανώσεις.

Άλλο σημείο είναι η τελευταία ομιλία του προέδρου της Δημοκρατίας που προσπαθεί να συνδέσει το απεργιακό κίνημα με πιθανές τρομοκρατικές οργανώσεις.

Όπως αναφέρθηκε η ύπαρξη τρομοκρατικών οργανώσεων εξυπηρετεί την αρχούσα τάξη. Μέχρι σήμερα έχουμε μόνο ενδείξεις ότι πιθανόν να βάλουν σε εφαρμογή σχέδια "δημιουργίας" τέτοιας οργάνωσης με στόχο να κτυπήσουν την αριστερά και ειδικότερα τα τμήματα της που δεν ακολουθούν την αρχούσα τάξη και που πιστεύουν σε ένα αγωνιστικό αντικαπιταλιστικό εργατικό κίνημα.

Γι αυτό πρέπει να είμαστε έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε ενωμένοι αυτή την επίθεση.

ΙΤΑΛΙΑ

ΕΡΥΘΡΕΣ

ΤΑΞΙΑΡΧΙΕΣ

απο ομάδα
κυπριων φοιτητων
αθηνας

Για να μπορεσει κανεις να δώσει μια εξηγηση στο τι συμβαινει σημερα στην Ιταλια, περα απο τες αερολογιες του αντιδραστικου και του αστικου τυπου πρεπει να γυρισει πω και να ακολουθησει την εξελιχτικη πορεια του Ιταλικου κινήματος τα τελευαταια χρονια.

Δεν ειναι βεβαια καθολου ευκολο για ενα απολιτικοποιητο ανθρωπο να καταλαβει πως οι ερυθρες ταξιαρχιες δεν ειναι μια μαφιοζικη οργανωση η ενα κατασκευασμα της ΣΙΑ η της ΚΑ

ΓΚΕ ΜΠΕ, οταν μαλιστα ο αστικος τυπος και πολλες φορες ο προοδευτικος δεν κανουν τιποτε αλλο απο το να ασχολουνται με τες τελειες μεθοδους των ΕΤ η τες διασυνδεσεις τους με διαφορα υποπα προσωπα. Το ιδιο δυσκολο ομως ειναι πολλες φορες να καταλαβει το ιδιο πραγμα και ενας προοδευτικος η αριστερος. Αυτο ομως που ισως ειναι το πιο προβληματικο ειναι αν μπορει ενας αγωνιστης επαναστατης να καταλαβει αν οι ερυθρες ταξιαρχιες ειναι επαναστατικες ταξιαρχιες.

Μια εξηγηση σε ολα αυτα θα προσπαθησουμε να δωσουμε σ'αυτο το αρθρο εξηγωντας και αναλυοντας σε ενα γενικο επιπεδο εκεινα τα φαινομενα που οδηγησαν στην Ιταλια του Αντρεο τι, του Μπερλιγκουε, της Προλεταριακης Δημοκρατιας και των Ε.Τ. Πισ ειδικες αναλυσεις πανα στο ιδιο ζητημα θα μας απασχολησουν σε μελλοντικα αρθρα.

ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Με το τελος του Β παγκοσμιου πολεμου πεφτουν στην καταστρεμενη Ιταλια πολλα ξενα κεφαλαια, κυρια αμερικανικα και αργοτερα ευρωπαικα που επενδυονται σε βιομηχανιες, ιδιαιτερα στα βορεια(Πιρελλι, Ζημενικλ Η διεισδυση των ξενων κεφαλιων οσηγησε σε μια μεγαλη, που εφτασε να

αποκαλειται "το οικονομιο θαυμα της Ιταλιας"-αναπτυξη της βιομηχανιας.

Κατι που πρεπει να τονιστει απο την αρχη ειναι οτι περα απο την οικονομικη αναπτυξη που ειναι το κυριο χαρακτηριστικο της πρωτης μεταπολεμικης περιόδου, ειναι το γεγονός οτι η Ιταλια βγαίνοντας απο τον πολεμο βγαίνει με ενα ισχυρο, στον χαρακτηρα του αριστερο κίνημα που ειναι το αποτελεσμα της εσωτερικης αντιστασης που αναπτυχθηκε εναντια στον φασισμο. Αυτο το κίνημα επετρεψε στο ΚΚΙ να συγκυβερνησει μαζι με τους αστους για 2 χρονια παρουσιάζοντας μια πρωτη εκφραση του Ιστορικου συμβιβασμου. Αν δεν μπορουμε να μιουμε ακομη για συνδιαχειριση αυτου που ειναι βεβαιο ειναι οτι το ΚΚΙ με την υποστηριξη του βοηθησε τον ιταλικο καπιταλισμο στην αστικη δημοκρατια. Αφηνοντας στο περιθωριο ενα δυνατο κίνημα και συνθηκες τετονες που θα του επετρεπαν να προχωρησει σε μια προοδευτικη αλλαγη του κοινωνικου συστηματος και ανατροπη του καπιταλισμου.

Η μεγαλη αναπτυξη ομως το "οικονομιο θαυμα" της Ιταλιας εφερεμαζι του και το μεγαλωμα του προλεταριατου σε βαθμο που θα αποκτησει το πιο μεγαλο ποσοστο στην Ευρωπη. Ενεκα της μεγαλης αναπτυξης και κυρια με τα το 1960 το προλεταριατο κερδιζει αρκετα προνομια (οχι απολυσεις, αυτοματες κλιμακες αναπροσαρμωγης των μισθων, μεγαλες αδειες απουσιας απο την δουλεια καθώς και πιο ελευθερο συνδικαλισμο). Η αστικη ταξη αναγνωρίζοντας την αναγκη που ειχε απο το

κομμα της πιο μεγαλης σε αναλογια για εργατικης ταξης στην Ευρωπη εδειχνε διαθεση για συνεργασία. Αυτο επετρεπε στο ΙΚΚ με τες παραχωρησεις που εδιναν οι αστοι, να διατηρει το ελεγχο του πανω στο προλεταριατο και απο την αλλη δημιουργουσε τες προυποθεσεις για καλλιεργεια του ρεφορμισμού, του ιστορικου συμβιβασμου και του ευρωκομμουνισμού. Ετσι εμφανιζεται για πρωτη φορα στην περιοδο του '60-'62 η θεωρια του πολυκεντρισμου. Μια θεωρια που ερχοται να κριτικαρει το σταλινικο μητροπολιτισμο. Μια κριτικη οχι ομως απο τα αριστερα που να αμφισβητει τες γραφειοκρατικες κρατικοκαπιταλιστικες δομες του Σοβιετικου κρατους αλλα απο τα δεξια για οικοδομηση του σοσιαλισμου συμφωνα με τες οικονομικες αναγκες καθε χωρας. Κατι που γυ τους Ιταλους κομμουνιστες σημαινε,

Διασηλωση Ιταλων εργατων. Το CUB ειναι αυτονομες εργατικες επιτροπες βασισ που κινητοποιηθησαν απο την επαναστατικη αριστερα.

να εξαναγκάσουμε τους άστους να μας δώσουν στην εξουσία και στο τέλος να μας την παραχώρησουν για να προχωρήσουμε στην οικοδομή του σοσιαλισμού.

Το "οικονομικό θαύμα της Ιταλίας" όμως δεν θα μπορούσε να κρατήσει για πολύ όπως δεν κατάφερε ποτέ και μια περίοδος ανάπτυξης και ανθής του καπιταλισμού να κρατήσει. Στα μέσα περίπου της δεκαετίας του '60 αρχίζει να σπαι το "θαύμα" και να παρατηρείται μια αλλοιωτική τάση στην Ιταλική οικονομία. Αυτό βεβαίως για την εργατική τάξη σημαίνει κτυπήματα στις κατακτήσεις που είχαν πετύχει την περίοδο της ανάπτυξης. Για τους άστους όμως ο περιορισμός των κατακτήσεων του εργατικού κινήματος ήταν απαραίτητη προϋπόθεση για να προχωρήσουν σε μια νέα περίοδο αναπ-

τύξης.

Παράλληλα την ίδια περίοδο εμφανίζονται οξυμένα και τα προβλήματα του πανεπιστημίου

που τη περίοδο της ανάπτυξης είχαν ανοίξει διαπλάτατες πόρτες τους για να καλύψουν τις ανάγκες του αναπτυσσόμενου καπιταλισμού. Τη φάση αυτή όμως της καψής της οικονομίας τα προβλήματα απασχόλησης των αποφοιτών, ησκληρίνη των μεθόδων επιλογής εμφανίζονται με ένα εντονο χαρακτήρα. όλα αυτά, αυξανόμενη κρίση των άστων και ηδυναμία του ΚΚΙ να δώσει μια επαναστατική προοπτική δημιούργησαν τες προϋποθέσεις για την ανάπτυξη ενός νέου κινήματος. Ένος κινήματος που αναπτυσσόταν αυθόρμητα προωθώντας νέες μορφές πάλης και οργάνωσης ξεφευγοντας έτσι από τον έλεγχο του ΙΚΚ. Το κίνημα αυτό ήταν που εκφράστηκε "στο καυτό φθινόπωρο του 69" με την κρίση που ξεσπασε γύρω από τες συλλογικές συμβάσεις.

Τα πράγματα το φθινόπωρο του 69 γίνοντουσαν πολύ καθαρά. Τα ΚΚΙ ή θα υποστηριζε τους άστους ή θα κτυπήσων τες εργατικές κατακτήσεις ή θα ήχονταν σε συγκρούση με αυτούς υποστηρίζοντας τες εργατικές διεκδικήσεις. Αιχμαλωτο όμως της πολιτικής του ιστορικού συμβιβασμού ήταν αδύναμο να προωθήσει μορφές πάλης που θα οδηγούσαν σε ταξική συγκρούση.

Έτσι ήταν πολύ φυσικό η κρίση το φθινόπωρο του 69 να οδηγήσει στο σπασίμο ενός κομματιού από το ΚΚΙ (ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ) όσο και άλλων κομματιών που ξεφεύγουν οριστικά πια από τον έλεγχο του. Μέσα από αυτά τα κομμάτια και άλλα κομμάτια του φοιτητικού και εργατικού κινήματος που οργάνωνονταν αυθόρμητα και αυτονομα, (Αβανγκάρτια Οπεραία, Λοττα Κοντινιουε) αναπτύχθηκαν μετά την κρίση του 69 οι οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς, προωθώντας νέες μορφές πάλης και οργάνωσης. Είναι χαρακτηριστικό ότι από αυτή την περίοδο και μετά εμφανίζονται και λειτουργούν τα εργοστασιακά συμβούλια, μορφές αυτοοργάνωσης των εργατών που μπορούν να ξεφεύγουν από τον έλεγχο των γραφειοκρατών. Η περίοδος όμως αυτή μετά το φθινόπωρο του 69 με τη μεγάλη άνοδο του εργατικού και φοιτητικού κινήματος δημιούργησε πολλά προβλήματα στο ΚΚΙ και γενικά στις συνδικαλιστικές ηγεσίες που αρχισαν με όλα τα μέσα να προσπαθούν να καθυστερήσουν αυτό τον αναβ-

ρασμο που όλο και απλωνόταν σε όλη την Ιταλία.

ΕΡΥΘΡΕΣ ΤΑΞΙΑΡΧΙΕΣ

Μέσα από αυτή την συγκρούση κομματιών του κινήματος με τες γραφειοκρατικές ηγεσίες και τα ρεφορμιστικά κομμάτια που κρατώντας μια εντελώς συμβιβαστική στάση προσπαθούσαν να καθυστερήσουν τον αναβρασμο που όλο και απλωνόταν πιο πλατιά βγήκαν οι Βρυθρες Ταξιαρχίες. Κομμάτια του κινήματος που καλούσαν τες εργατες να παλέψουν έξω από τα συνδικατά και το ΚΚΙ με την μόνη μορφή πολιτικής πάλης που παραδεχόνταν την βία. Παρα τον ανταρτικό και τρομοκρατικό χαρακτήρα τους όμως οι ΕΤ δεν είναι ξεκομμένες από την εργατική τάξη και αυτό φαίνεται και από το ότι αρχισαν την δράση τους από τα εργοστάσια. Με πρώτους στόχους τα μεγάλα βιομηχανικά συγκροτήματα στην Βορεία Ιταλία και τους ιδίους τους εργοδοτες. Έτσι οι πρώτες επιθέσεις τους είχαν σαν στόχο τον διευθυντή της Ζήμενς, εναντία στην Πιρελλι και την Αλφα-Ρομεο που απήγαγαν τον διευθυντή της και τον αφήσαν αλυσοδεμένο έξω από την πόρτα του εργοστασίου με μια πινακίδα που έγραφε: "Μίνκουτσι, φασίστας διευθυντής της Αλφα-Ρομεο. Δικαστήκε από τες ΕΤ."

Αργότερα όμως οι στόχοι τους αρχίζουν να συμπεριλαμβάνουν όχι μόνο φασίστες και εκπροσώπους του αστικού κράτους αλλά και στελεχη του ΚΚΙ, συνδικαλιστες και δημοσιογράφους. Η παραπέρα πορεία όμως των ΕΤ δεν είναι κάτι που πρέπει να το δούμε ξεκομμένο από την όλη πορεία του Ιταλικού κινήματος. Πρέπει να δούμε ποιες ήταν εκείνες οι συνθήκες που οδηγούσαν τες ΕΤ σε όλο και πιο υπεραριστερη πολιτική για να φτάσουμε στην απαγωγή του ΜΟΡΟ, "το κτυπήμα στην καρδιά του κράτους".

Η ΚΡΙΣΗ

Η κρίση της Ιταλικής αστικής τάξης γίνονταν όλο και πιο έντονη και ιδιαίτερα από την περίοδο μετά το 1972. Οι ανταγωνισμοί στην ΕΟΚ όσο και η γενικότερη κρίση που περνούσε ο Ευρωπαϊκός καπιταλισμός οδηγού την Ιταλική αστική τάξη όλο και σε πιο βαθεία αδιέξοδα. Αδιέξοδα οχιμόνο οικονομικά αλλά και πολιτικά. Η

Άλλη διαδήλωση Ιταλών εργατών.

Συνθήματα των "Ινδιανών". Κίνημα νέων κυρίως φοιτητών που απορρίπτουν κόμματα και οργανώσεις. Χαρακτηριστικόν της κρίσης τόσο του καπιταλισμού όσο και του κινήματος αναφέρει. Το κίνημα εναντίον στο σύστημα, στους φόρους, συντεχνίες, βατικάνο, καταπίεση, παραδεισο, κλπ.

πολιτική κρίση που είχε αρχίσει από την πρώτη περίοδο άρχισε να σπαι το θαύμα με την άρση της υποστηρίξει των σοσιαλιστών προς τους χριστιανοδημοκράτες, συνεχίζει εντονότερα. Οι αστικές κυβερνήσεις δεν μπορούν να στερήσουν.

Η Ιταλική αστική τάξη είναι αναγκασμένη να περάσει το οικονομικό αντεργατικό και κατασταλτικό της πρόγραμμα ή να μην μπορεί να ορθοποήσει την οικονομική και πολιτική της κυριαρχία για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα. Κατι τέτοιο όμως για αυτή την περίοδο δεν φαίνεται και ευκολο γιατί το κίνημα παραμένει αρκετά ισχυρό και τα εργοστασιακά συμβούλια αρκετά δυνατά για να μην αφήσουν κατι τέτοιο να γίνει.

Από την άλλη πλευρά το ΚΚΙ κάνει οριστική στροφή στον Ευρωκομμουνισμό εγκαταλείπει οριστικά την "δικτατορία του προλεταριάτου" και το Λενισμό και γίνεται "ένα προοδευτικό ρεφορμιστικό κόμμα". Αυτό που έχει σημασία πια δεν είναι να ανατρεφούμε τον καπιταλισμό αλλά να αναγκάσουμε τους αστούς να μας δεχτούν στην εξοσία, και κατι τέτοιο δεν είναι δύσκολο μια και οι εκλογές του 76 πλησιάζουν και θα βγούμε πρώτο κόμμα. Το να δώσουμε διαπιστευτήρια νομιμοποίησης και διαλλαχτηότητας είναι κατι που εκτιμάται πολύ από τους Χριστιανοδημοκράτες.

Αυτά όλα βεβαίως δεν μπορούσαν να μεινουν αναπάντητα από την πλευρά του κινήματος. Τα πρωτοποράτηματα του που εκφραζόνταν μέσα από τις οργανώσεις της επαναστατικής αριστερας ξεκινούν μια διαδικασία ε-

νοποίησης και καταλήγουν στην Προλεταριακή Δημοκρατία. Μια πρώτη δυνατότητα υαλλαχτική πολιτική λύση στον ρεφορμισμό του ΚΚΙ. Αν όμως η Προλεταριακή Δημοκρατία είναι η πιο μεγάλη σε αναλογία δύναμη της επαναστατικής αριστερας στην Ευρώπη αυτό δεν την εμποδισε να αποφυγει βασικά λάθη. Ξεκινώντας από την λάθεμένη εκτίμηση του ΚΚΙ ότι θα βγει πρώτο κόμμα στις εκλογές ριχνει το συνθήμα για ενοποίηση της αριστερας με το ΚΚΙ κατεβαζόντας και ένα πρόγραμμα που να ταιριάζει στην περίπτωση.

Φυσικά το αποτέλεσμα είναι τραγικό. Το ΚΚΙ δεν βγαίνει πρώτο κόμμα η Προλεταριακή Δημοκρατία παθαίνει κυριολεκτικά κατλισθήση. Είναι σίγουρο ότι οι Ιταλοί επαναστάτες αφού δεν κατάφεραν να παίξουν το ρόλο του αντιβαρού του ρεφορμισμού του ΚΚΙ και να προώθησουν ανεξαρτητικό πρόγραμμα της εργατικής τάξης θα αντιμετώπιζαν τη πιο σοβαρή κρίση. Η συμμαχία με ένα ΚΚΙ που δεν παλεύει πια για το γκρεμισμα του καπιταλισμού και η προώθηση ενός προγράμματος που η διαφορά του από το πρόγραμμα του ΚΚΙ δεν ήταν ουσιαστικά αλλά στο περιεχόμενο, έβαζε μπροστά στους αγωνιστές εργάτες την εκλογή μεταξύ δυο προγραμμάτων και όχι μεταξύ δυο πολιτικών επιλογών. Ή ήταν αυτή οδήγησε την επαναστατική αριστερά σε σοβαρή κρίση και διασπάσεις.

Αν όμως τα προβλήματα για την επαναστατική αριστερά είναι σοβαρά για το ΚΚΙ είναι ακόμα πιο σοβαρά. Το ζήτημα τώρα της συμμετοχής στην κυβέρνηση είναι ζήτημα ανταλλαχμάτων

Το ότι οι κομμουνιστές εγκατέλειψαν πια τις ιδέες για εθνικοποίηση και βαθιές μεταρρύθμιση που ζήτουσα πρι 10 χρόνια και δεχόνταν τους και νέων της αγοράς δεμένης με τον ιδιότιμο τομέα και την ηγεμονία των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ δεν είναι αρκετό. Τώρα είναι σειρά των κατακτήσεων του κινήματος να θυσιάσουν στον βωμό του ιστορικού συμβιβασμού. Ένας συμβιβασμός που με την ολοπιο δεξιά μετατόπιση του ΙΚΚ έχει καταντίσει πια μια πρόταση συνδιαχείρησης του υπάρχοντος αστικού κράτους όπως είναι με τις οικονομικές και νομικές δομές από τους κομμουνιστές και τους αστούς μαζί.

Έτσι το δικαίωμα στη δουλειά χάνεται και οι απολύσεις η μετατόπιση των εργατών είναι καθημερινό φαινόμενο. Οι αυτοματες κλιμακες αναπροσαρμογής των μισθών παγώνουν, οι αδειές από την δουλειά χάνονται και οι ρεφορμιστές διακηρύσσουν την πάλη για την σωτηρία του καπιταλισμού "...φυσικά δεν εγκαταλείπουμε τους απολυμένους στη μοίρα τους. Η προθεσή μας είναι οι απολυμένοι να γραφονται σε ειδικούς καταλόγους και να έχουν απολυτή προτεραιότητα στη ποσλήψη. Ο καπιταλισμός βρίσκεται σε καθοδική πορεία αλλά αυτό δεν σημαίνει καθόλου ότι δεν μπορεί ακόμα να μεσοπροθεσμία να περάσει από εντονές φάσεις ανάπτυξης... Είναι ακριβώς για να συμβαλλομε σε αυτό τον στόχο και να το χρησιμοποιήσουμε για την απορροφή της ανεργίας που καλούμε την εργατική τάξη σε ένα πρόγραμμα θυσιών." (Λαμα, ΓΓ της Σ μέλος του ΚΚΙ), και οι ανεργοί στην Ιταλία ξεπερνούν τα 3 εκατομμύρια.

Ούτε όμως αυτά είναι ικανά για να βαλουν το ΙΚΚ στην κυβέρνηση. Για τους αστούς δεν φτάνει μόνο μια συμφωνία με το ΚΚΙ και το ΣΚ για να προωθησει το αντεργατικό καπιταλιστικό της πρόγραμμα, αλλά χρειάζεται και η εξουδετέρωση κάθε κινδύνου αντίδρασης της εργατικής τάξης που στην βάση της είναι επαναστατική. Έτσι κτυπήθηκαν οι συνδικαλιστικές ελευθερίες και προωθούνται μια σειρά από αντεργατικά μέτρα με την μορφή αντιτρομοκρατικών νόμων. Φαίνεται όμως ότι ούτε αυτά αλλά ούτε και η ανοχή του ΚΚΙ στα κτυπήματα του Παυεπιστημίου είναι ικανά για να βαλουν τους κομμουνιστές στην κυβέρνηση. Έτσι ο Ιστορικός Συμβιβασμός έπρεπε να συμβιβαστεί και άλλο για να χωρησει στη κυβερνητική πλειοψηφία.

Όλα αυτά βεβαίως παρα την σοβαρή κρίση της επαναστατικής αριστεράς δεν επέτρεψαν στο ΚΚΙ να ελεγχθεί το κίνημα και στες περ από την αντίδραση εναντίον στους συμβιβασμούς και στες προδοσίες των γραφειοκρατικών ηγεσιών που αναπτύσσεται μέσα στο κίνημα, υπήσουν μεγάλα κομμάτια του κινήματος που λόγω του χαρακτήρα τους ξεφεύγουν από τον έλεγχο των ρεφορμιστών. Η ανάπτυξη του νεολαϊστικού κινήματος σαν αποτέλεσμα των προβλημάτων και των συγκρούσεων στο Πανεπιστήμιο και της μεγάλης ανεργίας (που κτύπα κυρία τους νέους και του γυναικειού κινήματος από τηναλλη βάζουν τες βάσεις εκείνες που μας επιτρέπουν να μιλούμε για ανάπτυξη ενός κινήματος που παίρνει ένα χαρακτήρα βαθεία κοινωνικό και πολιτικό. Παράλληλα το τελευταίο ενωτικό συνέδριο της Προλεταριακής Δημοκρατίας και όλη η περίοδος της αυτοκριτικής και κριτικής που περσσε από το 76 μέχρι σήμερα αφήσαν τες προοπτικές εκείνες για την ανάπτυξη της επαναστατικής αριστεράς σε βαθμό που να μπορεί να δώσει μια πολιτική υπαλλαχτική λύση. Αν αυτό γίνεται το κίνημα στην Ιταλία θα βρει τον επαναστατικό του δρόμο.

Η ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ ΜΙΑΣ ΛΑΘΕΜΕΝΗΣ ΤΑΚΤΙΚΗΣ

Μεσα από το κλίμα της αμφισβήτησης του συμβιβασμού και της εξέγερσης στες προδοσίες των γραφειοκρατικών ξεπήδησαν πρωτοπορά τμήματα του κινήματος με έντονο αντισυμφιλίωτικό και αντισυμβιβαστικό χαρακτήρα. Σε περιόδους όμως γενικευμένης απουσίας και κρίσης όπως εΐταν η περίοδος του 69-76 η διαμαρτυρία σε αυτούς τους συμβιβασμούς παίρνει μερικές φορές τον χαρακτήρα μιας μηδενιστικής ή υπερεριστερης αποκλίσης. Αυτό γίνεται ακόμα πιο έντονο όταν σε αυτές τες περιόδους η κρίση επεκτείνεται και σε κάθε αξιοπιστή επαναστατική υπαλλαχτική λύση. Αυτό ακριβώς είναι που συνέβει στην Ιταλία τα δύο τελευταία χρόνια με την ανάπτυξη των ΕΤ και των αυτονομών.

Ενώ κατά την πρώτη περίοδο της εμφάνισής τους (σαν φυσικό αποτέλεσμα της ελλείψης της επαναστατικής προοπτικής από το ΚΚΙ) εΐταν πολύ περιορισμένες οργανώσεις με ενά περιθωριακό ρόλο, μετά την κρίση της επαναστατικής αριστεράς περνούν

σαν ένα κεντρικό ζήτημα του κινήματος. Η δράση τους όμως δεν περιορίζεται μόνο σε τρομοκρατικές ενεργείες εναντίον στους αστούς ή τους ρεφορμιστές αλλά μπαίνει μέχρι το ίδιο το κίνημα προκαλώντας πολλές φορές συγχίση. Ώδω όμως είναι που μπαίνει το ερωτήμα. Αναπτύσσεται το κίνημα με την τρομοκρατία; Σε αυτό το άρθρο δεν θα κάνουμε μόνο μια γενική κριτική της τρομοκρατίας ούτε θα προσθέσουμε την κριτική του Λενιν για την ατομική τρομοκρατία αλλά θα δούμε πιο ειδικά τι γίνεται με τες ΕΤ. Τα συνθήματα των Ε.Τ είναι "να κτυπήσουμε το κράτος στη καρδιά του", "να κτυπήσουμε ένα για να διαπαιδαγωγήσουμε 100". Είναι αρκετά ξεκαθάρο βεβαίως ότι το αστικό κράτος δεν είναι ένας μηχανισμός που στηρίζεται πάνω σε πρόσωπα συγκεκριμένα για να πουμε ότι θα το γκρεμίσουμε κτυπώντας ένα ή δύο ή 5 ή 500 μεμονομένα άτομα. Το αστικό κράτος είναι ένας ολοκληρος μηχανισμός που στηρίζεται πάνω σε πολιτικές και οικονομικές δομές και που για να γκρεμιστή χρειάζεται να κτυπήσουμε αυτές τες ίδιες τες δομές και όχι τες εκφράσεις του. Από την άλλη η εργατική τάξη δεν διαπαιδαγωγείται με το να κτυπών αλλοι για αυτήν αλλά με να κτύπα η ίδια. Αυτά όμως θα γίνουν ακόμα πιο ξεκαθάρα αν τα δούμε με συγκεκριμένο παραδειγμα. Την απαγωγή και δολοφονία του Μορο. Αποδυναμώσαν το κράτος; Διαπαιδαγωγήσαν την εργατική τάξη;

Όσον αφορά το πρώτο αυτό που είναι σίγουρο είναι ότι οι ΧΔ τώρα είναι πιο εξασφαλισμένοι όσο δεν εΐταν ποτέ άλλοτε τα τελευταία 10 χρόνια τόσο από την ψήφο εμπιστοσύνης που πήρε άμεσα μετά την απαγωγή του Μορο (545 από τους 578) όσο και για την υποστήριξη που εξασφάλισε από το ΚΚΙ και το ΣΚ τουλάχιστο για ένα χρονικό διάστημα (το πιο κρίσιμο). Για πρώτη φορά οι χριστιανοδημοκράτες ύστερα από 35 χρόνια αποκτούν κύρος και αιγλή

Αυτό όμως που εξασφαλίζει πιο πολύ τους ΧΔ είναι η συσφιξη των σεσων τους με το ε "κομμουνιστές" που πρώτοι ετρεξαν να σωσουν την τιμή του αστικού κράτους και να βοηθήσουν να γίνει πιο αποτελεσματικός μηχανισμός για την καταστολή του κινήματος. Μια σειρά από "αντιτρομοκρατικούς νόμους" που ο Αντρεοτή δεν κατάφερε μέχρι τώρα να περσσει τους περνάει όλους μαζί (π.χ συλληφάνα

κρίση, έρευνα χωρίς εντάλμα, παρακολούθηση τήλ. συνδιαλέξεων κ.λ.π.)

Το αποτέλεσμα εΐταν να εξαπλωθεί ένα αγριο ανθρωποκονηγητό κυρίως προς την επαναστατική αριστερά να γίνουν πολλές συλλήψεις, απαγορεύσεις διαδηλώσεων κ.λ.π.

Άκομη οι Χ.Δ κατάφεραν ένα μήνα μετά την δολοφονία του Μορο να εξασφαλίσουν μέσα από δημοψήφισμα μια επικύρωση 78% για τους καταπιεστικούς μηχανισμούς που χρησιμοποιούν. Αυτό είναι αρκετά χαρακτηριστικό του ποσο έχει συγχίσει και πανικόβληθεί η εργατική τάξη από την αύξηση της τρομοκρατίας (κρατικής και ατομικής). Αν υπολογίσουμε άκομη τη γενική απεργία που έγινε σαν συμπαρασταση στο Μορο με κάλεσμα των συνδικαλιστικών οργανώσεων (15 εκατομύρια εργατές) τες διαδηλώσεις και συνέλευσεις που έγιναν για τον ίδιο σκοπό είναι αρκετά εύκολο να καταλάβουμε πως η απαγωγή του Μορο εσπρωξε πιο βαθεία την εργατική τάξη στον έλεγχο των ρεφορμιστών. Το ότι άκομα έχουν σπασεί πολλοι άγωνες είναι αρκετά χαρακτηριστικό για να μας δείξει το μούδιασμα και τη συγχίση που έφερε στο κίνημα η απαγωγή και δολοφονία του Μορο.

Ξανακίτοντας τώρα το ζήτημα μέσα από όλα αυτά γίνεται αρκετά ξεκαθάρο ότι τα κτυπήματα ορισμένων "εκλεκτών ηρώων" όχι μόνο δεν διαπαιδαγώνουν την εργατική τάξη αλλά μπορεί και να της της προκαλούν συγχίση και φόβο η άκομη να την οδηγούν σε μεγαλύτερο έλεγχο από τους γραφειοκράτες ηγετες και τους ρεφορμιστές.

το καλ ύπερο αποτέλεσμα που μπορεί να περιμένει κανείς από την τρομοκρατική δράση είναι να την δεχεται παθητικά η εργατική τάξη.

Δεν μπορούμε να αγνήσουμε ότι οι ΕΤ βγήκαν μέσα από το ίδιο το κίνημα αλλά και σαν επαναστατες που ακολούθησαν μια λάθεμενη τακτική δεν μπορούμε να αγνήσουμε ότι ένα από τα κυρία χαρακτηριστικά είναι η αυτοκριτική. Αν δηλαδή οι Ε.Τ. και οι αυτονομοι δεν μπορούν να δουν τα αποτελέσματα της τακτικής τους πως αυτή λειτουργεί πάνω στο κίνημα και την εργατική τάξη τότε δεν μπορούμε να μιλούμε για επαναστατικές ταξιαρχίες αλλά για την ολοκλήρωση μιας λάθεμενης τακτικής που φτάνει τα όρια μιας αντεπαναστατικής δράσης. Κι αυτό όχι γιατί δεχόμαστε πως είναι κατασκευασμα καποιών "κακοβούλων μυστικών υπηρεσιών". Άλλωστε αυτό δεν αφορά μια τέτοια ανάλυση.

ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΑΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ:

ΜΙΑ ΑΝΑΦΟΡΑ

Χριστίνας Μιχαήλ

Η πολιτικοοικονομική κατάσταση στην κατεχομένη από τα Τουρκικά στρατεύματα Βόρεια Κύπρο παρουσιάζει αρκετό ενδιαφέρον. Κείνο όμως που έχει ιδιαίτερη σημασία ειδικά για τους ελληνοκυπρίους εργαζομένους είναι η ανάπτυξη του τουρκοκυπριακού εργατικού κινήματος στον Βορρά τα 2 τελευταία χρόνια. Μεσα από τες αντιξοές συνθήκες που δημιουργούν τα κατόχικα στρατεύματα, το καθεστώς του Ντεκτας και οι φασιστικές οργανώσεις οι Τ/Κ εργαζόμενοι έχουν προχωρήσει σε δυναμικούς αγώνες. Οι αγώνες στην πορεία τους κτυπήθηκαν από τον στρατό την αυτονομία καθώς και πολλές φορές από τους γραφειοκράτες των κιτρινωπών συντεχνιών της ΤΟΥΡΚ-ΣΕΝ. Παρ' όλα αυτά συνεχίζονται μέχρι σήμερα. Έτσι βλέπουμε:

Το 1976 απεργία διάρκειας των εργατών για αναγνώριση των αριστερών συντεχνιών της ΝΤΕΒΒ-ΙΣ. Και από κει και πέρα αλεπαλληλές απεργίες και εργατικές εκδηλώσεις με συνδικαλιστικά και πολιτικά αιτήματα.

Μια ανάλυση αυτής της κατάστασης θα προσπαθήσουμε να κάνουμε σε αυτό το κείμενο πιστεύοντας πως μια γνώριμα και κατανόηση του Τ/Κ εργατικού κινήματος μας είναι αναγκαία για να μπορούμε να πιασούμε τα διδάγματα που μας προσφέρει.

ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΣΤΟΝ ΒΟΡΡΑ

Ο πόλεμος του 1974 δεν προσφύγοι πήσε μόνο 200,000 ελληνοκυπρίους αλλά και χιλιάδες τουρκοκυπρίους. (60,000 κατά την τουρκοκυπριακή εφημερίδα "Χαλίιν Σεσίιν"). Οι Τ/Κ αυτοί εργατες και αγροτες στην πλειοψηφεία τους βρεθηκαν ακληροι στον Βορρα και εγιναν μερος των υπολοιπων εργατικων τουρκοκυπριακων μαζων. Αυτες οι μαζες που μενουν ανεργες για ενα μεγαλο χρονικο διαστημα θα αποτελεσουν αργοτερα το φτηνο εργατικο δυναμικο που θα κινησει την

Τουρκοκυπριοι ταχυδρομικοι υπαλληλοι φρυουρου την απεργια τους.

βιομηχανία και τες υπηρεσίες στον Βορρά. Η τουρκοκυπριακή οικονομία έχει αρκετά μεγάλες ανάγκες και ελλείψεις και η προσφορά αφθονού εργατικού δυναμικού υποβοηθά την καλυψη αυτων των αναγκων. Η προσφορά αυτη ευνοει ιδιαιτερα τους Τ/Κ κεφαλαιοκρατες που βρισκουν μια μοναδικη ευκαιρια στο να κρατησουν τα μεροκαματα χαμηλα και να αυξησουν τα υπερκερδη τους. Το γεγονός μαλιστα οτι στο Βορρα υπαρχει σε μεγαλο βαθμο στρατιωτικος νομος, κατοχη και μια μισοφασιστικη κατασταση με το καθεστώς του Ντεκτας φαινεται να υποβοηθουν την προσπαθεια των Τ/Κ αστων για περισσοτερη εκμεταλευση και καταπιεση των μαζων.

Οι συνθήκες αυτές όμως είναι και οι συνθήκες που θα γεννησουν την αντισταση και την παλη των μαζων για επιλυση των προβληματων που τους δημιουργουνται. Παλη που παιρνει μια γερη δυναμικη και βοηθα στην γενικη αναπτυξη του εργατικου κινήματος και βαζει τες βασεις για μια επαναστατικη προοπτικη.

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Η παλη αυτη των Τ/Κ είναι αποτελεσμα της αναγκης επιλυσης των προβληματων με τα οποια οι τουοκυπριακες μαζες βρεθηκαν αντιμετωπες, ιδιαιτερα μετα τον πολεμο του 1974. Αμεσως μετα τον πολεμο οι Τ/Κ αστοι για πρωτη φορα βρισκονται στο επανω χερι. Το 40% της κυπριακης γης και

τα 70% της μεχρι τοτε κυπριακης οικονομιας βρισκονται στα χερια τους. Αυτο τους δινει μια μοναδικη ευκαιρια για υπερκερδη, πιο πολλα απο αυτα που ειχαν πριν το 74. Για να γινει ομως αυτο χρειαζεται να ξαναμπει η λειτουργια της οικονομιας σε ενα κανονικο ρυθμο. Κατι τετοιο είναι αρκετα δυσκολο με τον οικονομικο αποκλεισμο τον οποιο υφισταται η τουρκοκυπριακη οικονομια μετα τον πολεμο. Η κατασταση επιδεινωνεται επισης λογω των μεγαλων ελλειψων της οικονομιας σε επενδυτικα κεφαλαια, τεχνολογια και εκπαιδευμενο εργατικο δυναμικο. Τα δανεια απο την Τουρκια που η ιδια αντιμετωπιζει μια σοβαρη οικονομικη κριση, δεν είναι αρκετα για να λειτουργησει η οικονομια με τετοιο τροπο ετσι που να αυξηθουν τα υπερκερδη. Βασικη προυποθεση για κατι τετοιο είναι η εκμεταλευση του εργατικου δυναμικου με πιο χαμηλα μεροκαματα. Και αυτο το δυναμικο προσφερεται αφθονο, ιδιαιτερα εξαιτίας της προσφυγοποιησης τωσων χιλιαδων Τ/Κ εργατων.

Έτσι οι Τ/Κ κεφαλαιοκρατες δινουν μεροκαματα πεινας στους εργατες σε ενα κλιμα στρατιωτικου νομου και τρομοκρατιας. Κι αυτα τα μερικαματα πεινας συνοδευονται για τους Τ/Κ εργαζομενους με την ελλειψη βασικων ειδων καθώς και το ανεβασμα των τιμων για τα αγαθα που μπορεί να υπαρχουν. Η κερδοσκοπία και η μαυρη αγορα οργιαζουν ενω το βιοτικό επι-

Ελληνοκύπριοι και Τούρκοι κρηνη μεταλλορυχοι απαιτουν να γίνει νόμος για τις κοινωνικες ασφαλισεις: (1954)

πεδο των μαζων χειροτερευει. Αυτοι που θβαινοιν κερδιζομενοι απο την ολη κατασταση ειναοι οι Τ/Κ κεφαλαιοκρατες και τα υψηλα ισταμενα προσωπα της Τ/Κ Διοικησης.

Η εξαθλιωση αυτη αναγκαζει παρα πολλους Τ/Κ να μεταναστευσουν στην Αγγλια, Καναδα και Αυστραλια σε μια προσπαθεια τους να βελτιωσουν την ζωη τους.

Οι Τ/Κ αστοι για να ειναι σιγουροι οτι θα μπορούσαν να συνεχισουν ανετα την οικονομια τους εκμεταλευση χωρις πολλες δυσκολιες, προσπαθησαν να περιορισουν οσο το δυνατο περισσοτερο τα πολιτικα και συνδικαλιστικα δικαιωματα των εργαζομενων. Αυτο το πετυχαινουν σε μεγαλο βαθμο με την τρομοκρατια του Ντεκτασικου καθεστωτος, των τρομοκρατικων οργανωσεων και του τουρκικου στρατου.

Πρεπει να σημειωθει εδω περα πως η τρομοκρατια δεν χρησιμοποιηθηκε μονο εναντια στους εργαζομενους. Ειναι μια οργανωμενη προσπαθεια που κτυπα τους εργαζομενους αλλα και ολα τα αριστερα στοιχεια στην Τ/Κ κοινοτητα. Μερος αυτης της κοινοτητας ειναι και οι Τ/Κ φοιτητες. Περα απο τα οικονομικα προβληματα που αντιμετωπιζουν, υποφερουν και απο τρομοκρατικα κτυπηματα σε καθε τουσ κληση. Ετσι εχουμε την δολοφονια Τ/Κ φοιτητων στην Τουρκια απο φασιστικα στοιχεια που γινονται σε μεγαλο βαθμο με την ανοχη της κυβερνησης του Ντεκτας. Ομως οι Τ/Κ φοιτητες αποτελουν ολοκληρο θεμα απο μονοι τους γι αυτο και δεν μποροουμε να ασχοληθουμε περισσοτερο μαζι τους σε αυτο το κειμενο. Συνεχιζουμε ομως με τα προβληματα των Τ/Κ εργαζομενων.

ΟΙ ΚΙΤΡΙΝΕΣ ΣΥΝΤΕΧΝΙΕΣ

Κατι που χρησιμοποιηθηκε πολυ εναντια στα συμφεροντα των εργατων ειταν οι κιτρινες συντεχνιες. Μεχρι το 1976 οι μογεσυντεχνιες που αναγνωριζονταν απο την κυβερνηση ειταν αυτες που ανηκαν στην ΤΟΥΡΚ-ΕΕΝ. Οι γραφειοκρατες της ΤΟΥΡΚ-ΕΕΝ δεν διαφεραν και σε πολυ απο κυβερνητικους υπαλληλους που εξυπηρετουσαν πληρως τα συμφεροντα του Τ/Κ καθεστωτος και των αστων. Φυσικα μια τετοια ηγεσια δεν μπορουσε να καθοδηγησει σωστα τους εργαζομενους και τον αγωνα τους για διεκδικηση των οικονομικων και πολιτικων τους δικαιωμων. Ο ρολος τους μεσα στην εργατικη ταξη ειταν αρνητικος. Ειταν ρολος χαφιεδισμου των αγωνιστων εργατων και οποιασδηποτε προσπαθειας για επιλυση των εργατικων προβλημων.

Αυτη η κατασταση ομως δεν μπορουσε να συνεχιστει αιωνια. Η συσφρευση και οξυνση των προβλημων εκαναν τους εργατες στην βαση τους να δυσανασχετουν. Η αναγκη για μια σωστη συνδικαλιστικη ηγεσια γινονταν ολοένα και πιο επιτακτικη. Ετσι αρχιζει η προσπαθεια για δημιουργια και αναγνωριση νεων συντεχνιων που να ειναι πιο κοντα στα εργατικα συμφεροντα και στους εργατικους αγωνες. Το 1976 επειτα απο μια διαρκη απεργια 47 ημερων αναγνωριζονται οι αριστερες συντεχνιες που ανηκουν στην Ντεβ-Ις. Αυτο μπορει να ιδωθει σαν μια νικη της εργατικης ταξης, ιδιαιτερα γιατι απο το 76 και μετα αρχιζει μια ανοδικη πορεια του εργατικου κινήματος στον τουρκοκυπριακο τομεα.

ΟΙ ΑΠΕΡΓΙΕΣ

Οπως εχουμε ηδη πει οι Τ/Κ εργαζομενοι κτυπηθηκαν ασχημα στον οικονομικο τομεα και ετσι ενω τα κερδη των κεφαλαιοκρατων αυξανονται το βιοτικο επιπεδο των εογαζομενων χειροτερευει. Η διεξοδος που σωστα βρηκαν οι Τ/Κ εργατες για επιλυση των προβλημων τους ειταν ο δυναμικος αγωνας στους χωρους δουλειας τους. Ετσι βλεπομε ολους σχεδον τους εργαζομενους Τ/Κ να απεργουν τα 2 τελευταια χρονια διεκδικωντας με σιγουρια οα συνδικαλιστικα και πολιτικα τους δικαιωματα.

Δυναμικοι αγωνες γινονται απο τους εργατες του βιομηχανικου νοπαλιου της ΣΑΝΑΓΙ ΧΟΛΤΙΝΓΚΣ οχι μονο για πιο φηλα μεροκαματα αλλα και για αναγνωριση της οργανωσης τους στην ΝΤΕΒ ΙΣ. Στην παλη τους αυτη οι εργατες βρισκονται αντιμετωποι με την αστυνομια του Ντεκτας. Ομως δεν υποχωρουν και στο τελος κερδιζουν τα βασικα τους αιτηματα.

Οι απεργιες δεν περιοριζονται μονο στους εργατες βιομηχανιας. Το Ιουλη του 1977 οι ελεγκτες εναερικου κυκλοφοριας κατεβαινουν σε απεργια η οποια κτυπιεται απο τον τουρκικο στρατο. Στην περιοδο που θα ακολουθησει μεχρι τον Ιουλη του 1978 θα απεργησουν σχεδον ολοι οι εργαζομενοι.:

Δασκαλοι και καθηγητες θα κατεβουν σε αλεπαλληλες απεργιες διεκδικωντας τα συνδικαλιστικα τους δικαια. Οι απεργιες αυτες γινονται κατα δι-αφορους περιόδους και εχουν την συμμετοχη ολων των καθηγητων και δασκαλων. Στες 12 του Γενναρη 1977 λογου χαρη οι 1,500 καθηγητες στον Βορρα κατεβηκαν σε απεργια διαρκειας μεχρι την πληρη ικανοποιηση των αιτηματων τους. Τον ιδιο καιρο οι υπαλληλοι της τουρκοκυπριακης διοικησης κατεβαινουν σε απεργια.

Και οταν μαλιστα μετα την ληξη της απεργιας η κυβερνηση του Ντεκτας προσπαθει να θυματοποιησει τους αρχηγους της απεργιας απολυοντας τους οι συναδελφοι Ξανακατεβαινουν σε απεργια διαμαρτυριας και συμπαραστας, ετσι που η κυβερνηση αναγκαζεται να Ξαναπροσλαβει τους εργαζομενους αυτους. Με αυτο τον τροπο οι Τ/Κ εργαζομενοι διασφαλίζουν το δικαιομα τους για απεργια χωρις θυματοποιηση. (Φανερη τουλα-

χιστον θυματοποίηση μια και το φέ-
κελλωμα των αγωνιστών εργατών εί-
ναι κάτι που συμβαίνει παντού.)

Απεργούν επίσης οι λιμενεργάτες
οι εργάτες τηλεπικοινωνιών, οι
ταχυδρομικοί υπάλληλοι. Με λίγα λό-
για απεργούν οι πάντες. Κι όλες
αυτές οι απεργίες σε πείσμα της
τρομοκρατίας του Ντεκτας και των
κεφαλαιοκρατών που εκπροσωπεί.
Αυτή η τρομοκρατία εκφράστηκε ιδι-
αιτερα με το κτύπημα των αγώνων
των εργατών βιομηχανίας. Μερικά πα-
ραδείγματα είναι χαρακτηριστικά:
Η αστυνομία κτύπησε στις 18 του
Φλεβάρη 1978 απεργία των εργατών
της ΝΤΕΒ ΙΣ σε εργοστάσιο κατεργα-
σίας αλευριού που ανήκει στην ΣΑΝΑ
ΓΙ ΧΟΛΤΙΝΓΚΣ. Οι εργάτες όμως συνε-
χισαν την απεργία τους.

Στις 13 του Μαη η αστυνομία κτύπη
την απεργία των εργατών του εργο-
στασίου τροφίμων "ΓΚΙΤΑ ΣΕΝ"

Είναι ολοφάνερο με ποιου το με-
ρος είναι η αστυνομία. Καταβάλλεται
κάθε προσπάθεια για διασφάλιση των
κερδών των κεφαλαιοκρατών. Και αυ-
τή η προσπάθεια δεν αποκλείει την
χρήση βίας από την αστυνομία και
την σύλληψη των πιο αγωνιστών εργα-
τών.

Όμως οι Τ/Κ εργαζόμενοι συνεχι-
ζουν την πάλη τους. Την 1η του Μαρ-
τη κατεβήκαν σε παναπεργία εναντία
στο φηλο κόστος ζωής. Στο τέλος
του Μαη του 78 κανουν διαδήλωση
εξω από την τουρκοκυπριακή βουλή
εναντία στις αυξήσεις στην τιμή
του ψωμιού. Την διαδήλωση αυτή η-
γουνταν γυναίκες που προσπάθησαν
να μπουν στην βουλή. Κι αυτή δεν
είταν η πρώτη διαδήλωση διαμαρτυ-
ρίας των Τ/Κ εργατών. Είναι μια α-
πό τις πολλές. Τώρα τον Ιουλή του
78 οι Τ/Κ εργαζόμενοι ετοιμάζον-
ται για μια δεύτερη παναπεργία
για καλύτερη διεκδίκηση των αιτη-
μάτων τους.

ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

Οι αγώνες των Τ/Κ μαζών συνοδεύ-
ονται και από μια σειρά αντιδράσε-
ων κομμάτων της κοινοβουλευτικής
αντιπολιτευσης εναντία στο κυβερνω-
ν κομμα Εθνικής Ενότητας του Ντεκτας
Οι αντιδράσεις όμως αυτές των κομ-
μάτων γίνονται βασικά πάνω σε ένα
κοινοβουλευτικό επίπεδο. Δηλαδή
από συνεδρίαση μέχρι συνεδρίαση της
βουλής ξεσκεπάζονται τα σκάνδαλα
του Ντεκτας, κτυπιεται το φηλο

κόστος ζωής και η καταπίεση των μα-
ζών. Και η κριτική του καθεστώτος
έρχεται κυρία από το κομμα Κοινοτι-
κής απελευθέρωσης, το Ρεπουβλικανι-
κο Κομμα και το Λαϊκο Κόμμα.

Όμως η κριτική αυτή δεν ξεπερνα
τες περισσότερες φορές το επίπεδο
της λογομαχίας εστω και αν μερικά
από αυτά τα κομματα υποστηρίζουν
κάποτε αγώνες της εργατικής τάξης
Για τα κομματα αυτά το πρόβλημα
είναι βασικά πως στην βουλή πλειο-
ψηφει ένα κομμα που κρυβει πίσω
του διαφορά σκάνδαλα, φασιστικά
στοιχεία και μια αδικη πολιτική.
Το ολο θέμα είναι δηλαδή να αλλα-
ξει το κυβερνων κομμα, οποτε όλα
θα διορθωθουν. Βεβαίωτα να περιμενει
κανεννας πως η πτώση του Ντεκτας θα
διορθωνε την κατάσταση είναι σίγου-
ρα παραλογο εφοσον τα πάντα θα εξα-
κολουθουσιν να κινουνται μέσα στα
αστικά πλαίσια, με εργοδοτες που θα
θελουν ολοένα και περισσότερα κερ-
δη, φασιστικές οργανώσεις και στρα-
τους κατοχής. Κεινο που μπορούμε να
πουμε με σιγουρια είναι πως όσο κα-
πο τα κομματα της αντιπολιτευσης
περιορίζουν την πολιτική τους στο
κοινοβουλευτικό επίπεδο σίγουρα δεν
μπορουν να προσφέρουν την υπαλλαχτι-
κη λύση στην εργατική τάξη. Και η
υπαλλαχτική λύση δεν είναι άλλη α-
πο την επαναστατική προοπτική.

ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Παρ' όλα αυτά όμως η ανάπτυξη
του εργατικού κινήματος στον Βορ-
ρα περα από αστικά και ρεφορμιστι-
κα καλούπιασματα δημιουργει τις
πρόσθεσεις για μια επαναστατική
προοπτική. Γιατι σίγουρα ολοι αυ-
τοι οι αγώνες και ολη αυτή η πάλη
εχει γεννησει τους αγωνιστες και
συνειδητοποιημένους εργάτες που θα
αναζητήσουν την συνδεση τους με πο-
λιτικούς, όχι μονο συνδικαλιστικούς
φορείς. Οι εργάτες αυτοι μπορουν
να αποτελεσουν τον πυρηνά για το
κτίσιμο του επαναστατικού κομματος
στον Βορρα. Του κομματος που θα
μπορεσει να δωσει και την μακροχρο-
νια προοπτική στο εργατικό κίνημα,
περα από τα οικονομικά οφέλη για
το παρον. Και η προοπτική αυτή δεν
είναι άλλη από τον αγώνα για σοσια-
λισμό.

Και εδω ακριβως πρέπει να δουμε
τη σχέση που πρέπει να έχουν οι
Ε/Κ εργαζόμενοι και επαναστατες με
το τουρκοκυπριακο κίνημα. Και η

σχέση αυτή δεν πρέπει να είναι άλλη
παρα η εμπρακτική συνεργασία και αλ-
ληλεγγυη για κοινους σκοπους και
στοχους. Για να γίνει όμως αυτο
χρειάζεται η κοινή βάση, που αντι-
κειμενικά είναι η ταξική βάση. Ο-
μως σημερα όπως έχουν τα πραγματα
με τα συνθήματα για "πατριωτικά με-
τωπα" και "συνεργασία των τάξεων"
από τα ρεφορμιστικά κομματα, κάτι
τετοιο γίνεται σχεδον αδύνατο εστω
κι αν οι πάντες διατυμπανίζουν την
ανάγκη συνεργασίας των Ε/Κ και Τ/Κ
Εμεις οταν μιλούμε για συνεργασία
και ενότητα ενώμε την συνεργασία
και την ενότητα των εργαζομένων.
Και υπάρχουν οι προϋποθέσεις για να
επιτύχει αυτο φτάνει να αναπτυχ-
θει και το Ε/Κ εργατικό κίνημα.

Οι συνθήκες για τους Ε/Κ εργάτες
δεν είναι καλύτερες από αυτές που
αντιμετωπίζουν οι Τ/Κ εργάτες. Τα
μεροκαματα είναι πολλές φορές μερο-
καματα πεινας ιδιαίτερα για τις ερ-
γάτριες, το κόστος ζωής ανεβαίνει
συνεχώς και το βιοτικό επίπεδο των
εργαζομένων πεφτει. Το "οικονομικό
θαύμα" που επέτευχε μετὰ το 74
είταν μονο για τους κεφαλαιοκρατες
που αυξησαν τα υπερκερδη τους.
Όμως με τις δικαιολογίες για "ενο-
τητα" και "εθνικά συμφεροντα" οι
ρεφορμιστικές οργανώσεις και η γρα-
φειοκρατες των συντεχνιών κρατήσαν
τους εργάτες μακριά από οποιοσδη-
ποτε αγώνες για διεκδίκηση των συν-
δικαλιστικών τους αιτημάτων. Επίση-
τιποτε δεν έγινε ουσιαστικά για δι-
εκδίκηση πολιτικών δικαιωμάτων (όπως
λογου χαρη στο θέμα της αναβολής
των κοινοτικών εκλογων από το κομ-
μα του Κυπριανού)

Κι όμως με πιο αντιξοες συνθήκες
οι Τ/Κ εργαζόμενοι αναπτύξαν ένα
δυνατό κίνημα με πολλή δυναμική
και προοπτικές. Σίγουρα αυτο δεν
πρέπει να είναι παρα ένα παραδει-
γμα για μας. Η πάλη και οι εργατι-
κοι αγώνες δεν είναι μονο βασική
προϋπόθεση για να κερδηθουν τα ερ-
γατικά δικαια των Ε/Κ. Είναι ακό-
μα πιο βασική προϋπόθεση για να
κτιστει η κοινή ταξική βάση για
κοινους αγώνες Ε/Κ και Τ/Κ. Η βα-
ση αυτή μπορεί να χρησιμοποιηθει
σημερα για εμπρακτική αλληλεγγυη
προς τους Τ/Κ εργάτες που αγωνίζον-
ται για τα δικαιώματα τους και στο
μέλλον η μακροχρονια βάση συνεργα-
σίας και αγώνα εναντία στα κατοχι-
κα στρατεύματα και στους κεφαλαιο-
κρατες-ντοποιοιους και ξενους.

σοφοκλή ρουσού

ΠΩΣ ΚΤΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΚΟΜΜΑ; ΩΡΙΣΜΕΝΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ

Λίγα προβλήματα στον αριστερό χώρο έχουν δημιουργήσει τόσες διαφωνίες και διαμαχχές όσο το πρόβλημα του κομματος. Από την στιγμή που γίνεται αποδεχτό ότι το κομμα της εργατικής τάξης είναι αναγκαστικό για την καταλήψη και διατήρηση της εξουσίας από τους εργατές το ολό πρόβλημα μετατίθεται στο τι κομμα κτιζουμε και πως προχωρούμε για να το βαζουμε σε εφαρμογή. Βεβαία το πως βλέπουμε το κομμα και η τακτική που χρησιμοποιούμε είναι διαλεκτικά δεμένα μεταξύ τους γι αυτό πολλές διαφωνίες σε θέματα τακτικής έχουν σαν συνέπεια η σαν βάση διαφωνία για την φύση του κομματος. Επίσης διαφορετική αντίληψη για τη φύση το ρόλο του κομματος οδηγία σε διαφορετική τακτική.

Στο άρθρο που ακολουθεί γίνεται μια προσπάθεια αντιμετώπισης του πως παλεύουμε για το κτισίμο του κομματος δίνοντας κατ' αρχή σε πολύ γενικές γραμμές τη φύση και τον ρόλο του.

Στο άρθρο θεωρείται σαν βασική προϋπόθεση ότι τα σημερινά κομματα (ΑΚΕΛ, ΕΔΕΚ, με την σημερινή τους κοσμοθεωρία, τακτική, ηγεσία και δομή); δεν μπορούν να οδηγήσουν την εργατική τάξη στην κατάληψη της εξουσίας και στο κτισίμο μιας αταξικής κοινωνίας. Τα μέλη των κομματος αυτών δεν σημαίνει βεβαία, ότι θα ακολουθούν αναγκα

στικά για πάντα τα κομματα αυτά.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

κωδικοποιημένα τα χαρακτηριστικά του επαναστατικού κομματος είναι:

α. Ιδεολογία.

Πιστεύει στον Μαρξισμό-Λενινισμό. Δηλαδή, δεχεται την εξήγηση που δίνει αυτή η κοσμοθεωρία στην κοινωνία. Δεχεται τις βασικές θέσεις όσον αφορά τον ρόλο και τις σχέσεις των τάξεων, της ταξικής πάλης και του κράτους. Πιστεύει στην επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας με την συντριβή των οργάνων εξουσίας της αστικής τάξης, (ενοπλά τμήματα, κράτος), και την αντικατάσταση του από όργανα εργατικής εξουσίας.

β. Τακτική.

Το επαναστατικό κομμα έχει σαν βασικό γνώμονα τα μακροπρόθεσμα συμφέροντα της εργατικής τάξης, δηλαδή τον σοσιαλισμό. Στην καθημερινή του τακτική δεν αποπροσανατολίζει τους εργατές με ρεφορμιστικές αυταπάτες αλλά προσπαθεί να τους δείξει την αναγκαιότητα οργάνωσης ενότητας και αγώνα για να δημιουργηθούν οι καταλληλές συνθήκες για τον τελικό στόχο, την συντριβή του καπιταλισμού. Βασίζει την τακτική του πάνω στις αντικειμενικές συνθήκες. Η επιτυχία καποιου επι-

μέρους στόχου του δεν είναι αυτοσκοπός. Περισσότερη σημασία έχει η επίδραση στο ανεβασμα του αγωνιστικού επιπέδου και στην συνειδητοποίηση της εργατικής τάξης.

γ. Δημοκρατικός συγκεντρωτισμός οχι γραφειοκρατικός.

Στην εσωτερική του δομή το επαναστατικό κομμα διαφέρει από τα αστικά και ρεφορμιστικά κομματα κυρία στο θέμα της δημοκρατίας.

Για τα πρώτα είναι αρκετή μια δυνατή μορφή στην ηγεσία γύρω από την οποία περιστρέφεται ολόκληρο το κομμα. Η σχέση ανάμεσα στα μέλη και την ηγεσία είναι μιας κατεύθυνσης. Η ηγεσία αποφασίζει και τα μέλη υπακούουν.

Στο επαναστατικό κομμα η βάση συμμετέχει ενεργά σε όλες τις διαδικασίες για λήψη αποφάσεων, καθορισμό της τακτικής και των θέσεων. Γίνονται τακτικά συνεδρία με εντονη προσυνεδριακή δουλειά. Επιτρέπεται η διαφωνία και το δικαίωμα να συσπειρώνονται μέλη γύρω από θέσεις. Φτάνει βεβαία να μην εμποδίζεται η εξωτερική δουλειά και η αποτελεσματικότητα του κομματος. Το κομμα δημιουργεί τα κανάλια για εσωτερική συζήτηση όπως βήμα στην εφημερίδα, εσωτερικά δελτία, συνδιασκεψείς, αντιβ. Κομμα και τάξη

Το επαναστατικό κομμα δεν είναι μέσο ελέγχου ούτε υποκαταστάτο εργατικής τάξης. Είναι η πρωτοπορία της τάξης που την καθοδηγεί στους καθημερινούς της αγώνες και στην πάλη της για ανατροπή του συστήματος. Αποτελείται από τους πιο προχωρημένους εργατές και διανοούμενους που δεχονται τον ιστορικό ρόλο των εργατών. Καθοδηγεί την εργατική τάξη όχι με το να μαντρώνει τους εργατές σε στεγανές οργανώσεις αλλά με το να αποδυναμώνει καθημερινά με τους αγωνιστές του την ορθότητα της εργατικής τάξης.

Το κομμα δεν είναι η τάξη. Γι αυτό το λόγο δεν προβαίνει σε ενέργειες στο όνομα της εργατικής τάξης σε αντίθεση με τις θέλησεις των εργατών. Δεν διασπά τους εργατές αλλά αντιθέτως αγωνίζεται για την ενότητα. Δεν ζετικοποιεί τον εαυτό του αλλά βαζει σε ανωτερη μοίρα το συμφέρον του κομματος.

Μαζικότητα.

Εργατικό επαναστατικό κομμα δεν μπορεί να υπάρχει εκτός αν αγκαλιάζει ή επηρεάζει μαζες από εργατές. Αγωνίζεται για την εξαπλώσει των

Το κομμα πρέπει να καθοδηγει τις μαζες στη δραση. Παρισι Μαρτς 68

θεσεων του σε οσον το δυνατο πιο πλατια στρωματα εργατων. Δεν θυσιαζει ομως ποτε την ποιτητα για χαριν της μαζικοτητας. Γι αυτο σε περιοδες αντιδρασης αναγκάζεται να περιορισει την αριθμητικη του δυναμη για να μη αλλοιωθη ποιότητα. Επιρεαζει την ταξη αλλα επιρεαζεται απο αυτη.

Το κομμα εχει αρχες συμφωνα με τις οποιες προσπαθει να σχηματοποιηση το κινημα. Παραλληλα ομως δεν αντιμετωπιζει δογματικα καθε τι που συμβαινει μεσα στο κινημα αλλα επιρεασει και αυτο απο τις αλλαγες του κινήματος εμπλουτιζοντας την εμπειρια του και την τακτικη του καμνο ντας ετσι πιο αποτελεσματικη την επεμβαση του.

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Ηπλειοψηφια των εργατων ανηκει κατα καποιο τροπο στο ΑΚΕΛ ενω μεγαλο ποσοστο ελεγχεται απο την δεξια και ενα πολυ μικρο απο την ΕΔΕΚ. Αυτο το γεγονος δεν πρεπει να μας παρφουρει σε αμεσα συμπερασματα, γιατι εκεινο που εχει σημασια ειναι πως εξασκείται αυτος ο ελεγχος.

Ειναι γεγονος οτι οσον αφορα τους πολιτικοποιημενους εργατες

οι περισσότερο υπακουουν στο ΑΚΕΛ. Το ΑΚΕΛ ομως εχει παφει να ειναι το κομμα που οι εργατες αποτελουν ουσιαστικο μερος της ζωης του. Εχει σαν σημειο αναφορας του την εργατικη ταξη και η ηγεσια του λειτουργει σαν εκπροσωπος της ταξης αλλα πουθενα μεσα στη ζωη του κομματος οι εργατες συζητουν τα προβληματα τους. Η επαφη του κομματος με την ταξη γινεται μεσα απο τις

συντεχνιες οπου οι συντεχνιακοι ηγετες δρουν σαν φορεις της πολιτικης του κομματος μεσα στη ταξη. οσον αφορα τα γενικα πολιτικα προβληματα η επαφη του κομματος με τη ταξη γινεται με την επιμεριδα η με εκπροσωπους του κομματος.

Η συνεχης μετατροπη του κοματος οσον αφορα την εσωτερικη δομη απο κομμα στανιλικο σε σοσιαλδημοκρατικο με την ισχυροποιηση της κομματικης γραφειοκρατίας και την σχεδον ολοκληρωτικη ελλειψη κομματικης ζωης στη βαση κανει ακομα πιο δυσκολη τη συμμετοχη εργατων στες δραστηριοτιτες του κομματος.

Το κομμα εχει απονεκροθει σαν χωρος συζητησης και λιψις αποφασων απο τους εργατες για τα ειδικα του χωρου τους οσο και για τα πολιτικα προβληματα. Το αν θα κανει απεργια, τι θεση θα παρει η απεναντι στες συλλογικες συμβασεις πως θα λυθουν τα προβληματα με τον εργοδοτη του, τι γινεται με το κυπριακο προβλημα, θα τα συζητηση στο χωρο της δουλειας του στο καφενειο η στη ταβερνα αντι στο κομμα. Το κομμα λειτουργει πολιτικα μονο για τα στελεχη και κυριως για τα ψηλα στρωματα της γετικης γραφειοκρατίας.

Εκεινο που εχει σημασια ειναι οτι τα μελη του ΑΚΕΛ δεν χρησιμοποιοουν το κομμα σαν χωρο συζητησης των προβληματων τους και για καθοδηγηση

Οσον αφορα τους υπολοιπους εργατες που υποστηριζουν τα κομματα της δεξιας η την ΕΔΕΚ η σχεση τους ειναι ακομα πιο μηχανικη. Περιοριζεται στο να τους δωσουν καθε τοσο τον ψηφο τους, να διαβασουν (οχι παντα) την εφημεριδα που εκφραζει τις θεσεις του κομματος. Πολυ σπανια θα παρουν μερος σε εκδηλωση που οργανωνει το κομμα.

Αυτος ο χωρισμος μπορει να μας οδηγησει στο συμπερασμα οτι ο καθε εργατης ειναι τοποθετημενος κομματικα. Πραγμα που ειναι αποπροσανατολιστικο. Ανκαι ολοι σε καποιο βαθμο εχουν καποια επιφανειακη τοποθετηση απεχουν πολυ απο το να ειναι ουσιαστικα κομματικα τοποθετημενοι. Να δεχονται δηλαδη σχεδον ολοκληρωτικα την ιδεολογια, τακτικη και θεσεις του κομματος. Ενας μεγαλος αριθμος που αποτελει την συντριπτικη πλειοψηφια ειναι αποδεσμευμενο απο πολλες βασικες θεσεις και με αρκετα διαφορετικες τοποθετησεις απο αυτες του κομματος.

Το πρόβλημα βρίσκεται στο τι τακτική χρησιμοποιούμε για να αποκτήσουμε την κατάλληλη επαφή με τις εργαζόμενες μάζες έτσι που να τους οδηγήσουμε στον επαναστατικό δρόμο και να μπου οι βάσεις για το κτίσιμο του επαναστατικού προλεταριακού κομματος.

Στον κυπριακό χώρο σήμερα βρισκόμαστε στο σημείο που όχι μόνο δεν υπάρχει επαναστατική πρακτική αλλά ούτε η επαναστατική θεωρία δεν έχει γίνει αποδεκτή από κανένα σημαντικό αριθμό ατόμων.

Αρκετοί αγωνιστές έχουν δει ξεκάθαρα ότι τα σημερινά κομματα της αριστεράς δεν αποτελούν την ελπίδα για μια επαναστατική προοπτική βλέπουν την ανάγκη για ένα νέο κομμα αλλά δεν βλέπουν τον τρόπο. Έτσι τις περισσότερες φορές καταλήγουν στην αυταπάτη ότι μπορούν να διορθώσουν τα κομματα και να αλλάξουν την ηγεσία των κομμάτων.

Μπορούν όμως τα σημερινά κομματα να αλλάξουν; Κατ' αρχή το πρόβλημα δεν είναι ότι τα κομματα έχουν κάνει ένα μικρό λάθος. Σχεδόν σε όλα τα χαρακτηριστικά διαφέρουν από ένα επαναστατικό εργατικό κομμα. Στην ουσία είναι ρεφορμιστικά κομματα και να αλλάξουν σημαίνει μια ολοκληρωτική αλλαγή. Μια τέτοια αλλαγή προϋποθέτει παλή γενική εναντίωση στην ηγεσία, εναντίωση στα δόγματα και εναντίωση στις επίσημες θέσεις των γραφειοκρατών. Για να γίνει κατορθωτό η τουλάχιστον να ελπίζουμε ότι μπορεί να γίνει πρέπει να υπάρχουν μέσα στο κομμα οι δυνάμεις οι οποίες θα μπορούσαν να ανατρέψουν την κατάσταση.

Η γραφειοκρατία όμως είναι τόσο καλά στερωμένη έτσι ώστε η συμμετοχή να είναι ανυπαρκτή. Επομένως μια παλή για αλλαγή του κομματος είναι παλή ατόμων εναντίωση σε ολοκληρωτικό σώμα της γραφειοκρατίας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το 14ο συνέδριο του ΑΚΕΛ που η ηγεσία το μετέτρεψε σε διαφημιστική καμπάνια χωρίς να μπορέσουν αυτοί που διαφωνούν να δείξουν ότι υπάρχουν. Η μη συμμετοχή των εργατών στην κομματική ζωή απεκοίσε αυτούς που διαφωνούσαν από οποιαδήποτε επαφή με τον κόσμο που θα μπορούσε δυναμικά να αλλάξει τα πράγματα.

Στην ΕΔΕΚ είναι η χαρακτηριστική νίκη της δεξιάς πτέρυγας που στην τελευταία συνδιάσκεψη της Λεωκωσίας όπου οι "αντίπροσωποι" των ομάδων βάσης επελέγησαν από την

δεξιά που είχε τον έλεγχο έτσι που η ηττα της αριστεράς ήταν αναπόφευκτη.

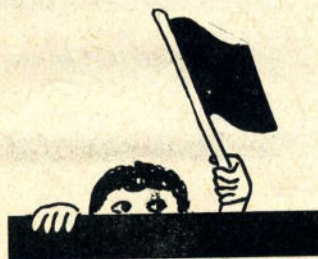
Από την στιγμή που το κομμα είχε παψει να είναι ένας ζωντανός οργανισμός εσωτερικά και η γραφειοκρατία έχει στεριώσει, κάθε σοβαρή προσπάθεια για αντιπολίτευση είναι καταδικασμένη σε αποτυχία. Επειδή η βάση δεν έχει ιδέα για το τι γίνεται εσωτερικά η μάχη γίνεται στα στενά πλαίσια των διαφόρων επιτροπών με τέτοιο τρόπο που συμφέρει ουσιαστικά στην γραφειοκρατία.

Η τακτική αυτή δεν πρέπει να συγχιζείται με την οργανωμένη κάτω από αρχές δουλειά σε ένα κομμα με στόχο να μπορέσει μια ομάδα να συσπειρώσει άτομα γύρω από τις θέσεις της και να μπορέσει να απευθυνθεί σε ένα μέρος του κινήματος. Η τακτική αυτή είναι σωστή η όχι αναλόγα με το επίπεδο του ταξικού ανώνα.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΚΟΜΜΑ ;

Δεδομένου ότι τα κομματα που υπάρχουν δεν μπορούν να αλλάξουν τότε δεν μας μένει τίποτε άλλο-θα ελέγε κάποιος- από το να ανακηρύξουμε ένα νέο κομμα και να καλέσουμε τους εργατές να το στελεχώσουν. Σίγουρα αν γινόταν έτσι το κτίσιμο του κομματος μόνο με την ανακήρυξη του τότε δεν θα υπήρχε κανένα πρόβλημα. Η πραγματικότητα όμως είναι πολύ διαφορετική και πιο δύσκολη. Με το να ανακηρύξεις ένα νέο κομμα χωρίς ουσιαστικά αυτό να εκφράζει το επίπεδο του κινήματος δεν συμβάλλει στον αγώνα για το κτίσιμο του κομματος της εργατικής τάξης. Ένας από τους λόγους της αποτυχίας του ΚΚΚ συνίσταται στην αυθέρητη ανακήρυξη του σε κομμα χωρίς την ανάλογη επαφή με την τάξη.

Σίγουρα η εργατική τάξη δεν περιμένει μια μικρή ομάδα που αυθέρητα αυτοαποκαλείται επαναστατική ηγεσία

για να την ακολουθήσει. Η επαναστατική ηγεσία δημιουργείται μέσα στην πάλη της εργατικής τάξης εναντίον στο κεφάλαιο.

Χρειάζεται κατ' αρχή να έχουμε συνείδηση της δύναμης μας των δυνατοτήτων μας και του ποσο σημαντική είναι η πολιτική μας υπαρέση.

Η οργανωτική μας μορφή πρέπει να αντακλά το είδος και το επίπεδο της πολιτικής μας δουλειάς. Δεν είναι παραξενό φαινόμενο στο χώρο της επαναστατικής αριστεράς να έχουμε οργανώσεις με αριθμό μελών διψήφια και να έχουν ένα τερατωδικο οργανωτικό σχήμα με επιτροπές υπεπιτροπές, πολιτικό γραφείο, ανώτερα και κατώτερα καθοδηγητικά όργανα έτσι που το κάθε μέλος να καταγγαλνή την πολιτική του δραστηριότητα σε ατερόνοες συνεδριάσεις επιτροπών.

Ένας άλλος κίνδυνος είναι να ριχτεί το βάρος σε θεωρητικές συζητήσεις.

Είναι πολύ ευκολό μια μικρή ομάδα να κλείσει στον εαυτό της είτε λόγω της αποξένωσης από το κίνημα είτε γιατί δεν μπορεί να ανταπεξέλθει τα καθήκοντα που μπαίνουν μπροστά της. Έτσι διαλέγει την πιο ευκόλη λύση θεωρητικοποιώντας την στάση αυτή με δικαιολογίες όπως "το κίνημα είναι χαμηλό" ή η εργατική τάξη έχει "αστικοποιηθεί", "χρειάζομαστε ξεκαθάρισμα", "να δυναμώσουμε πρώτα και ύστερα να καμουμε δουλειά".

Μια ομάδα που καταλήγει στην στάση αυτή υπογράφει έτσι την θανάτικη της καταδίκη γιατί χάνει και την λιγη επαφή που θα μπορούσε να έχει με το κίνημα και δεν δεχεται καθόλου ερεθίσματα από τις αλλαγές που συμβαίνουν.

Από την άλλη πλευρά ένας δίχως θεωρητική βάση ακτιβισμός είναι εξίσου επικίνδυνος. Για ένα χρονικό διάστημα ίσως έχει κάποια επιτυχία γιατί σίγουρα μια δραστηριότητα θα συσπειρώσει αγωνιστές που δίνουν για δράση. Είναι όμως κίσιμο πάνω στην αμμο γιατί με την πρώτη αποτυχία θα σπαραλίαςει όλα αυτά που έχουν δημιουργηθεί και ο λόγος είναι η ελλείψη θεωρητικής βάσης που θα εξηγήσει την αποτυχία και θα βρει τον παρακάτω δρόμο.

Εκείνο που πραγματικά θα βοηθήσει μια ομάδα να πάει μπροστά είναι το ιδεολογικό ξεκαθάρισμα και η πολιτική (επεμβαση) δραστηριότητα στο κίνημα διαλεκτικά δεμένα μαζί.

ΑΥΘΟΡΜΗΤΟ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Μια πολύ χρησιμοποιημένη θέση του Λενιν είναι το τι εγράφε στο 'ι να κάνουμε"

"...Η ιστορία όλων των χωρών δείχνει ότι η εργατική τάξη μέσα από τις δικές της δυνάμεις μπορεί να αναπτύξει μόνο συντεχνιακή συνειδητοποίηση δηλαδή την πίστη ότι πρέπει να ενωθεί σε συντεχνίες να πολεμήσει τον εργοδοτή και να αγωνιστεί να σπρώξει την κυβέρνηση να περάσει εργατικούς νόμους..."

Για πολλούς είναι κατι σαν ευαγγέλιο και οποιαδήποτε αντιθετη αποψη θεωρείται σαν αρνηση του Λενινισμού. Μια τέτοια αντιμετώπιση είναι ελλειψη κατανόησης του ίδιου του Λενιν. Ο Λενιν σε κάθε περίπτωση εγράφε πολύ συγκεκριμένα με στόχο να καθοδηγήσει το κίνημα. Πολλές φορές για να σπρώξει το κίνημα στο σωστό δρόμο υπερτονίζει μια συγκεκριμένη θέση ή τακτική. Για να καταλάβουμε και να χρησιμοποιήσουμε σωστά την παραδοσή του Λενιν πρέπει να τον δούμε στες πολύ συγκεκριμένες συνθήκες που υποστήριζε την αφα θέση ή τακτική. Διαφορετικά δεν εξηγείται το πως λιγα χρονια αργότερα εγράφε κατι που φαί-

νομενικά ειταν αντιθετο.

"...οι εργατες εχουν ταξικο ενστικτο και με μια καποια πολιτικη εμπειρια πολυ γρηγορα γινονται σταθεροι σοσιαλδημοκρατες..." (εργα τομος 8)

"...Οι σουνήκες ζωης των εργατων τους καθιστουν ικανους και τους σπρωχνουν να αγωνιστουν. Το κεφαλαιοσυγκεντρωνει τους εργατες σε μεγαλες μαζες στις μεγαλες πολεις τους ενώνει, τους σπρωχνει, να δρασουν ενωμενα. Σε καθε βημα ερχονται σε αντιπαρεθεση με τον εχθρο τους τους καπιταλιστες. Στην μαχη μ' αυτο τον εχθρο ο εργατης γινεται σοσιαλιστης και φτανει στο συμπερασμα οτι πρεπει να εξαλειφει η φτωχεια και η καταπιεση..." (εργα τομος 16)

Στην ουσια τιποτε δεν γινεται αυθορμητα: ουτε μια απεργια, ουτε μια διαδηλωση ουτε και μια συζητηση. Απο την σκοπια των ατομων πο βρισκονται στο επικεντρο της δραστηριοτητας ειναι συνειδηση αυτη η αντιληψη. Το εχουν προαποφασισει ιως να εγιναν προετοιμασιες, επιτροπες, οργανωση κλπ. Αυθορμητα ειναι απο την εννοια οτι δεν εχουν κινητοποιηθει απο καποια οργανωση ή κομμα.

Αντιμετωπίζοντας τον ταξικο αγωνα και την αναπτυξη του απο αυτη την σκοπια η θε κινηση μεσα στη ταξη χρειαζεται η συνειδητη επεμβαση ατομων που βρισκονται μεσα σε αυτη.

Η σημασια που εχει αυτη η θεση στην παλη για το κτισιμο του κομματος βρισκεται στο οτι τα ατομα που επεμβαλουν και σχηματοποιουν το κίνημα στηριζουν την δραση τους στες εμπειριες τους, στην ιδεολογια τους, στην αυτοπεποιθηση τους. Η ταξη μαθαινει μεσα απο την ιδια της την δραση. Τα μαθηματα απο καθε αγωνα μεταφερονται στους αγωνιστες και γινονται μερος απο τες εμπειριες τους.

Μια ομαδα ή οργανωση ή κομμα δεν μπορεί να υπαρχει στο κενο. Χρειαζεται να στηριζεται σε ενα τμημα της κοινωνιας. Ενας πολιτικος φορεας της εργατικης ταξης πρεπει να εχει σαν χωρο αναφορας και να στηριζεται σ'ενα στρωμα μεσα στην εργατικη ταξη. Το στρωμα που μας ενδιαφerei ειναι τα ατομα που αναφεραμε προηγουμενα. Ο φορεας θα πρεπει να συσχετισθει με το στρωμα αυτο, να οργανωσε τα πιο πρωτοπορα

στοιχεια του και να τα βοηθησει να αναπτυξουν καποιο βαθμο επεμβασης στον χωρο τους. Στην ουσια το κομμα δεν ειναι τιποτε αλλο απο τη οργανωση των πιο ταξικα συνειδητων με βαση την θεωρια του Μαρξισμού-Λενινισμού. Οταν λεμε να τους αναπτυξει το βαθμο επεμβασης τους, εννοουμε πρωτον να τους δωσει τα θεωρητικα οπλα και δευτερον να τους μεταφερει εμπειριες περα απο τες προσωπικες τους. (ειτε ιστορικες ειτε απο αλλες χωρες.) Δρα δηλαδη το κομμα σαν συλλογικος καθοδηγητης και η μνημη της ταξης, η ζωντανη παραδοση που οι ζωντανοι φορεις της στο κίνημα ειναι το καθε μελος.

Δω φτανουμε σε ενα αλλο σοβαρο σημειο:

Την παραδοση. Οπως αναφεραμε προηγουμενα ο καθε αγωνιστης βασιζει την δραση του στην θεωρια και στες προηγουμενες εμπειριες. Εφαρμοζει την εμπειρια του χθες στες αντικειμενικες συνθηκες του σημερα. Σιγουρα για να μπορεσει οποιαδηποτε εμπειρια να πετυχει πρεπει να την εχει ζωντανη μεσα του. Γι αυτο τον λογο χρειαζεται η ζωντανη παρουσία μεσα στο κίνημα της επαναστατικης αριστερας. Για να μπορεσει να διατηρει την παραδοση ζωντανη, να την εμπλουτιζει με νεες εμπειριες, να την μεταφερει σε πιο πλατια τμηματα της ταξης. Για το κομμα η παραδοση ειναισημαντικη. Σαν μερος του κινήματος της εργατικης ταξης η δυνατοτητα του να επεμβαλνει σωστα και να καθοδηγει τους εργατες εξαρταται σε ενα μεγαλο βαθμο απο την παραδοση που εχει δημιουργησει. Το σο μεσα στην ταξη οσο και το πως εχει εκπαιδευσει τα μελη του.

Ενα κομμα διχωσ παραδοση αγωνων δεν θα μπορεσει να ανταπεξελεθει σε μια επαναστατικη κριση. Αν μεσα σε ολοκληρη την πορεια του δεν καταφερει να δημιουργησει ενα γερα οργανωμενο κομμα, με μελη ζυμωμενα σε δυσκολιες και αγωνες θα καταρσει την κρισιμη στιγμή ή θα καμει μοιραια λαθη. Υπαρχουν ιστορικα παραδειγματα που δειχνουν χαρη κτηριστικα την σημασια της παραδοσης. Ας δουμε συγκριτικα την Ρωσσια και την Γερμανια κατα την επαναστατικη περιοδο του Α παγκοσμιου πολему. Και στες δυο χωρες υπηρχε ενα μαζικο κίνημα με ηγετικες μορφες, εμπειρους επαναστατες. Δεν μπορεί κανεις να αμφισβητησει την επαναστατικη μορφη της Λουξεμπουργκ ή του Λημπνεκτ

Ροζα Λουξεμπουργκ.

Στρατεύματα εναντίον στους Σπαρτακίστες, Βερολίνο 1919.

Κι όμως η πανώλεθρία του επαναστατικού κινήματος δεν μπόρεσε να αποφευχθεί. Στη Ρωσία όμως η επανάσταση πετυχε. Αφήνοντας κατά μέρος αντικειμενικές συνθήκες-που έπαιξαν σπουδαίο ρόλο- ως συγκινηθούμε στο ρόλο του κομματος. Η Ρόζα Λουξεμπουργκ και ο Καρλ Λίπνεκτ για χρόνια είταν μεροί του σοσιαλοδημοκρατικού κομματος, ακόμα και όταν ανοικτά διαφωνήσαν μαζί του. Και παραμειναν μαζί με την οργάνωση τους- τους "Σπαρτακίστες"- μέχρι τα προύμια της επανάστασης.

Σε όλη αυτή την περίοδο τα μέλη της οργάνωσης τους είχαν σαν κύρια πολιτική επεμβαση τες εσωτερικές διαμαχες. Οι υποστηρικτες τους τους εβλεπαν σαν μια διαφορετική μορφή του σοσιαλδημοκρατικού κομματος. Η αποχώρηση τους απο το κομμα τους δημιούργησε νέα προβλήματα και νεο περιβαλλον. Ανκαι υπηρχε μια επαναστατική κατάσταση και ενα μαζίκο κίνημα που εκινείτο προς επαναστατικές θεσεις, οι "Σπαρτακίστες" είταν ανικανοί να πιασουν το σφυγμό του και να το επηρεασουν σωστα γιατί τους ελειπε η εμπειρία, τους ελειπε η παραδοση. Είχαν να αντιμετωπισουν προβλήματα που ποτε προηγουμενα δεν είχαν αντιμετωπισει. Επιπλεον τους ελειπε η ουσιαστική επαφή με τες μαζες γιατί μέχρι τότε μεσα απο το σοσιαλδημοκρατικό κομμα. Τα μέλη του κοματος εκπαιδευμενα να δουλευουν ανοργανωτα σαν αντιπολιτευση της σοσιαλδημοκρατίας δε μπόρεσαν να ανταπεξελθουν στις δυσκολίες και τα καθήκοντα που εβαζαν

μπροστα τους οι επαναστατικές συνθήκες. Τους ελειπε η καταλληλή οργάνωση, η πειρα, η πειθαρχία και η παραδοση.

Σε αντιθεση το μπολσεβικικό κομμα που είχε μια ζωη 15 χρονων πριν απο την επανάσταση είταν ετοιμο να επεμβει μεσα στις επαναστατικές συνθήκες και να οδηγήσε την επανάσταση σε πετυχημένη εκβαση. Μεσα σε αυτή την περίοδο των 15 χρονων είχε εξελιχτεί σε ενα σφικτοδεμένο κομμα με εμπειρία στελεχη. Εκπαιδευμενα να επεμβαίνουν στις μαζες, εκπαιδευμενα να μεταφέρουν την πολιτική και να εξειγειρουν τες μαζες. Στα χρόνια πριν την επανάσταση το κομμα δημιούργησε μεσα στις μαζες παραδοση πανω στην οποία στηριχτηκε στις επαναστατικές περιόδους και συνθήκες.

Το κομμα δεν γεννιεται ξαφνικά. Ουτε δημιουργείται με την ανακηρυξη του. Κτιζεται μεσα απο μια επίπονη διαδικασία που πολλές φορές τα αποτελεσματα δεν είναι αμεσα.

Ένας πολιτικός φορεας για να εξελιχτεί σε κομμα της εργατικής τάξης χρειάζεται να αναπτυχθεί θεωρητικά, να συσχετισθεί με το στρώμα των αγωνιστων εργατων, να το καθοδηγήσει, να το αναπτύξει, να το εμπλουτίσει με τες επαναστατικές θεσεις και να οργάνωσε τα πιο πρωτοπορα στοιχεία του. Το να παίζει κρυφτούλι με την εργατική τάξη δε ωφελει σε τίποτε. Θα πετυχει αντίκειμενα παραδοση μεσα στην τάξη, αν εκπαιδευσει τους αγωνιστες του με την επαναστατική παραδοση των μπολσεβικων.

ΠΩΣ ΠΡΟΧΩΡΟΥΜΕ : ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΤΗΝ ΒΑΣΗ

Κατω απο οποιεσδήποτε συνθήκες, μια πολιτική τάση ή μια πολιτική ομάδα δεν μπορεί να κλειστεί στον εαυτο της. Μετα απο πρώτη συσειρωση παράλληλα με την θεωρητική κατάρτιση πρέπει να γίνει και η στροφη προς την εξωτερική δουλειά. Ο χωρος που αναγκαστικά πρέπει να απευθυνουμε είναι εκεί που βρίσκονται οι εργατες. Εκεί που θα μπόρεσουμε να συσχετισουμε μετα προβλήματα και τους αγωνες τους.

Τα κομματα είναι νεκρα οσον αφορά την συμμετοχη εργατων. Οι εργατες δεν θα στραφουν στο κομμα για να συζητήσουν το πρόβλημα τους. Ή στην συντεχνία θα στραφουν ή στον χωρο δουλειας. Εκεί πρέπει να στραφουμε και εμεις. Να βρούμε τες γειφυρες που θα μας συνδεουν με τους τροπους που θα κανουν δυνατή την επεμβαση μας. Αντι να αντιπαράταχθουμε με την ηγεσία των κομματων, αποκαλώντας τους προδοτες της τάξης, προφασίζουμεν ότι είμαστε και εμεις ενα κομμα, ας στραφουμε κιας απευθυνθουμε εκεί που έχει σημασία στην εργατική βάση. Η σημερινή βιομηχανική αναπτυξη που περνα η Κυπρος δημιουργα νεα δεδομενα που κανουν πιο ευκολη την δημιουργία συνδοτικών κρικων με την εργατική τάξη.

Έχοντας παντα συναισθηση ότι δε είμαστε η ηγεσία της τάξης και ότι οι εργατες δεν περιμεναν την εμφανιση μιας μικρης αριστερης τάξης ή ομάδουλας για να την αγκαλιάσουν ας μην σκοπεουμε για πολυ φηλα.

Το κτισίμο του κομματος δεν μπορεί να γίνει πραγματικότητα σημερα όμως η παλη είναι συνεχής. Μεσα στ σημερινά δεδομενα εκείνο που μπόρουμε και πρέπει να κανουμε είναι η αναπτυξη της επαναστατικής θεωρίας, η συνδεση με τα αγωνιστικά στοιχεία της τάξης και επεμβαση μεσα στους χωρους και τα θεματα που επηρεάζουν τους εργατες, οσο μικρα και περιθωριανα κι αν είναι δημιουργία και αναπτυξη ενος αγωνιστικού ρευματος μεσα στον εργατικό κίνημα βασισμενου πανω στις παραδοσεις του Μαρξισμού-Λενινισμού σαν υπαλλακτική θεση απο αυτή που προσφέρει η σημερινή ηγεσία της τάξης: το ΑΚΕΛ και η συντεχνιακή ηγεσία.

ρωτη ηλια

Η ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΡΚΟΥΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ”

Το άρθρο αυτό είναι το τελευταίο μέρος ενός κειμένου που αποτελείται από 3 μέρη με το γενικό τίτλο "Ρεφορμισμός, Σταλινισμός και επαναστατική διεξοδος"

Από ότι έχει γίνει μέχρι τώρα φανερό η ανάλυση μας είναι στενά συνυφασμένη με την νίκη της Σοσιαλιστικής επανάστασης στην Κύπρο ιδιαίτερα, καθώς και στην Ελλάδα και Τουρκία. Οι Σταλινικοί θα φωνάξουν και πάλι: "Η Κύπρος δεν έχει ακόμα συμπληρώσει το αστικοδημοκρατικό στάδιο και εσείς μιλάτε για Σοσιαλισμό." Είναι λοιπόν "νομοτελείακο" να περάσουν οι υποαναπτυχτές και οι οικονομικά καθυστερημένες χώρες όπως η Κύπρος από το καπιταλιστικό στάδιο ανάπτυξης και η Διάρκης Επανάσταση δεν είναι παρα "μικροαστική ουτοπία ή μήπως συμβαίνει το αντίθετο; Σε αυτό το κεφάλαιο ο αναγνώστης μπορεί να αναγνωρίσει τη μεθοδολογική συγγενεία μεταξύ ΑΚΕΛ και Μασόικων, συγγενεία που πηγάζει από μια κοινή βάση: τον Σταλινισμό.

Το πρώτο και κυριότερο λάθος που ο Σταλινικός διαπραττει, είναι η απορριψη της διαδικασίας της εξέλιξης της παγκόσμιας ταξικής πάλης σαν βάση για την κατανόηση των εθνικών ιδιομορφιών. Η αναφορά τους στη παγκόσμια επαναστατική διαδικασία κατανα τα περισσότερο λογοτεχνική η ίδια

η πράξη τους επιβεβαιώνει. Ο Σταλινισμός παρ'όλο που οδεύει την κατανόηση του "ειδικού" σαν μέρος του "ολού", φετιχοποιεί τη σημασία της εθνικής ιδιομορφίας την οποία ανεβάζει στον απόλυτο βαθμό, για να παρουσιάσει και να εξηγήσει κατοπιν μέσα στα πλαίσια της σταδιακής λογικής της επανάστασης, ότι: "Μπορεί στο παγκόσμιο επίπεδο ο καπιταλισμός να έχει ξεφύψει σαν κοινωνικό σύστημα και να συνεπαγεται η βίαιη ανατροπή και αντικατάσταση του από τον Σοσιαλισμό. Όμως για τα μικρά, μισοφεουδάρχηκα, και αποικιακά κράτη η κύρια αντίφαση δεν είναι μεταξύ κεφαλαίου-εργασίας όπως στις ιμπεριαλιστικές χώρες, αλλά μεταξύ ιμπεριαλισμού-λαών. Δηλαδή πρέπει οι χώρες αυτές να συμπληρώσουν την αστικοδημοκρατική επανάσταση, να προχωρήσουν στην "μια δημοκρατία", και έπειτα στον σοσιαλισμό. Οι χώρες που διεξάγουν αντιιμπεριαλιστικό, εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα, δεν διεξάγουν αντικαπιταλιστικό αγώνα."

Το πρώτο λάθος, η "εθνική ιδιομορφία" φέρνει το δεύτερο, "κατεύθυνση του κυρίου πληγματος" ("πρωτεύουσα" και "δευτερεύουσα" αντιφα-

ση). Ο Σταλινισμός ισοπέδωσε τα ιστορικά διδάγματα του μπολσεβίκισμού σχετικά με την αποικιακή επανάσταση καθώς και τη νίκη της 3ης διεθνούς (στα 4 πρώτα συνέδρια) εναντίον στον "ιδιομορφισμό".

Είναι αναποφεύκτη κάθε χώρα να παρουσιάζει τις δικές της ιδιομορφίες (επιπεδο οικονομικής ανάπτυξης, μορφή πολιτικής κυριαρχίας κλπ.) όμως αυτός ο ιδιομορφισμός είναι το διαλεκτικό προϊόν το παγκόσμιων αντιφάσεων του καπιταλισμού που αντανακλούνται με τρόπο διαφορετικό σε κάθε χώρα. Ο παγκόσμιος ιμπεριαλιστικός τρόπος κατανομής εργασίας περνά κάτω από την μύτη των Σταλινικών και έτσι το Παγκόσμιο παραγωγικό πρόταξ δεν είναι παρα μια αλγεβρική αρθροίση των εθνικών οικονομιών. Έκτος όμως από το γεγονός ότι το παγκόσμιο παραγωγικό πρόταξ είναι ιεραρχημένο (πράγμα που έγινε απόλυτο φετιχ από τον Σταλινισμό), είναι ταυτοχρόνα και συμβαδισμένα. Με άλλα λόγια, οι καθυστερημένες λόγω του αποικισμού χώρες, είναι αναγκασμένες μέσα στα πλαίσια του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, να καλυφθούν τα κενά της υποανάπτυξης που τους επέβαλε ο ιμπεριαλισμός, και να προχωρήσουν με άλματα, χρησιμοποιώντας

πλάι στους αρχαίους τρόπους παραγωγής, την τελευταία λέξη της καπιταλιστικής τεχνικής και του πολιτισμού. Εφόσον οι νεοαποικίες και οι αποικίες θέλουν να επιβιώσουν σαν μέλη του καπιταλιστικού συστήματος, είναι αναγκασμένες να θέσουν την ανάπτυξη τους με τα διεθνή ιμπεριαλιστικά κεφάλαια. Γίνονται οργανικά κομμάτια ενός κόσμου που κυριαρχείται από τον ιμπεριαλισμό και κατά συνέπεια οι ιμπεριαλιστικές αντιφάσεις έχουν κατ'εξουσίαν αντικτύπο σε αυτές τις χώρες. "Καταναγκασμένη να σερνεται πίσω από τις προοδευμένες χώρες, μια χώρα καθυστερημένη, δεν συμμορφώνεται με την σειρά διαδοχής. Ας μην ξεχνάμε ότι η ιστορικά καθυστερημένη είναι μια σχετική έννοια. Αν υπάρχουν καθυστερημένες και προηγμένες χώρες, υπάρχει και μια αλληλεπίδραση μεταξύ τους. Έτσι οι προηγμένες χώρες ασκούν μια πίεση πάνω στις αργοπορημένες. Οι τελευταίες αναγκάζονται να φτάσουν τις πρώτες χρησιμοποιώντας την τεχνική, την επιστήμη τους κλπ. Με αυτό τον τρόπο εμφανίζεται ένας συνδυασμένος τρόπος ανάπτυξης: στοιχεία καθυστερημένης συνοδεύονται με την τελευταία λέξη της τεχνολογίας." (14)

Στην εποχή λοιπόν της κυριαρχίας του ιμπεριαλισμού, ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού, η Κυπριακή οικονομία δεν μπορεί να αποτελέσει εξαίρεση στην συναρμολότητα της ιμπεριαλιστικής αλυσίδας.

Η Σταλινική λογική της "ειρηνικής συνυπαρξης" και της "σταδιακής επανάστασης" οδηγεί τους Ακέλαιους στο συμπέρασμα ότι μόνο "εξωγενείς" είναι οι παράγοντες της Κυπριακής τραγωδίας, αγιοποιώντας έτσι στα μάτια του προλεταριάτου τους "κατατροφεμένους" από τον κακό ιμπεριαλισμό Κυπριούς αστούς. Η Κυπριακή αστική τάξη παρ'όλο που αποτελεί αναπόσπαστο οργάνικο μέλος της διεθνούς μπουρζουαζίας, παρουσιάζεται από τον μενσεβικισμό του ΑΚΕΛ ότι έχει να παίξει τον ιστορικό ρόλο της πραγμάτωσης και ολοκλήρωσης της εθνικής ανεξαρτησίας.

Όμως η μπουρζουαζία των υποανάπτυκτων χωρών "εθνική" ή "κομπραδορική" δεν έχει κανένα ιστορικό ρόλο να παίξει εναντίον στον ιμπεριαλισμό γιατί απλούστατα έχει δεσέψει την τύχη της μαζί του. Μπορεί συγκριτικά να βρίσκεται αντιμέτωπη με μια άλλη μερίδα του διεθνούς κεφαλαίου. Αυτό όμως γίνεται για να διαφυλάξει το καπιταλιστικό σύστημα στο σύνολο του και για αυτό είναι ανίκανη να εκπληρώσει τα αστικοδημοκρατικά της καθήκοντα.

Δεν απορρίπτουμε τη συναφή τακτική συμμαχιών μαζί της προκειμένου να εκμεταλευτούμε τις ενδοιμπεριαλιστικές αντιθέσεις για να προωθησουμε τη σοσιαλιστική νίκη. Αυτό όμως γίνεται παροδικά, πάνω στο ανεξάρτητο πρόγραμμα του επαναστατικού προλεταριάτου για τη προώθηση της σοσιαλιστικής νίκης και όχι για να βοηθήσουμε τους αστούς της υποανάπτυκτης χώρας να ξεπεράσουν τις δυσκολίες τους.

"Ο αγώνας για τις πιο στοιχειώδη πραγματοποιήσεις της εθνικής ανεξαρτησίας και της εργατικής δημοκρατίας συνδυάζεται με τον σοσιαλιστικό αγώνα εναντίον στον παγκόσμιο ιμπεριαλισμό" (15). Η αστική τάξη των υποανάπτυκτων χωρών δεν μπορεί από την ίδια την φύση της, στη συγκεκριμένη εποχή της ιμπεριαλιστικής παρακμής να εκπληρώσει τα αστικοδημοκρατικά της καθήκοντα. Άντα μπορούν να λυθούν μόνο αφού το προλεταριάτο πάρει την εξουσία.

"Η επανάσταση στές αποικίες στο πρώτο της στάδιο, δεν μπορεί να είναι μια κομμουνιστική επανάσταση. Αν

όμως από την αρχή η ηγεσία είναι στα χέρια μια κομμουνιστικής πρωτοπορίας οι μαζές δεν θα παραμερίσουν και μέσα στές διαφορές περιόδους του κινήματος η επαναστατική τους πείρα ολό ενα και θα μεγαλώνει. Θα είναι φυσικά λάθος να θέλουμε να εφαρμόσομε άμεσα μόνο τές κομμουνιστικές αρχές για το αγροτικό ζήτημα στές χώρες της Ανατολής. Στο πρώτο της στάδιο η αποικιακή επανάσταση πρέπει να έχει ένα πρόγραμμα που να περιλαμβάνει μικροαστικές μεταρρυθμίσεις όπως ο αναδάσμος της γης. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι η ηγεσία της επανάστασης πρέπει να παραχωριθεί στην αστική δημοκρατία. Το προλεταριακό κομμα πρέπει αντίθετα να αναπτύξει μια δυναμική και συστηματική προπαγάνδα για τα σοβιετ και να οργανώσει εργατικά και αγροτικά σοβιετ. Άντα τά σοβιετ πρέπει να συνεργαστούν στενά με τές σοβιετικές δημοκρατίες των καπιταλιστικά ανεπτυγμένων χωρών, για να φτάσομε στη τελική νίκη εναντίον στο καπιταλισμό σε ολόκληρο τον κόσμο.

Έτσι οι μαζές των καθυστερημένων χωρών οδηγμένες από το συνειδητοποιημένο προλεταριάτο των ανεπτυγμένων καπιταλιστικά χωρών θα φτάσουν στον κομμουνισμό χωρίς να περάσουν από τα διάφορα στάδια της καπιταλιστικής ανάπτυξης". (16) (υπογρ. δικές μου)

Στο μεταξύ η κατανόηση της ανεπαρκείας των αστικοδημοκρατικών συνθημάτων καθόλου δεν σημαίνει για τούς Μαρξίστες επαναστάτες ότι υποτίμουν εκ των προτερων το ρόλο των δημοκρατικών διεκδικήσεων. Αντίθετα τά προωθούν δείχνοντας ταυτόχρονα στές μαζές την ανεπαρκεία τους αφού μένουν στα αστικά πλαίσια της νομιμότητας. Έτσι η αστικοδημοκρατική επανάσταση συμπληρώνεται μέσα σε ένα ενιαίο διαρκές πρόσοες που καταληγεί στην Σοσιαλιστική επανάσταση. Κατω από συνθήκες δικτατορίας του προλεταριάτου οι αστικοδημοκρατικές μεταρρυθμίσεις που δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν από την αστική τάξη την ίδια, λύνονται από την εργατική εξουσία. "Είναι οι μπολσεβίκοι και μόνο οι μπολσεβίκοι που λόγω της νίκης της προλεταριακής επανάστασης βοήθησαν την αγροτία να πραγματοποιήσει την αστικοδημοκρατική επανάσταση." (17)

Όλο το βάρος της ιστορικής κοινωνικής αλλαγής πέφτει στους ώμους της αγροτίας στο σύνολο της (που ζητά και είναι ο φορέας της αστικοδημοκρατικής επανάστασης) και του ερ

γατικού και αγροτικού προλεταριάτου που είναι οι φορείς της σοσιαλιστικής επανάστασης. "Με την αγροτία, μέχρι το τέρμα της αστικοδημοκρατικής επανάστασης, με την φτωχική μερίδα, τούς προλεταριούς, τούς μισοπρολεταριούς της αγροεργατίας, μπροστά για την Σοσιαλιστική επανάσταση. Τέτοια είναι η πολιτική των μπολσεβίκων και είναι η μόνη Μαρξιστική πολιτική." (18)

Η συμμαχία μεταξύ εργατών και αγροτών είναι απαραίτητη προϋπόθεση της νίκης. Άλλο τόσο απαραίτητη όμως είναι και η μάχη εναντίον στην επιρροή της φιλελευθέρης μπουρζουαζίας παρα το γεγονός ότι μπορούμε να την χρησιμοποιήσομε σαν προσωρινο μας σύμμαχο. Το πρόβλημα είναι πάντα πως να ξεσκεπάσομε το ταξικό περιεχόμενο του κάθε γεγονότος, πως να κρατάμε ανεξάρτητη την πολιτική συνείδηση του προλεταριάτου ακόμα και στές πιο κρίσιμες στιγμές που η συμμαχία του με την μπουρζουαζία είναι απαραίτητος όρος επιβίωσης της επανάστασης. "Δίχως συμμαχία ανάμεσα στο προλεταριάτο και την αγροτία τά προβλήματα της δημοκρατικής επανάστασης δεν μπορούν καν να τεθούν σοβαρά. Άλλα η συμμαχία των δύο αυτών τάξεων δεν είναι δυνατό να πραγματοποιηθεί παρα μέσα από μια αδιάλλακτη πάλη εναντίον στην επιρροή της εθνικοφιλελευθέρης μπουρζουαζίας" (19)

Επειδή όμως αυτή η θέση του Τροτσκι μπορεί να φανεί σαν καθαρό προϊόν "μικροστικής υστερίας" άς δούμε τι λένε οι όχι λιγότερο Τροτσκίστες" των 4 πρώτων συνεδριών της 3ης Διεθνούς. Συγκεκριμένα το 2ο Συνεδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς σχετικά με το εθνικό και αποικιακό ζήτημα: "Υφίσταται στές καταπιεζόμενες χώρες δύο κινήματα που μερά με τη μερά διαχωρίζονται ολόενα και πιεντόνα: το ένα είναι το αστικοδημοκρατικό και εθνικιστικό κίνημα που έχει ένα πρόγραμμα πολιτικής ανεξαρτησίας και αστικού καθεστώτος. Το άλλο είναι το κίνημα των αγραμμάτων και φτωχών χωρικών και εργατών που πολεμάνε για την απελευθέρωση τους από κάθε είδους εκμετάλευση. Το πρώτο τείνει να κατευθύνει το δεύτερο και πολλές φορές τά καταφέρει ως ένα βαθμό. Άλλα η Κομμουνιστική Διεθνής και τά κομμάτα της πρέπει να καταπολεμήσουν αυτή την τάση και να προσπαθήσουν να αναπτύξουν μέσα στές εργατικές μαζές των αποικιών την συνείδηση πως ανήκουν σε ξεχωριστή τά

ξη. Ένας από τους πιο μεγάλους στόχους που εντάσσονται σε αυτό τον σκοπό, είναι το κτίσιμο κομμουνιστικών κομμάτων ικανών να οργανώσουν τους εργάτες και τους αγρότες των χωρών αυτών και να τους οδηγήσουν στην επανάσταση και στην εγκαθίδρυση της σοβιετικής δημοκρατίας". (20)

Οι Κυπριοί μενσεβικοί του ΑΚΕΛ όμως θα λένε πάλι ότι "οι ιστορικές συνθήκες έχουν σήμερα αλλάξει από τη εποχή του 2ου συνεδρίου και της 3ης Διεθνούς." Σοβάρια; Δηλαδή ο καπιταλισμός σαν σύστημα έχει αλλάξει και η θανασιμη αγωνία της ιμπεριαλιστικής παρακμής δεν υπάρχει; Το κεφάλαιο έχει μήπως μάθει τρόπους καλύτερης συμπεριφοράς και παραχωρεί μόνο του θέλημα την θέση του στην εργατική εξουσία; Οι Σταλινικοί θα πρέπει να φάξουν πολύ και να βαλουν το μυαλό τους να δουλέψουν πολύ περισσότερο αν θέλουν να μας παρουσιάσουν κάτι τέτοιο, αν και ο κόπος τους θα είναι μάταιος. Η αλήθεια βρίσκεται αλλού. Ο Σταλινισμός φοβάται την επανάσταση όσο και οι αστοί, γιατί αυτό θα καταστρέψει τους ίδιους σαν γραφειοκρατικό στρώμα που ριζώσε μέσα στο εργατικό κίνημα. Για να απομακρύνουν την ιδέα της επανάστασης οι Αμελικοί γραφειοκράτες: ξεχωρίζουν τον "εθνικοαπελευθερωτικό και αντιιμπεριαλιστικό σταδίο από το "αντικαπιταλιστικό" λες και δεν αποτελούν όλα μαζί μια διαλεκτική ενότητα μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα. Απομακρύνουν και την ιδέα ακόμα της ενόπλης πάλης εναντίον στα στρατεύματα κατοχής γιατί ξέρουν ότι δύσκολα μπορούν να ελγξουν σε τέτοιες συνθήκες το μαζικό κίνημα. Προβαλλουν διαφορα επιχειρηματα που καμια σχέση δεν έχουν με την μαρξιστική ανάλυση: Η Κύπρος είναι μικρο κράτος που το εδαφος του ^{δεν} προσφέρεται για ενοπλη δράση (βλέπετε δεν υπάρχουν ζουγκλες όπως στο Βιετνάμ), ο συσχετισμός δυναμειών είναι δυσμενής κλπ. Προκειται για επιχειρηματα καθαρά τεχνικής φύσης. Το εδαφος της Κύπρου προσφέρθηκε για τον ενοπλο αγώνα του 55-59 εναντίον στες 30,000 στρατιώτες της Βρετανικής αυτοκρατορίας. Η Κουβα βρισκόταν στο στόμα του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Όσο για τον "συσχετισμό δυναμειών" πρέπει να παραδεχτούμε ότι οι ρεφορμιστές δεν εκάναν τίποτε για να το φέρουν με το μέρος τους. Ακολουθώντας πάντα την ουρά της σβινιστικής Ε/Κ ηγεσίας αποπροσανατολίσαν ταξικά τους Ε/Κ εργάτες και εκάναν τους

Τ/Κ εργάτες να χάσουν κάθε εμπιστοσύνη στην ηγεσία της εργατικής τάξης για να πέσουν κατοπιν στην τρομοκρατική κηδεμονία της Τ/Κ ηγεσίας.

Η πάλη των επαναστατών για την καθοδήγηση των Κυπριών εργατών είναι συνυφασμένη με την πάλη για την αποσπασή τους από την γραφειοκρατική χαλιναγωγήση. Πρέπει να δείξουμε στην πράξη την ιστορική χρεωκοπία της Σταλινικής γραφειοκρατίας για να μπορέσουν οι μαζες στην ίδια τους την πράξη να την ξεπεράσουν και να της δώσουν την χαρακτηριστική της πολιτικής χρεωκοπίας. Η ίδια η πάλη πρέπει να γίνει και απέναντι σ' όλα τα παραγωγά ρεύματα του Σταλινισμού ιδιαίτερα τον Μασόμο που με τον εθνικισμό του καθόλου δεν υποβοήθη την δημιουργία του ενιαίου εργατικού μετώπου μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων της Κύπρου, απαραίτητη προϋπόθεση για την διεξαγωγή ενός συνεπούς ενοπλού αντιιμπεριαλιστικού αγώνα. Οι εργάτες γενικά δεν πρέπει να πληρώσουν τα σπασμένα των καπιταλιστών, ούτε οι Τ/Κ εργάτες ειδικότερα τα αποτελέσματα της εθνικιστικής ιδεολογίας.

Παρ'όλο που δεν θέλουμε να πιστεύουμε ότι έχουμε πει τα πάντα σχετικά με την διαρκή επανάσταση έχουμε δώσει ελπίζουμε τες γενικές γραμμές που κάθε άλλο χαρακτηριστικό είναι από μικροαστισμό. Παραθέτουμε για τελευταία φορά τον Λένιν: του οποίου χρησιμοποιήσαμε τόσο πολύ τες σκέψεις σε αυτό το άρθρο, πράγμα που είναι όμως αναγκαίο προκειμένου να αποδείξουμε ότι ο Σταλινισμός δεν είναι η συνέχεια των διδασμάτων του Μαρξισμού-Λένινισμού. "Η ερώτηση εμπαινε ως εξής: Μπορούμε να θεωρήσουμε σαν σωστή την αντίληψη ότι το καπιταλιστικό στάδιο ανάπτυξης είναι αναποφευκτό για την οικονομία των καθυστερημένων λαών, που είναι τώρα στον δρόμο της χειραφέτησης και όπου παρατηρείται από τον πόλεμο και ύστερα ένα προοδευτικό κίνημα; Απάντησαμε αρνητικά. Αν το νικηφόρο επαναστατικό προλεταριάτο κάνει μεταξύ τους μια συστηματική προπαγάνδα, αν οι Σοβιετικές κυβερνήσεις τους βοηθήσουν με όλα τα μέσα που διαθέτουν θαχάμε λάθος να πιστευούμε ότι το καπιταλιστικό στάδιο ανάπτυξης είναι απαραίτητο για τους καθυστερημένους λαούς. Σ' όλες τες αποικίες και σε όλες τες καθυστερημένες χώρες πρέπει να φτιαζούμε όχι μόνο

τα ανεξάρτητα αγωνιστικά στελέχη, τες οργανώσεις του κομματος, όχι μόνο να αρχίσουμε από τώρα την προπαγάνδα υπέρ της δημιουργίας των αγροτικών σοβιέτ και να προσπαθήσουμε να τα προσαρμόσουμε στες δικές τους προκαπιταλιστικές συνθήκες, αλλά ακόμα η Κομμουνιστική Διεθνής πρέπει να κατοχυρώσει και να επικυρώσει στο θεωρητικό επίπεδο αυτή την αρχή, ότι δηλαδή με την βοήθεια του προλεταριάτου των ανεπτυγμένων χωρών οι καθυστερημένες χώρες που μπορούν να φτάσουν στο σοβιετικό σύστημα παίρνοντας από ορισμένα στάδια ανάπτυξης στον κομμουνισμό αποφευγοντας το καπιταλιστικό στάδιο." (21) (υπογραμμισή δική μου.)

Αν ο Τροτσκι εκπλήρωσε ακριβώς αυτή την ιστορική αναγκαιότητα που ο ίδιος ο Λένιν αναφέρει, στο θεωρητικό επίπεδο και έδειξε την επικαιρότητα της Διαρκούς επανάστασης ο Σταλινισμός εκπλήρωσε τα σχέδια της αντεπανάστασης.

Στην Κύπρο όπως και στο διεθνές επίπεδο ο Σταλινισμός νοθεύσε τα επαναστατικά διδάγματα του μολοσβικισμού. Οι ηγέτες των εργατικών κομμάτων που έχουν οργανωμένο στες τάξεις τους το προλεταριάτο έχουν μετατρέψει το ιστορικό διλήμμα της Ροζας Λουξεμπουργκ "Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα" σε "Σοσιαλισμό και Βαρβαρότητα". Στο χέρι της νεας γενιάς των προλεταριών αγωνιστών να ξεκαθαρίσουν τους σταυλούς του Αυγείου. Η νίκη της Διεθνούς Σοσιαλιστικής Επανάστασης συμβαδίζει με την πολιτική χρεωκοπία του Σταλινισμού μπροστα στα ματια των εργαζομένων μαζών.

14. Τροτσκι "Η Διαρκής Επανάσταση" Γαλλική έκδοση.
15. Τροτσκι "Το μετοβατικό πρόγραμμα" Έκδοση της Διεθνούς στην Ελληνική σελ. 50.
16. "Θεσεις, Μανιφέστα και αποφασσεις των 4 πρώτων συνεδρίων της Κομμουνιστικής Διεθνούς" Γαλλική έκδοση.
17. Λένιν "Οκποστάτης Κασοτσκι" σελ. 113.
18. Το ίδιο σελ. 114.
19. Τροτσκι "Η Διαρκής Επανάσταση" Γαλλική έκδοση.
20. "Θεσεις, Μανιφέστα και αποφασσεις των 4 πρώτων συνεδρίων της Κομμουνιστικής Διεθνούς" Γαλλική έκδοση.
21. Λένιν "Ανθρολογία 3 κειμενων πάνω στο εθνικό και αποικιακό ζήτημα" Έκδοσεις Πεκίνου στα Γαλλικά σελ. 36-37.

ΤΑ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΣΗΜΕΡΑ

Το άρθρο αυτό είναι το τελευταίο μέρος ενός κειμένου που ανφέρεται στην αδυναμία των σοσιαλοδημοκρατικών και σταλινικών κομμάτων να δώσουν μια ανεξάρτητη επαναστατική προοπτική στην εργατική τάξη. Το δεύτερο μέρος

γιωργου μαραγκου

Τα διάφορα Κομμουνιστικά κομμάτα, αντίθετα με τους σοσιαλοδημοκρατες της δεξιάς ή της αριστερας έχουν διατηρήσει επιφανειακά ένα Μαρξιστικό λεξιλόγιο στις αναλύσεις τους. Αυτό όμως δεν οδηγεί σε λιγότερο θεωρητικό και πολιτικό αδιέξοδο από εκείνο της σοσιαλοδημοκρατίας.

Οι διαφορές σταλινικοί ιδεολογία στην αρχή, αρνήθηκαν συστηματικά την πραγματικότητα της καπιταλιστικής κρίσης της υπερπαραγωγής, παρόλο που οι αιτίες της κρίσης, η αστική τάξη δεν το είχε κρυφεί ποτέ. Ακόμα και οι πατέρες του Κρεμλίνου εκάμαν 7 μήνες μέχρι να διαπιστώσουν την πραγματικότητα της καπιταλιστικής κρίσης στην Ευρώπη. Αφού το διαπίστωσαν, μαζεύτηκαν σε συγκέντρωση μαζί με τους οικονομολόγους τους. Μετά από μακράν και ωριμή συζήτηση καταλήξαν στο συμπέρασμα ότι η καπιταλιστική κρίση είναι ΜΠΛΟΦΑ... ότι δηλαδή η διεθνής αστική τάξη μπλόφαρε με σκοπό να χαμηλώσει το βιοτικό επίπεδο των παραγωγικών μαζών. Δίγους μήνες μετά, όταν η κρίση είχε γίνει πια περισσότερο οφθαλμοφανής οι σοβιετικοί γραφειοκράτες αντιδρούν μπροστά στο γεγονός. Αμέσως 2 κλασικές ρεφορμιστικές ουτοπίες διαπιστώνουν ότι: (γνωστές αλλωστε από το 1930):

- 1) Η σημερινή κρίση του καπιταλισμού δεν είναι προϊόν των εσωτερικών αντιφάσεων του καπιταλιστικού συστήματος αλλά πολιτικών λαθών που διαπραχτήκαν από τους διάφορους ηγέτες της αστικής τάξης.
 - 2) Η κρίση της καπιταλιστικής υπερπαραγωγής μπορεί να ξεπεραστεί εύκολα αν εφαρμοστεί μια πολιτική η οποία θα σπρώξει τις μαζές στην κατανάλωση προϊόντων που έχουν εσωτερική ζήτηση μέσα στη χώρα του.
- Για την πρώτη "διαπίστωση" οι σταλινικοί γραφειοκράτες προσπαθούν να μας πείσουν ότι η κρίση του καπιταλισμού στο παγκόσμιο επίπεδο προέρχεται από "λαθ" μερικών ατόμων. Χαρακτηριστική απλοποιημένη ανάλυση που προσπαθεί να μετατοπίσει τις αντιφάσεις ενός ολοκληρωμένου πολιτικού και οικονομικού συστήματος πάνω στις πλατές μερικών ατόμων υπευθύνων. Μια ανάλυση που κάνει μια χοντροειδή απαλειφή του φαινομένου του ενδοκαπιταλιστικού ανταγωνισμού, της ανισότητας και συνδιασμένης ανάπτυξης του καπιταλισμού στο εθνικό και κυρίως στο διεθνές επίπεδο. Μια εσκεμμένη αταξική ανάλυση μιας κρίσης που από την φύση της είναι ιστορικά ταξική.

Η Μαρξιστική οικονομία και μεθολογία έχει θυσιαστεί από καιρό στο βήμα της συνεργασίας των τάξεων. Η διαλεκτική σύνδεση της ιστορίας έχει μετατρέψει σε αινιγματικές παραγράφους στα χέρια των ρεφορμιστών. Η Μαρξιστική ανάλυση της καπιταλιστικής κρίσης και των αντιφάσεων του καπιταλισμού:

"Αν ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής είναι ιστορικά ένα μέτρο για την ανάπτυξη της δύναμης της υλικής παραγωγικότητας και για την δημιουργία μιας παγκόσμιας αγοράς μας παρουσιάζει ταυτόχρονα μια δι-

ακή αντιφάση ανάμεσα σε αυτή την ιστορική προσπάθεια του (απεριοριστή ανάπτυξη της παραγωγής) και τις παραγωγικές δυνάμεις". (Το Κεφάλαιο, Ζοβιβλίο, κεφ. 15ο), πετάσσει στον σκουπίδοτενεκε και αντικαθίσταται από μια ολιπορουνιστική "ανάλυση λαθών", που απευθύνεται μισχολική ασυτηρητητα προς τους ηγέτες.

Όμως αυτή η προχειρή ανεύρεση αποδομοπαίων τραγών ατόμων πάνω στο οποίους προσπαθούν να φορτώσουν τη κρίση του δικού τους συστήματος δεν είναι τυχαία ούτε νέα, έχει όμως να παίξει ένα βασικό ρόλο μέσα στα γραμμές του προλεταριάτου: το ρόλο του αποπροσανατολισμού. Αποσκοπούν στον αποπροσανατολισμό των μαζών με τον οποίο ελπίζουν να τις ακινητοποιήσουν, συγκεντρώνοντας όλο το μαχητικό δυναμισμό του προλεταριατουβιαίο από την ταξική του φύση, εναντίον σε πρόσωπα και όχι εναντίον σε κοινωνική τάξη, την αστική. Αυτή είναι η βασική επιδίωξη των ρεφορμιστών: η ταξική συνείδηση του προλεταριάτου φοβίζει όχι μόνο του αστούς αλλά και τους ίδιους τους γραφειοκράτες.

Η δεύτερη εύκολη διαπίστωση, ότι

δηλαδή η υπερπαραγωγή και η συσώρευση απούλητου προϊόντος προερχόντα από την υποκατάσταση των μαζών σε εθνικό επίπεδο δεν είναι ασχέτη με την απαλήφηση των αντιφάσεων του καπιταλιστικού συστήματος. Οι σταλινικοί γραφειοκράτες ξεχνούν η θέλουν να ξεχάσουν ότι στο καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής από τις μαζές δεν μπορεί να έχει σαν αποτέλεσμα παρά μια εντονή και διαρκή συσώρευση κεφαλαίου, τελειώς ασυμβίβαστη με την ανύψωση του βιοτικού επιπέδου των παραγωγικών μαζών. Αν η κρίση του καπιταλισμού προέρχεται από την λιγή κατανάλωση των μαζών μέσα στον εθνικό τους χώρο, θα είχαν οπωσδήποτε μια φοβερά δαιμονική συμπτώση που η κρίση του καπιταλισμού είναι κάθε άλλο παρά εθνική.

Την στιγμή που η διεθνής κεφαλαιοκρατία έχει πεταχτεί στον αέρα τα εθνικά οικονομικά της συνορά και έχει φτάσει στο ανώτατο της στάδιο που είναι ο ιμπεριαλισμός κυρίαρχος της παγ κοσμίας οικονομίας, η γραφειοκρατία των κομμουνιστικών κομμάτων αντι να επωφεληθεί, μέσα στα πλαίσια του προλεταριακού διεθνισμού προτείνοντας μια σοσιαλιστική επαναστατική λύση ερχεται για μια ακόμα φορά να κάνει μια ιστορική οπισθοχώρηση και να καλεσει τις παραγωγικές μαζές να αναστήλθουν την καπιταλιστική οικονομία αγοράζοντας εντόνα τα προϊόντα της εργασίας τους και γεμιζόντας τις τραπεζές των καπιταλιστών με την υπεραξία τους.

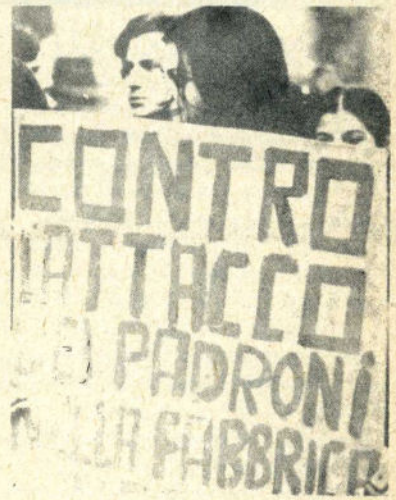
Η αντίδραση της γραφειοκρατίας των κομμουνιστικών κομμάτων μπροστά στην κοινωνικό-οικονομική κρίση του διεθνούς καπιταλισμού, είναι προϊόν του συνόλου της στρατηγικής πολιτικής που εδώ και 50 χρόνια έχει υιοθετήσει ο σταλινισμός. Το θεωρητικό και πολιτικό χρεωκόπημα του σταλινισμού τους έχει σπρωξει σε μια κατάσταση μέσα στην οποία είναι υποχρεωμένοι να δεχτούν δυο μόνο λύσεις: η ότι η κρίση του καπιταλισμού είναι κάτι το μοιραίο και σαν τέτοιο το μόνο φάρμακο που υπάρχει είναι η παθητική αναμονή του μέχρις οτου ξεπεραστεί η κρίση (μοιραία ομορτουμιστική αναμονή και χοντροειδής οικονομική ανάλυση) η να προταθεί να προσφέρει εναλλακτικές λύσεις ξεπερασματος της κρίσης μέσα στο αστικό κράτος και μέσα πλαίσια της αστικής οικονομίας προτείνοντας ένα μινιμουμ από συνδικαλιστικές διεκδικήσεις και φρε-

ναροντας συστηματικά κάθε μαχητική διεκδικηση των παραγωγικών μαζών.

Η Μαρξιστική επαναστατική λύση έχει πεταχτεί στον σκουπιδοτενεκε τους εδώ και πολύ καιρό εξ' αιτίας της εφαρμογής της ρεφορμιστικής πολιτικής. Αυτή η επαναστατική λύση επιβαλλει πρώτα από όλα τον ορισμό της καπιταλιστικής κρίσης σαν αναποφευχτο προϊόν των εσωτερικών αντιφάσεων του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, αντιφάσεις πανωστές οποίες επεμβαίνει η Μαρξιστική ανάλυση προτείνοντας την επαναστατική θεωρία της οποίας η μακροχρόνια ταξική εφαρμογή οπλιζει το προλεταριο με την επαναστατική συνειδηση απαραίτητη για την καταδασίση η του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και του αστικού κράτους.

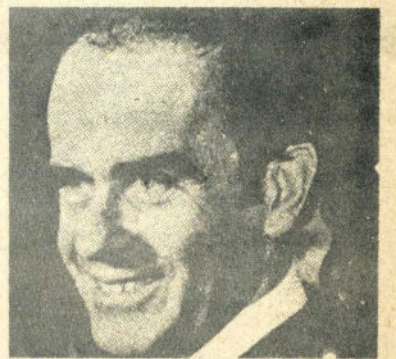
Τα σταλινικά κομμάτα έχοντας εγκαταλείψει την Μαρξιστική μεθοδολογία και τους ιστορικούς στοχούς του προλεταριату και γενικά του εργατικού κινήματος, ερχονται μέσα στην ρεφορμιστική πολιτική και πραχτική τους να αντικρουσθούν με την εξελιξη των κοινωνικών σχέσεων. Ο Λενινισμός εγκαταλείπεται ακόμα και στα λογία σαν δογματικός. Η δικτατορία του προλεταριату εγκαταλείπεται επίσημα με την δικαιολογία ότι προκαλει φόβο στα μεσαία στρώματα (μικροαστικά) που με τόσο κόπο εδώ και χρόνια η γραφειοκρατία προσπαθει να κερδίσει. Η εργατική τάξη μεταβαλείται σε εκλογική πελατεία και καλείται να σπρωξει τους γραφειοκράτες στην προσπάθεια ανάρρησης τους στο αστικό κράτος. Ο προλεταριακός διεθνισμός θυσιαζεται για χάρη της "ειρηνικής συνεπαρξης". Το ειρηνικό περασμα στο σοσιαλισμο επιτρέπει κάθε είδους ταξική συμμαχία μέσα στην οποία προσπαθούν να συγχωνεύσουν τα ιστορικά ανεξαρτήτα συμφερόντα του προλεταριату. Ο σοσιαλισμός φιγουραρει με εθνικές σημαίες και αφήνεται στο ελεος του ομορτουμισμού της θεωρίας των σταδίων.

Μπροστά στην συγχρόνη κρίση του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής όλα αυτά τα κλασσικά γνωρισματα του σταλινισμού ερχονται να παρουν την πιο εξευτελιστική τους μορφή. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι η θεωρία του "Εωρικομμουνισμού" στην οποία ο σταλινισμός έχει δώσει την βάση από το 1936, ερχεται σημερα να συγκριμενοποιηθεί από την γραφειοκρατία των κομμουνιστικών κομμάτων της Ευρώπης (Γαλλία, Ιταλία, Ισπανία

Ανω: Μπερλινκούερ / εργατικά συμφερόντα.

Κατω: Καριγίο Γ.Γ. Κ.Κ. Ισπανίας και Μαρσάλ Γ.Γ. Κ.Κ. Γαλλίας.

K.K. ΙΤΑΛΙΑΣ

Η Ιταλική εργατική τάξη είναι ίσως η τάξη πάνω στην οποία έχει πέσει το πιο πολύ βάρος της καπιταλιστικής κρίσης στην Ευρώπη. Η Ιταλική αστική κοινωνία είναι βαθεία χαραγμένη από τες εσωτερικές της αντιφάσεις, οι οποίες αν και παρουσιάζουν ορισμένες ιδιομορφίες, είναι στενά συνδεδεμένες με τες κλασσικές αντιφάσεις του καπιταλιστικού συστήματος στο διεθνές πλαίσιο.

Από την μια πλευρά ο Ιταλικός καπιταλισμός παρουσιάζεται αδύνατος στο να ανταπεξέλθει στον ξέφρενο ανταγωνισμό που επιβαίνει μέσα στην κοινή αγορά ο γαλλικός και γερμανικός καπιταλισμός. Η αστική τάξη συσπειρωμένη γύρω από το χριστιανοδημοκρατικό κόμμα του Αντρέοτι δείχνεται ανίκανη να σταματήσει το οικονομικό της γλιστρήμα το οποίο δημιουργεί μια επικίνδυνη πολιτική κατάσταση εξ' αιτίας της ταξικής πολώσης.

Από την πλευρά του το Ιταλικό Κομμουνιστικό κόμμα, το πιο δυνατό της δυτικής Ευρώπης (34% στες εκλογές του 1976) αρνείται κάθε πολιτική που να αποβλέπει στην αυτονομία της εργατικής τάξης και ζητιανεύει υπογραφές από τα αστικά κόμματα για "τον Ιστορικό συμβιβασμό" με τον οποίο αποβλέπει σε ένα ξεπερασμένο της πολιτικής και οικονομικής κρίσης αλλά κυρία γυρεύει τον διεξοδό για να καναλιζάρει τον τεραστιο όγκο του βιομηχανικού κυρία προλεταριάτου που σερνεί πίσω του.

Ο "Ιστορικός συμβιβασμός" κατανοητός μέσα στην πολιτική της ειρηνικής συνυπαρξης φτάνει στο ανώτατο στάδιο του εξευτελισμού του με την υπογραφή της εισόδου του ΚΚΙ στην κοινοβουλευτική πλειοψηφία που αποτελείται από όλα τα αστικά κόμματα της Ιταλίας.

Θα είταν όμως αρκετά ενδιαφέρον να παρακολουθήσουμε τες διαφορές σιηνες που εκτυλίσσονται από το 1973 μέχρι σήμερα στα πλαίσια του "δημοκρατικού σταδίου" του σταλινικού ρεφορμισμού.

Στες 23 Σεπτεμβρη του 1973 βγαζοντας τα συμπεράσματα του από το στρατιωτικό πραξικόπημα της Χίλης το ΚΚΙ απευθύνεται προς το χριστιανοδημοκρατικό κόμμα, το οποίο είναι το κυριώτερο αστικό κόμμα της Ιταλίας, προτείνοντας του να συνταξου-

ενα "Μεγάλο Ιστορικό Συμβιβασμό" ο οποίος θα επιτρέπει στην Ιταλία να ξεπεράσει την "οικονομική και πολιτική της κρίση" και θα ανοίγει για το ΚΚΙ νέες προοπτικές για το δεινοπαθήμενο "ειρηνικό περασμά στον Σοσιαλισμό".

Η αστική τάξη αρνείται συστηματικά της συμμετοχής της σε ένα τέτοιου είδους συμβιβασμό που προτείνει στο ΚΚΙ να υποστηρίξει την αστική κυβέρνηση. Ο Μπερλιγκουερ στο λόγο του στη Ναπολή "κατακεραυνεί" τες προτάσεις της Χριστιανοδημοκρατίας οι οποίες "δεν απο ληφουν στο εθνικό συμφέρον".

Το 14ο συνέδριο του ΚΚΙ το 1975 υιοθετεί επίσημα το πρόγραμμα του Ιστορικού συμβιβασμού παρα την πολιτική περιφρόνηση της αστικής τάξης Τον Ιουνη του 1976, κατά την διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας αντικαθίστα τον Ιστορικό συμβιβασμό με μια πρόταση "σχηματισμού κυβέρνησης εθνικής ενότητας" η οποία θα συμβάλει στο ξεπερασμά της κρίσης προωθώντας "μία μεγάλη εθνική προσπάθεια". Στες 6 Αυγούστου του 1976 οι Ιταλικές εκλογές δίνουν 38% στην χριστιανοδημοκρατία και 34% στο ΚΚΙ. Η αστική τάξη αρνείται επανειλημμένα να δεχτεί το ΚΚΙ στην κυβέρνηση αν και είναι αρκετά συνειδητή ότι δεν μπορεί να κυβερνήσει χωρίς την υποστήριξη του ΚΚΙ.

Το ΚΚΙ διαλέγει την αποχή σαν μέτρο πίεσης. Λίγο αργότερα η πολιτική της αποχής δείχνει τα πρώτα σημεία της χρεωκοπίας της. Φοιτητικές κινητοποιήσεις και εργατικές διαδηλώσεις που εκφράζουν την εχθρότητα τους προς την "πολιτική αποχή" που διαλέξε το ΚΚΙ μπροστά στη κρίση, αποχή η οποία πέφτει στες πλατες της εργατικής τάξης. Οι γραφειοκράτες του ΚΚΙ πανικόβαλλονται, οι αστοι της χριστιανοδημοκρατίας ανησυχούν από την εργατική κινητοποίηση η οποία χαρακώνει πιο βαθεία την ταξική πολώση. Σε λίγο οι σταλινικοί γραφειοκράτες και αστοι χριστιανοδημοκράτες βρίσκονται στην τραπεζα διαπραγματεύσεων και υπογράφουν μαζί για πρώτη φορά από το 1947 ένα κείμενο συνεργασίας. Η ταξική συνεργασία κάνει θραύσεις.

2 Δεκεμβριου 1977 η ενταση αυξάνει. 150,000 μεταλλορυχοι κινητοποιούνται στην Ρωμη φωνάζοντας σύνθηματά εναντίον στην κυβέρνηση Αντρεοττι και καλώντας την γραφειοκρατία του ΚΚΙ να σκληρύνει την στάση της εναντίον στην αστική κυβέρνηση περνώντας

εργατικά μέτρα. Ο Μπερλιγκουερ σε λόγο στο Τορίνο καλεί τους εργάτες "να δείξουν εμπιστοσύνη στην διοίκηση του κόμματος τους και να επιστρέψουν στα σπίτια τους." Την επομένη το ΚΚΙ καθεται σε συνομιλίες μαζί με τους καπιταλιστές της ΦΙΑΤ.

Στες 4 Μαρτη του 1978 μετά από 3 μερες συνεδριάσεις η χριστιανοδημοκρατία επιτρέπει στο ΚΚΙ να προσθέσει την φωνή του με τες φωνες των αστικών κομμάτων στην "κοινοβουλευτική πλειοψηφεία". Ο Μπερλιγκουερ χαρακτηρίζει την είσοδο του ΚΚΙ στην κοινοβουλευτική αστική πλειοψηφία σαν "πολιτική νίκη".....

Ο εγκληματικός ρόλος της γραφειοκρατίας απέναντι στην εργατική τάξη δεν είναι νέο φαινόμενο στην ιστορία του εργατικού κινήματος. Η σταλινική γραφειοκρατία του ΚΚΙ υπογράφει με την αστική τάξη πρόγραμμα χαμηλώνματος των μισθών και άνευ ορου δικαίωμα στους καπιταλιστές για απολυση των εργατών την στιγμή που ξερούμε ότι 1.5 εκατ. εργάτες είναι ανεργοι. Υπογράφει πρόγραμμα αύξησης της τιμής των προϊόντων την στιγμή που ο πληθωρισμός έχει φτάσει στα 19% στην Ιταλία: υπογράφει πρόγραμμα αύξησης της αν νομικής δύναμης και της αστυνομικής καταπίεσης, υπογράφει σεβασμό προς την στρατιωτική συμμαχία του ΝΑΤΟ και διατήρηση των βάσεων του ιμπεριαλισμού στην Ιταλία.

Αυτή η επικίνδυνη, για την εργατική τάξη, στροφή της γραφειοκρατίας του ΚΚΙ μπροστά στην γενικήση της κρίσης μας επιτρέπει να διαπιστώσω με:

α. ότι η ιταλική αστική τάξη παίζει το τελευταίο της χαρτί για να ξεπεράσει την κρίση της, δεχόμενη το ΚΚΙ σαν κοινοβουλευτικό συμμαχο της. β. ότι το ΚΚΙ παίζει το τελευταίο του χαρτί ξεπερασμάτος του βερρητικού του αδιεξόδου, προσπαθώντας ταυτόχρονα να καναλιζάρει την εργατική τάξη επικίνδυνη για αυτο λόγω της ταξικής πολώσης.

γ. ότι η εργατική τάξη καλείται να πληρώσει τα σπασμένα της κρίσης του ιταλικού καπιταλισμού σε περίοδο ταξικής πολώσης και ανοδου του εργατικού κινήματος.

Ιστορικά μπορούμε να αποδειξομε ότι οι ρεφορμιστικές μανουβρες και η αστική καταπίεση δεν μπορούν να κερδίσουν δωρεάν τες μαχητικές διεκδικήσεις της εργατικής τάξης. Ο ταξικός αγώνας είναι πιο δυνατός και πιο αντικειμενικός από τα κοινοβουλευτικά τραγούδια.

Εργατική διαδήλωση για εργατικό έλεγχο, Γαλλία.

Κ.Κ. ΓΑΛΛΙΑΣ

Ο γαλλικός καπιταλισμός περνά σήμερα την μεγαλύτερη κρίση του από την λήξη του 2ου παγκοσμίου πολέμου. Βασικός ιδρυτής της καπιταλιστικής Ευρωπαϊκής Κοινής Αγοράς χάνει συνέχεια εδαφός μπροστά στο "αγριο" οικονομικό ανταγωνισμό των υπόλοιπων κεφαλαίων της ΕΟΚ και κυρία των Δυτικογερμανών.

Η κρίση του καπιταλισμού έχει δείξει στα 5 τελευταία χρόνια των εργατικών διεκδικήσεων απέναντι στην "πολιτική λιτότητας" που υιοθετήσε η αστική κυβέρνηση. Η εργατική τάξη βρίσκεται ουσιαστικά συγκεντρωμένη μέσα στα 2 μεγαλύτερα συνδικατά της Γαλλίας:

Η αριστερά έχει να παρουσιάσει 2 ισχυρά κόμματα: το Κομμουνιστικό κόμμα (ΚΚΓ) και το Σοσιαλιστικό κόμμα (ΣΚ).

Μπροστά στην νέα κρίση του καπιταλισμού το ΚΚΓ δεν έχει να επεδείξει λιγότερο ορθοτουμιστική πολιτική από εκείνη του ΚΚΙ. Το ΚΚΓ λιγότερο αριθμητικά από το ΚΚΙ δεν είναι σε θέση να ασκήσει μόνο του την κοινοβουλευτική πίεση στην αστική κυβέρνηση. Και όμως στην προσπάθειά του να αναρρηχθεί μέσα στην αστική νομιμότητα το αστικό κράτος χρειάζεται ένα δυνατό συμμαχο. Αυτή η ευκαιρία του δίνεται κατά το 1971-72 βλέποντας την σταθερή άνοδο της σοσιαλοδημοκρατίας η οποία έχει σχεδόν αυξησει στο ημίση την αριθμητική της δύναμη από την ίδρυσή της. Το ΚΚΓ βλέπει θετικά μια συμφωνία με το ΣΚ.

Το ΚΚΓ βλέπει θετικά μια συμφωνία με το ΣΚ η οποία θα ονομασθεί "Κοινό Πρόγραμμα". Το ΚΚΓ έχει σοβαρούς λό-

γους να επιδιώκει αυτή την συμφωνία. α) Η κρίση του καπιταλισμού θα μπορούσε να δώσει μια ώθηση και μια μαζική κινητοποίηση στες παραγωγικές μαζές μπροστά στην οποία θα του ήταν δύσκολο να αντιδράσει. Είχε ήδη ένα φρεσκο παράδειγμα στην μνήμη του, εκείνο του Μαΐ του 1968, όπου οι διαφοροί σταλινικοί γραφειοκράτες καταβήκαν στον δρόμο για να φρεναρουν τις μαχητικές εργατικές διαδηλώσεις.

β) Μια τέτοια συμφωνία θα του επέτρεπε να διεκδικήσει μερικά υπουργεία στα πλαίσια μιας αριστερής κυβέρνησης.

γ) Μια τέτοια συμφωνία θα του επέτρεπε να μαζέψει τα διάφορα δυσάρεστα μικροαστικά στρώματα τα οποία σε περίπτωση κρίσης του καπιταλισμού καταστρέφονται οικονομικά.

Το 1972 υπογράφεται η συμφωνία "κοινού προγράμματος" ανάμεσα στο ΚΚΓ, στο ΣΚ και στο καθαρά μικροαστικό κόμμα των "Ριζοσπαστών της Αριστεράς".

Αυτό το πρόγραμμα περιλαμβάνει ένα μινιμουμ εργατικές αλλαγές όπως

αυξήσεις μισθών, 40 ώρες δουλειάς την βδομάδα, ένα μινιμουμ πρόγραμμα εθνικοποιήσεων, 1075 συνολικά (στην Γαλλία υπάρχουν σήμερα 250 χιλιάδες επιχειρήσεις...) με τες οποίες ελπίζει να ελαττώσει το ποσοστό ανεργίας, αύξηση των συντάξεων (2/3 του βασικού μισθού), συντάξη στα 60 για τους άντρες, 55 για τες γυναίκες, 5 βδομάδες πληρωμένη άδεια τον χρόνο...

Δυομιση χρόνια μετά την υπογραφή του "Κοινού Προγράμματος" το ΚΚΓ εγκαταλείπει, αυτή την φορά επίσημα, τη δικτατορία του προλεταριάτου με την φτηνή δικαιολογία ότι ο ορος "δικτατορία" τρομάζει στην σημερινή κατάσταση τον Γαλλικό λαό.

Το Πολιτικό Γραφείο του ΚΚΓ αποφασίζει "να θέσει τέρμα στον "δογματισμό" ο οποίος δεν ανταποκρίνεται στες σημερινές αντικειμενικές συνθήκες."

Σε αυτή την τελευταία φράση δεν μπορούμε να θέσουμε παρά 2 ερωτήσεις:

α) Ποιον "δογματισμό";
β) Ποιες είναι οι σημερινές "αντικειμενικές συνθήκες";

Όσον αφορά τον δογματισμό που αναφέρεται στην δικτατορία του προλεταριάτου είναι πράγματι πολύ περιεργό που οι ίδιοι σταλινικοί θεωρητικοί μιλώντας για δογματισμό όσον αφορά την δικτατορία του προλεταριάτου, εμφανίζονται ξαφνικά "αντιδογματικοί" πετώντας δογματικά την δικτατορία του προλεταριάτου στον σκουπίδοτε-

νεκε. Οι ίδιοι την ονόμασαν δογματισμό, οι ίδιοι την εγκαταλείπουν δογματικά.

Όσον αφορά τες "αντικειμενικές συνθήκες" βρίσκονται κάπως πολύ ξεπερασμένοι από τες ίδιες τες αντικειμενικές συνθήκες εξαιτίας της ρεφορμιστικής τους λογικής και της τυχοδιωκτικής και της λαϊκιστικής ανάλυσης τους της ιστορίας. Η δικτατορία του προλεταριάτου δεν μπορεί να εκφραστεί παρά μόνο σαν ιστορική αναγκαιότητα, και αποτελεί μια μεταβατική περίοδο η οποία οδηγεί προς την αταξική κοινωνία. Δεν είναι η λεξη δικτατορία που αποτελεί αντικείμενο της κριτικής μας αλλά η άρνηση της δικτατορίας του προλεταριάτου σαν ιστορικής αναγκαιότητας.

Η δικτατορία του προλεταριάτου εγκαταλείπεται λοιπόν και αυτή με την σειρά της χαρή της θέσης για "συνεργασία των τάξεων".

Το πρόγραμμα μινιμουμ εργατικών διεκδικήσεων που προτείνουν το ΣΚ και το ΚΚΓ δεν φαίνονται ωστόσο να ικανοποιούν ένα σοβαρό μέρος της εργατικής τάξης που ναποτελεί την βάση του ΚΚΓ.

Οι εργάτες μεταλλουργίας κατεβαίνουν σε απεργία ζητώντας από το "Κοινό Πρόγραμμα" να εθνικοποιήσει τα εργοστάσια μεταλλουργίας. Μπροστά στην πίεση των μαζών το ΚΚΓ προτείνει στους "συμμαχούς" του την εθνικοποίηση ακόμα μερικών τομέων της οικονομίας. "Οι Ριζοσπαστές της αριστεράς" εγκαταλείπουν την συνελεύση δηλώνοντας ότι έχουν υπογράψει το Κοινό Πρόγραμμα μόνο για την υπερασπίση των μικρών και μεσίων επιχειρήσεων και όχι για να κερδίσουν χαρή στους εργάτες. Το ΣΚ αρνείται οποιαδήποτε άλλη εθνικοποίηση η οποία δεν περιέχεται μέσα στην συμφωνία του Κοινού Προγράμματος.

Οι 4 μήνες που ακολουθούν μετά τον Σεπτέμβριο του 1977 συνοδεύονται από:

μια πολεμική στην κορυφή μεταξύ των γραφεικρατών, σταλινικών και σοσιαλδημοκρατών

-και μια μαχητική διεκδίκηση συνδικαλιστικών αιτημάτων στην βάση με απεργίες, καταλήψεις εργοστασίων κλπ

Ένα μήνα πριν από τες κοινοβουλευτικές εκλογές όλα δείχνουν ότι το κοινό πρόγραμμα θα έφερνε τα 3 κόμματα που το υπογράφαν στην κυβέρνηση. Οι διάφοροι γραφειοκράτες καλούν την εργατική τάξη να "λογικευτεί" δηλαδή με άλλα λόγια να σταματήσει κάθε μαχητική διεκδίκηση που θα μπορούσε

να ερεθίσει την αστική τάξη και τους μικροαστούς.

Μετά από τον πρώτο γύρο των εκλογών οι διαμάχες μεταξύ των διαφόρων γραφειοκρατών σταματούν και μετά από 3 ώρες συνεδρίαση συμφιλιώνουν τα προγράμματα τους πάνω στη βάση του κοινού προγράμματος του 1972...

Στο δεύτερο γύρο των εκλογών η εργατική τάξη προκειται να πληρώσει τον σκορτουνισμό των διαπράγματεψτων της

Το κοινό πρόγραμμα σαν πρόγραμμα ταξικής συμμαχίας έχει δυο όψεις της λογικής των γραφειοκρατών του ΚΚΓ:

-έχει να παρουσιάσει μια μινιμουμ σειρά εργατικών αιτημάτων, συνδικαλιστικού χαρακτήρα με τα οποία ελπίζει να αποκοφεί τες παραγωγικές μαζες από να τα διεκδικήσουν μαχητικά. Η τεχνική μεγένθυση των συνδικαλιστικών οφελών που προτείνει και η εντενν αρνηση του να τα παρουσιάσει σε αντιπαράθεση μπροστα στο μέγεθος της κρισης του καπιταλισμού έχουν να παίξουν ένα σοβαρό ρόλο αποπροσανατολισμού των μαζών. Πίσω από το μινιμουμ συνδικαλιστικές διεκδικήσεις ταξικού χαρακτήρα κρυβεται ένα πρόγραμμα ταξικής συνεργασίας:σεβασμού του αστικού συνταγματος, διατήρηση στην εξουσία του Ζισκαρ, ενίσχυση του αστικού κράτους με το ενδυναμωμα του στρατού και της αστυνομίας, διατήρηση της Γαλλίας μέσα στο ΝΑΤΟ, αστικά μέτρα για ξεπερασμα της οικονομικής κρισης

Το μινιμουμ πρόγραμμα πάνω στο οποίο η γραφειοκρατία του ΚΚΓ είχε προσπαθήσει να συνδέσει την εργατική κηταξη, έχει παιχτεί στο κοινοβουλευτικό παζαρι και έχει χαθεί.

Ακόμα ένα παράδειγμα που δείχνει ποσο χάσμα υπάρχει ανάμεσα στα συμφέροντα και στον ιστορικό προορισμό του προλεταριάτου και το ρόλο των ρεφορμιστών συγκολλητών των ταξικών συμφεροντων.

Κ.Κ. ΙΣΠΑΝΙΑΣ

Η σύγχρονη κρίση του καπιταλισμού συμπίπτει με την "περίοδο δημοκρατικοποίησης του Ισπανικού κράτους", η οποία ακολουθείται από μια κατακορυφή ανάπτυξη του εργατικού κινήματος, φημμενου για 40 χρόνια από το Φραγκικό καθεστώς.

Όπως κάθε αστική δημοκρατικοποίηση έτσι και αυτή του Ισπανικού κράτους μεταφραζεται με μια επιταχυμενη βιομηχανοποίηση η οποία δεν μπορεί να κλειστεί σε στενά οικονομικά συννορα που επεβαλλε το δικτατορικό κα-

Ισπανία Μαρτς '76.
100 000 εργάτες σε διαδήλωση κηδεία.

θεστώς. Η εξοδος προς την κοινή αγορά γίνεται βασικός στοχος του Ισπανικού καπιταλισμού παρ'όλες τες αντιδρασεις των υπολοίπων καπιταλιστικών χωρών της δυτικής Ευρώπης (ιδιαίτερα εκείνων του γαλλικού και γερμανικού καπιταλισμού).

Η Ισπανική αστική τάξη μπροστα στην άνοδο του εργατικού κινήματος και το κλίμα διεθνούς πίεσης που εντείνεται μετά από τον θάνατο του Φραγκό προχωρεί σε συγκρατημένες αλλαγές στοιχειώδους δημοκρατικής ελευθερίας μέσα στα πλαίσια της δημοκρατικοποίησης και ψηφίζει την επάνοδο στην νομιμότητα του ΚΚΙ κηνυγημένο μετά από τον εμφύλιο του 1936.

Το ΚΚΙ επιστρεφεί στην νομιμότητα διαβεβαιονοντας τους αστούς ότι δεν θα συζητήσει άμεσα το θέμα της μοναρχίας. Η γραφειοκρατία του ΚΚΙ επικαλούμενη ένα ψευτικό ρεαλισμό διακηρύσσει ότι πρώτος της στόχος είναι να προχωρήσει μέσα στα μέτρα δημοκρατικοποίησης κάτω από οποιοδήποτε συμβιβασμό. Ξερούμε ήδη αρκετά καλά το παραμυθι:μια συνταγματική μοναρχία είναι καλύτερη από την απόλυτη μοναρχία, μια αστική δημοκρατία είναι καλύτερη από την στρατιωτική δικτατορία...

Ο Καριγίο, ΓΓ του ΚΚΙ αφού είχε ξεκαθαρίσει την θέση του δηλώνοντας ότι το "ΚΚΙ συνεχίζει να είναι Μαρξιστικό", συνέχισε την δήλωση του στις Ταιμς: "προτείνουμε μια πλατιά κυβερ-

νησεθνικής συμφιλίωσης, η οποία θα περιλαμβάνει τες δυνάμεις της δεξιάς της αριστεράς και του κέντρου για την εγκαθίδρυση των ελευθεριών..."

Το "δημοκρατικό σταδιο" που τόσο ακριβα έχει στοιχίσει στην εργατική τάξη ερχεται στο προσκήνιο μετά από 40 χρόνια διακοπής... Το Ισπανικό προλεταριάτο καλείται σε "εθνική συμφιλίωση" με τους δημίους του. Ο θάνατος του Φραγκό ταυτίζεται με την εξαλειψη του Φραγκισμού. Ο Φραγκικός στρατός σαν αστικό όργανο θα "δημοκρατικοποιηθεί" μέσα στα πλαίσια της φιλελευθέρης αστικής δημοκρατίας. Μπροστα στην κρίση του καπιταλισμού η εργατική τάξη καλείται να αυξησει την παραγωγικότητα της να ελαττώσει τες διεκδικήσεις της, να χειροκοτήσει το αντεργατικό συμφωνο ΜΑΝΚΛΟΑ για την ανυψωση της εθνικής οικονομίας.

ΟΙ εντονες εργατικές διεκδικήσεις και απεργίες δείχνουν ωστόσο ότι η εργατική τάξη δεν έχει καθόλου διάθεση να παίξει το παιχνίδι της ταξικής συμφιλίωσης μετά από 40 χρόνια ταξικής καταπίεσης. Της είναι δύσκολο να ξεχωρίσει μέσα στον Φραγκικό στρατό δημοκράτες και μη δημοκράτες αξιωματούχους που τόσο χριστιανικά-αταξικά παπαγαλίζουν οι σταλινικοί γραφειοκράτες του ΚΚΙ. Της είναι δύσκολο να χάσει υπομονετικά τες επιθεσεις της αστικής εξουσίας εναντίον της συνδικαλιστικής ελευθερίας. Της είναι δύσκολο να χειροκοτήσει "καλή διαγωγή" του ΚΚΙ απέναντι στην αστική κυβέρνηση του Χουάν Καρλος. Της είναι δύσκολο να ξεχάσει την σφαγή των 2εκατ. αγωνιστών της. Της είναι δύσκολο να ξαναρχίσει το "δημοκρατικό σταδιο" των γραφειοκρατών ηγετων της που διακόπηκε τόσο αιματηρά το '36.

Αρκετά έχει πληρώσει την ξενή προς τα πραγματικά της συμφέροντα, ταξική συνεργασία. Αρκετά έχει πληρώσει τον ρεφορμιστικό ρεαλισμό που οδήγησε στην ηττα και σφαγή του προλεταριάτου από την φασιστική αντεπανάσταση του '36.

Οι μινιμουμ δημοκρατικές ελευθερίες πρέπει να χρησιμοποιηθούν σαν βάση για την οργάνωση του Ισπανικού προλεταριάτου, για τη νηεπανάστατική του προετοιμασία στον αγώνα του για την συντριψη του Φραγκικού κρατικού μηχανισμού καλυμένου κάτω από την αστοδημοκρατική του μάσκα, για το επαναστατικό ξεμπερδέμα με την καπιταλιστική εκμεταλέυση, για την Σοσιαλιστική επανάσταση.

Στο τελευταίο δελτίο συζήτησης, (Νο 4), ο συττροφος Αγιομάμμιτης έφίξε ένα καιριο προβλημα (Κυπριακο φοιτητικο κινημα στην Ελλάδα) πάνω στο οποίο οι πρωτοποροι αγωνιστες πρεπει να μεθοδευσουν τη συζητηση και τον προβληματισμο προκειμενου να δωσουν ξεκαθαρες εναλλαχτικες λυσεις βασισμενες στην ίδια τους την εμπειρια μέσα απο τες επεμβασεις στο Φ.Κ.

Όταν αναλογιστουμε την σημασια που η νεολαία έχει μέσα στην αμφισβητηση των θεσμων της αστικής κοινωνίας μπορούμε ευκολα να συλλαβουμε και την σημασια μιας σωστής επεμβασής και καθοδήγησης του Κ.Φ.Κ.

ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ ΡΕΦΟΡΜΙ- ΣΤΙΚΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ρωτη ήλια

Εκδήλωση Κυπρίων φοιτητών στην Αθήνα (1974).

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΑΜΠΗ

Όσοι έχουν μια ζωντανή επαφή με το Φ.Κ. πρέπει να έχουν αντιληφθεί μια υποχώρηση της αγωνιστικότητας και της ριζοσπαστικοποίησης που ακολουθήσε μετά το πραξικόπημα και την εισβολή. Η υποχώρηση αυτή αντικαθρεφτίζει σε τελική ανάλυση την πτώση του ίδιου του Κυπριακού εργατικού κινήματος γύρω από την πολιτική της ταξικής συνεργασίας που ακολουθούν τα ρεφορμιστικά κομμάτια και που οι πολιτικοσυνδικαλιστικές προεκτάσεις μέσα στο Φ.Κ. είναι οι φορείς.

Αυτή η αντικειμενική κατάσταση απογοητεύει πολλούς αγωνιστές που χωρίς να είναι θεωρητικά οπλισμένοι με μια γενική διαλεκτική αντίληψη των κοινωνικών σχέσεων οδηγούνται από τον αυθορμητισμό. Όταν οι πολιτικές εναλλαχτικές λύσεις απουσιάζουν λόγω της τακτικής των ρεφορμιστών ο αυθορμητισμός δείχνει την περιορισμένη έκταση της αντίληψής των κοινωνικών φαινομένων που τον διέπουν. Με την πρώτη υποχώρηση και τα πρώτα εμπόδια στον δρόμο του Φ.Κ. (και οποιουδήποτε άλλου κοινωνικού κινήματος) φεύγουν στον κατήφορο απογοητευμένοι και πάνε στα σπλάχνα τους.

Ξεκινώντας από αυτή την συγκεκριμένη κατάσταση η συνειδητή πρωτοπορεία πρέπει να δουλεύει ακουραστά για να εξηγήσει και να αναλύσει την κάθε συγκεκριμένη κατάσταση που παρουσιάζεται και να δίνει τες πολιτικές απαντήσεις κάθε φορά. Δεν πρέπει με κανένα τρόπο να γυρίζουμε την πλάτη μας στο σύνολο του Φ.Κ. απογοητευμένοι από την ρεφορμιστική και αυθορμητή συνειδηση των μαζών. Η δημιουργία "μαχητικών αντισυλλογών" παρατάξεων δεν σημαίνει τίποτε άλλο παρά παραδοχή της δικής μας αδυναμίας να επεμβούμε και να κερδίσουμε το σύνολο και όχι μια μικρομερίδα του κινήματος. Είναι ευκολό να φτιαξουμε τεχνικά αντισυλλογούς και παρατάξεις που να ανταποκρίνονται στες επιθυμίες μας. Είναι γεγονός πολύ πιο δύσκολο (και πιο σωστό) να κερδίζουμε την πλειοψηφία στο σύνολο του Φ.Κ. καθημερινά και με υπομονή να διαπαιδαγωγήσουμε τες μαζές μέσα από την καθημερινή τους εμπειρία.

Αντί να αυτοαπομονωθούμε από το Φ.Κ. γυρίζοντας του τες πλάτες πρέπει ακουραστά να καταδικάζουμε τετοιές ενεργειές. Με το να έχουμε αυταπάτες δημιουργώντας τεχνικά από τα πάνω "επαναστατικούς" αντισυλλογούς

η παραταξείς αφαντάστα μειψηφικούς στο σύνολο του Φ.Κ. αφήνουμε το πεδίο απολύτα ελεύθερο στους ρεφορμιστές να κρατούν σε ληθαργό την φανταστική πλειοψηφία του Φ.Κ. Δεν πρέπει να ξεκινούμε με την προϋπόθεση ότι ένα Φ.Κ. είναι κομμένο και ραμμένο στα μέτρα της επαναστατικής μα συνειδησης και σε κάθε διαψευση που έρχεται από μερούς του Φ.Κ. απογοητευμένοι να προσπαθούμε "να κερδίσουμε" μία ασψμαντή μειοψηφία που να ανταποκρίνεται στες επιθυμίες μας γυρίζοντας τες πλάτες στο Φ.Κ. Ο συνειδητός μαρξιστής ξεκίνα από τη συγκεκριμένη ρεφορμιστική συνειδηση των μαζών να παίρνει στους χώρους που εκφράζεται η ριζοσπαστικοποίηση και τες βοήθα για να ορημασούν δείχνοντας την εναλλαχτική πολιτική λύση μέσα στα καθημερινά προβλήματα που τες απασχολούν και να τους δώσει μια συνολική αντίληψη στη κοινωνία που τους περιβάλλει. Συμμετεχοντας ζωντανά στους καθημερινούς αγώνες των μαζών ακόμα και κάτω από την ηγεσία των ρεφορμιστών ο επαναστατής Μαξιστής κερδίζει την εμπιστοσύνη των μαζών αυτών ξεσηκώνοντας σε κάθε στιγμή την γραφειοκρατική πολιτική της ηγεσίας τους που θέλει να κάνει μια τομή και ένα διαχωρισμό μεταξύ των πολιτικών και των συνδικαλιστικών προβλημάτων. Είναι η μονή σοβαρή έγγηση προκειμένου να δείξουμε ότι οι αγώνες του Φ.Κ. δεν μπορούν να είναι ξεκομμένοι από τους αγώνες του εργατικού κινήματος.

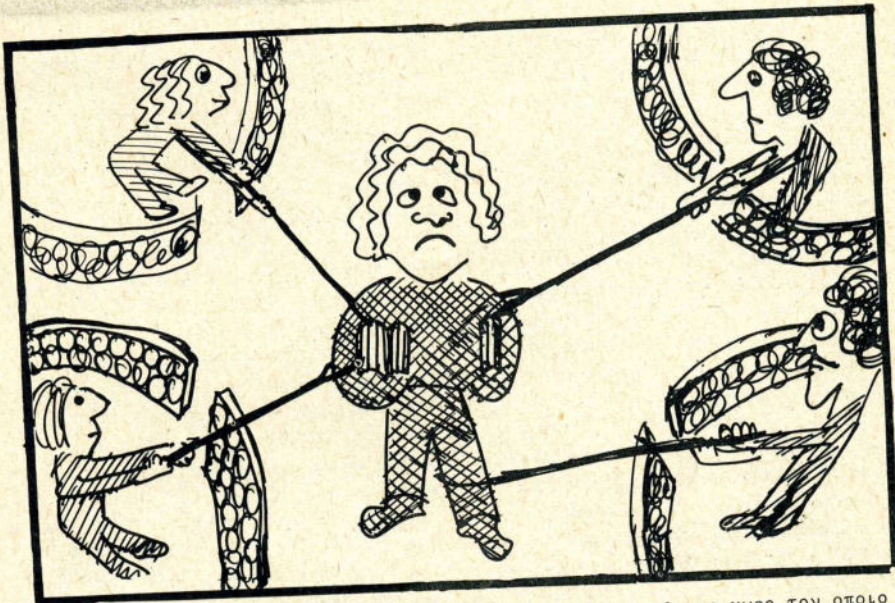
ΦΟΙΤΗΤΕΣ - ΕΡΓΑΤΕΣ, Ο ΙΔΙΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Τόσο ο εργατής όσο και ο φοιτητής καταπιεζονται από τους αστούς, ο πρώτος στο εργοστάσιο και ο δεύτερος στο Πανεπιστήμιο. Ο εργατής αποτελεί ήδη μέλος μιας κοινωνικής τάξης (προλεταριάτο) που είναι η στρατιά των μισθωτών σκλαβών του κεφαλαίου. Ο φοιτητής είναι ο ίδιος μέλος ενός μεταβατικού κοινωνικού στρώματος που αποτελεί μια μακροπροθεσμία επένδυση του κεφαλαίου. Όταν τελειώσει τες σπουδές του και μπει στην παραγωγική διαδικασία, θα εκτελεί καθηκόντα φυλάκα των συμφεροντών του κεφαλαίου (στην περίπτωση που θα βρει δουλειά που θα ανταποκρίνεται στες σπουδές του). Διαφορετικά αν η κρίση της καπιταλιστικής κοινωνίας φτάσει σε οξύνση (όπως σήμερα στο σύνολο των χωρών της Δ.Ευρώπης)

θα οδηγηθεί στην αναγκαστική προλεταριοποίηση αν θέλει να αποφύγει την ανεργία, διαφορετικά θα πυκνώσει τις γραμμές της στρατίας των ανέργων..

Ποιος από τους δύο, φοιτητής ή εργάτης, είναι ικανός να δώσει μια συνολική απάντηση στην κρίση της καπιταλιστικής κοινωνίας; Οι φοιτητές αποτελούν όπως είπαμε ένα μεταβατικό κοινωνικό στρώμα, δηλαδή δεν έχουν καμία θέση μέσα στην διαδικασία της καπιταλιστικής παραγωγής. Όταν οι αγώνες τους μενούν αποκομμένοι από το σύνολο των αγώνων κοινωνικής χειραφέτησης, το μόνο που μπορούν να καταφέρουν στην καλύτερη περίπτωση είναι να αποσπασουν μερικές "δημοκρατικές" μεταρρυθμίσεις στην αστική παιδεία. Η λογική όμως του εκπαιδευτικού συστήματος παραμένει πάντα η ίδια: διαχωρισμός του διανοούμενου εργατή από τον χειρωνακτικό εργατή. Παρόλες τες "δημοκρατικές" μεταρρυθμίσεις της καπιταλιστικής παιδείας ο φοιτητής μένει πάντα ο υπο κατασκευην εποπτής των καπιταλιστικών συμφερόντων.

Η εργατική τάξη αντίθετα, από τη ίδια τη θέση-κλειδί που κατέχει στη παραγωγική διαδικασία, είναι η μόνη τάξη που μπορεί να δώσει μια συνολική απάντηση στην παρακμή της καπιταλιστικής κοινωνίας. Η λύση αυτή της εργατικής τάξης οδηγεί αναγκαστικά στην καταστροφή των αστικών θεσμών και το ήττισίμο τους με βάση μια νέα λογική που να ανταποκρίνεται στα συμφέροντα της εργατικής τάξης και όλων των καταπιεσμένων κοινωνικών στρωμάτων. Το πανεπιστήμιο σήμερα αποτελεί ένα από τους δικούς τους θεσμούς - κλειδιά που διακανονίζουν τον καταμερισμό της κοινωνικής εργασίας μέσα στον καπιταλισμό. Η λογική του εκπαιδευτικού συστήματος δεν μπορεί να αλλάξει ριζικά παρα μόνο με την ριζική αλλαγή του κοινωνικού συστήματος που εξυπηρετεί. Οι διαφοροί αστοί-πολιτικανθές παρὰ με τους ρεφορμιστές προχωρούν στις διαφορές "δημοκρατικές" μεταρρυθμίσεις για να διατηρήσουν ανεπαφή την λογική του συστήματος. Η εργάτική τάξη της οποίας τα συμφέροντα είναι πολιτικά αντίθετα με αυτή την λογική, προχωρεί στο βίαιο κοινωνικό μετασχηματισμό της καπιταλιστικής κοινωνίας σε σοσιαλιστική. Για να στερεώσει την σοσιαλιστική εξουσία της κοινωνίας που γεννιέται πάνω στα ερείπια του παλιού κόσμου, η εργάτική τάξη είναι αναγκασμένη να εξασκήσει

τον έλεγχο της πάνω σε όλους τους θεσμούς του κράτους, και το πανεπιστήμιο που καλείται να παίξει ένα πολύ σημαντικό ρόλο στην οικοδόμηση της νέας σοσιαλιστικής κοινωνίας, δεν αποτελεί εξαίρεση σε αυτό τον κανόνα.

Μπροστά στην υποκρισία "της εκδημοκρατικοποίησης της παιδείας" των ρεφορμιστών που αποτελεί ένα από τους στόχους του τραγουδιού της ταξικής συνεργασίας, οι μαρξιστές επαναστάτες πρέπει ακουράστα να δείχνουν την αναγκαιότητα της συνειδητής του εργατικού και φοιτητικού κινήματος. Το σύνθημα του "εργατικού" ελέγχου της παιδείας, δεν μπορεί παρά να αποτελεί το λογικό επιστέγασμα μιας σειράς μεταβατικών συνημάτων του να ανταποκρίνεται προοδευτικά στο ανεβασμα της συνειδητοποίησης του ΦΚ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΖΩΝΤΑΝΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Στο τέλος του άρθρου του ο σ. Α. γιοαμμίτης προτείνει σαν λύση την δημιουργία μιας αγωνιστικής φοιτητικής παρατάξης που να βάζει μπροστά μια αντικαπιταλιστική προοπτική των αγώνων του ΦΚ. Αξίζει να σημειωθεί ότι σήμερα μερικές ελληνικές επαναστατικές οργανώσεις (ΟΚΔΒ, ΟΣΕ) αν και αρχικά ταχθήκαν εναντίον στην λογική των παρατάξεων επεμβαίνουν σήμερα παρατάξια μεσα στο ΦΚ.

Θα προσπαθήσουμε λοιπόν τώρα να δώσουμε μια ανάλυση της φύσης του ΦΚ και των φοιτητικών συλλογών καθώς και της λογικής των παρατάξεων.

Σαν Κυπριοί φοιτητές του εξωτερικού έχουμε ένα συγκεκριμένο χώρο

δουλειάς, τον εθνικό χώρο τον οποίο βρισκόμαστε. Ένας από τους κύριους σκοπούς μας παράλληλα με την προώθηση της λύσης διαφορών φοιτητικών προβλημάτων που μας απασχολούν είναι και η διαφώτιση του εθνικού κοινού πάνω στο Κυπριακό. Για την επίτευξη και των δύο αυτών σκοπών είναι αναγκαία η συνδεση μας με όλα τα προοδευτικά φοιτητικά και εργατικά συνδικατά, πολιτικές οργανώσεις, καθώς και η ενεργός παρουσία και συμπαρασταση μας χωρίς καμία δεσμευση από μέρους μας στα πολιτικά τους προγράμματα όλων των αντιιμπεριαλιστικών και προοδευτικών κινήματων ξένων φοιτητών. Κεντρικός άξονας της δουλειάς του κάθε συνδέσμου, θα πρέπει ταυτόχρονα να είναι η προώθηση της αυτοοργάνωσης των ιδίων των Κυπρίων φοιτητών. Η αυτοοργάνωση αυτή ανταποκρίνεται στην άριστο-μερή συνειδητοποίηση και ριζοσπαστικοποίηση των φοιτητών με την επιβολή πάνω στους συλλογούς του πολιτικού προγράμματος οποιουδήποτε κόμματος η πολιτικής οργάνωσης.

Οι παρατάξεις με όλη την λογική που τες διέπει σαν πολιτικο-συνδικαλιστική άσκηση των διαφορών πολιτικών κομμάτων και οργανώσεων, έχουν υποκαταστήσει την ζωντανή συμμετοχή των μαζών στους καθημερινούς αγώνες. Τα εκλελεγμένα συμβούλια έχουν πια τη διαπραγματευτική δύναμη για τα παζαρέματα με την κυβέρνηση, στέλλοντας εστί τους φοιτητές στα σπίτια τους, μια και τα συμβούλια αναλαμβάνουν να λύσουν τα προβλήματα τους μακριά απ'αυτούς. Η αστική λογική αυτής της εμμεσής δημοκρατίας, αντί αυτής της άμεσης λαϊκής δημοκρατίας

στερει το φοιτητικό κίνημα από τον εμπλουτισμό της εμπειρίας του μέσα στην καθημερινή πάλη.

Απ'εκει και πέρα η πάλη εναντίον στην αστική κυβέρνηση των εκμεταλευτών αντικαθίσταται από τες δολοπλοκίες και τες ψυθορητικές πολιτικές κάθε παραταξής. Ο στόχος και ο αξονας με ταβιβάζονται: αντί να ενδιαφερόμαστε για την ζωντανή συμμετοχή και αυτο-οργάνωση των μαζών πάνω σε οποιαδήποτε φύσης προβλήματα που τους αφορούν, νοιάζομαστε περισσότερο για την ηγεμονία μας στη κορυφή προκαλώντας έτσι την αμαθία των ιδίων των μελών της βάσης. Η παθητικότητα των μαζών είναι το χειρότερο καρκίνωμα για ένα μαζικό προοδευτικό κίνημα. Το περασμά των νομών του Καραμανλή (1976) σχετικά με την παιδεία, μπρόστα σε ένα αδύναμο και αποχαυνωμένο κίνημα μας παραδειγματίζει. Ηπαθητικότητα είναι αλωστε και ο απαραίτητος ορός για την επιτυχία των πραξικοπημάτων. Καμία σποραδική και διασπαρτή κινητοποίηση χωρίς συντονισμό και ξεκαθαρούς στο χούς δεν μπορεί να αντικαταστήσει το πολυχρόνο αργό ορίμασμα της μαζικής συνείδησης εναντίον στην αλλοτριώση, της καθημερινής καταπίεσης και της κυριαρχής ιδεολογίας. Η εμπειρία μέσα στους αγώνες, είναι κάτι που κανένα κόμμα ή πολιτική οργάνωση δεν μπορεί να παραβλέψει ατιμωρικά. Ο ρολός των πολιτικών φορέων είναι να αναπτυξούν και να προωθήσουν αυτή την αυτο-οργάνωση του εργαζόμενου λαού και των φοιτητών, να ανατυξούν την εμπειρία των μαζών μέσα από τους αγώνες, να προτείνουν ένα λακτικές λύσεις στα ζωτικά προβλήματα, να δουλέψουν για τον συντονισμό και τη συγκέντρωση των διασπαρτών αγώνων, να προωθήσουν την αναγκη αυτοαμυνας των εργαζόμενων εναντίον στις παρακρατικές επιθεσίες για να μη μας βρίσκουν στον ύπνο τα τανκς της 15ης Ιουλίου.

Αντιθέτα, οι παραταξίες τσακωνονται πια από όλες θα επιβαλεί το σύνολο του πολιτικού προγράμματος της οργάνωσης που αντιπροσωπεύουν. Περύττο να πουμε ότι τα προγράμματα επιβαλλονται κερφωτά πάνω στους συλλογούς από τους γραφειοκράτες των διαφόρων παραταξέω. Ένας φοιτητικός συλλογός είναι μαζικό όργανο και όχι πολιτική οργάνωση. Λεμε μαζικό και όχι συνδικαλιστικό γιατί είναι νομίζουμε ουτόπου να πιστευουμε με ότι σαν ζενοί φοιτητές μπορούμε να έχουμε μια επιτυχημένη συνδικαλι-

στική δουλειά έξω από το φοιτητικό συνδικατά της κάθε χώρας που μας φιλοξενεί προσωρινα. Είναι άστειο να νομίζουμε ότι μπορούμε να εξασκήσουμε με τέτοιου είδους πιεσίες στη κάθε εθνική αστική κυβέρνηση που θα υποχωρήσει μπρόστα στα συνδικαλιστικά μας αιτήματα. Η δικαιοση των φοιτητικών αιτημάτων μας πρέπει να περνά μέσα από την επαφή μας με όλα τα φοιτητικά συνδικατά που μιλούν στο όνομα του εργατικού κινήματος χωρίς αυτό να σημαίνει ότι ασπαζομασται τες πολιτικές θέσεις ενός Α ή Β συνδικατού. Ζητούμε την ενότητα στη δράση και όχι τη διασπαση με το κερφωμά των πολιτικών προγραμμάτων

Το μέλος ενός πολιτικού κόμματος ή οργάνωσης οδηγείται σε αυτό από την πεποίθηση ότι το Α ή Β κόμμα δίνει τες σωστες κατευθύνσεις σε συνολικό επίπεδο, σε επίπεδο συνόλου μιας κοινωνίας και αποδεχεται έτσι συνειδητά το πολιτικό προσανατολισμό αυτού του κόμματος. Το μέλος ενός μαζικού οργάνου (συνδεσμός κυπριών φοιτητών) ξεκινάει από ένα εντελώς διαφορετικό προβληματισμό: την συνειδητοποίηση του πάνω στα αμέσα και συγκεκριμένα προβλήματα που τον απασχολούν και την κατανόηση ότι εξατομικευμένος και απομονωμένος, χωρίς μια συντονισμένη μαζική δράση, δεν θα καταφέρει τίποτα. Προκειται για μια συσπείρωση πάνω σε μια μινιμουμ βάση ριζοσπαστικοποίησης. Τη διερεύνηση μιας απάντησης πάνω σε αμέσα προβλήματα που απασχολούν αυτούς τους ανθρώπους και όχι για την συνείδηση προσχώρηση στο σύνολο ενός πολιτικού προγράμματος - ενός κόμματος.

Αν το μέλος ενός κόμματος, αφού υπερασπιστεί τες αποφεις του, βρεθεί μειοψηφικός στο συνέδριο του κόμματος, τότε οφείλει όχι μόνο να εφαρμόσει τες πλειοψηφικές αποφαισεις (χωρίς φυσικά να παφει να υπερασπίζεται και να προωθεί τες αποφεις του στο εσωτερικό του κόμματος) αλλά οφείλει επίσης να τες υποστηρίζει στις δημοσιες συγκεντρώσεις (δημοκρατικός συγκεντρωτισμός). Το μέλος αντιθέτα ενός μαζικού οργάνου, αν υποτασσεται στις πλειοψηφικές αποφαισεις, εφ'όσον αυτές έχουν παρθεί από τες κυριαρχής Γενικές Συνελεύσεις, διατηρεί το δικαίωμα για την υπερασπίση των δικών του αποφειών όχι μόνο στο συνέδριο του συλλογού, αλλά και την κάθε στιγμή που οι αποφεις αυτές μπορούν να εκφραστούν σε δημοσι-

ο χώρο. Πάνω σε τέτοιου είδους θέμα τα όπως π.χ. για την αναγκαιοτητα του ενόπλου αγώνα, για το διωξιμο όλων των ζενων στρατευμάτων από την Κύπρο, ή για την προώθηση ενός άλλου τυπου αποφειών, για την αποτελεσματικότητα της κοινής προσπάθειας, τα μέλη ενός δημοκρατικού μαζικού οργάνου έχουν κάθε δικαίωμα, όχι μόνο να υπερασπιστούν τες αποφεις τους μέσα στις γενικές συνελεύσεις αλλά και να τες επεξεργαστούν συλλογικά: να διαμορφώσουν μια πολιτική τάση οργάνωσης υπερασπίσης των αποφειών αυτών σε άμεση επαφή με τα προβλήματα κάθε χώρου.

Εδώ ακριβώς είναι και η διαφορά της πολιτικής τάσης με την συνδικαλιστική (αλήθεια είναι συνδικαλιστική;) παραταξη. Η τάση οικοδομείται μέσα στις συγκεκριμένες συνθήκες ενός χώρου με βάση μιας μινιμουμ συμφωνίας πάνω σε ένα συγκεκριμένο ζήτημα χωρίς αυτό να προϋποθετεί αναγκαστικά ταύτιση των αποφειών των διαφόρων μελών της τάσεως με ένα ολοκληρωμένο πολιτικό πρόγραμμα στο σύνολο του. Ανθρώποι που να ανήκουν σε διαφορετικά πολιτικά ρεύματα μπορούν να βρεθούν στην ίδια τάση που τους ενώνει σε ένα συγκεκριμένο ζήτημα, κλονώντας έτσι πιο αποτελεσματική την δράση τους. Αντιθέτα η παραταξη οικοδομείται εκ των προτερων και εκτός του συγκεκριμένου χώρου και των προβλημάτων, και ερχεται με το δικό της συνολικό πολιτικό πρόγραμμα να κάνει προτάσεις σε αυτό το χώρο που μενουν εντελώς αφήρημένες δια το μέλλον των συλλογών ή των συνδικατών, στο μέτρο που η συγκεκριμένη τους κατανόηση προϋποθετεί την ανάλυση μετά από την συζήτηση του συνόλου τες κατευθύνσεις μιας πολιτικής οργάνωσης. Από κει και πέρα για την επιβίωση στην κορυφή των συμβουλίων μακριά από τες ζμαζες αρχίζει η πολιτική της χαφιεδολογίας και της λασιολογίας στη βάση της πίστης σε ένα παλιό βρωμικό δρομο: "ο σκοπός αγιάζει τα μέσα." Όχι, συναγωνιστές, ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα, για τον πολύ απλό λόγο ότι αντιθέτα τα καθορίζει και όταν σκοπός είναι η πάλη εναντίον στην εκμεταλευση και την καταπίεση, τα καθορισμένα από αυτή μέσα δεν μπορεί ποτε να είναι βρωμικό. Αντιστροφή όταν τα μέσα είναι βρωμικά και κρυβουν την πολιτική τρικλοποδία, την απάτη, το γραφειοκρατικό φιλώμα των άλλων αποφαισεων δείχνουν αναμφιβόλα ένα σκοπό που όσο και αν στολιζεται με προο-

δευτικά καλύμματα παραμένει ξένος με αυτά.

Αυτό που μας ενδιαφέρει άμεσα είναι η οικοδόμηση μιας ζωντανής δημοσπονδίας τοπικών συλλογών στον κάθε εθνικό χώρο και όχι ενός φαντασματος που να κατανεμεί ψήφους στις παραταξεις. Για να γίνει όμως αυτό χρειάζεται σοβαρή αντιμετώπιση του συλλογού σαν όργανο συγκέντρωσης ζωντανών ανθρώπων, φοιτητών εξωτερικού με ανία επίπεδα συνειδητοποίησης. Δύο πράγματα καθορίζουν αυτόν τον συλλογό:

1. Η ριζοσπαστικοποίηση του φοιτητικού κινήματος στο παγκόσμιο επίπεδο και ιδιαίτερα η ριζοσπαστικοποίηση της Κυπριακής νεολαίας μετά το πραξικόπημα και την εισβολή.
2. Η φοιτητική μεταναστεύση στο εξωτερικό δεδομένης της ανυπαρξίας της Κυπριακής Παιδείας, μεταναστεύση που γεννά την προσωπική κρίση-αρά την αγώνια αποτέλεσμα του διαχωρισμού από την κουλτούρα της Κυπριακής κοινωνίας, και την επαφή με την πληθώρα νέων στοιχείων της κουλτούρας της κάθε χώρας.

Μεσα στην ομάδα άλλων συμπατριωτών ο ξένος φοιτητής αντλεί την δύναμη να ρυθμίζει αυτή την κρίση και να ανταπεξέρχεται τες δυσκολίες

Οι δύο αυτοί καθοριστικοί παράγοντες δείχνουν την μεγάλη διαφορά που υπάρχει μεταξύ ενός φοιτητικού συνδέσμου και ενός φοιτητικού σπινδιλιού. Δεν είναι η παλιά για τα σπινδιλιού καλλιστικά δικαιώματα που οδηγεί τους φοιτητές στους συλλογούς αλλά κατευθείαν η πολιτική τους ριζοσπαστικοποίηση. Ο αμφιβολός χαρακτήρας του ελληνικού φοιτητικού συνδικαλισμού που αποτυπώνεται λόγω επαφής και στο κυπριακό Φ.Κ. (ιδιαίτερα στην Ελλάδα) αγνοεί όλους αυτούς τους παράγοντες; αντι να ενώνει στη δράση όλους τους προοδευτικούς δημοκράτες φοιτητές. Ο αξιόλογος λοιπόν της δουλειάς μας πρέπει να είναι η προώθηση και η συζήτηση των κοινωνικών και πολιτικών προβλημάτων στα πλαίσια του σεβασμού των δημοκρατικών διαδικασιών στον κάθε εθνικό χώρο. Για την επίτευξη στόχου εθνικού χώρου. Για την επίτευξη του στόχου αυτού οι τοπικοί συλλογοί πρέπει να οργανωθούν στα πλαίσια μιας πανεθνικής δημοσπονδίας στην κάθε χώρα, που να τους επιτρέπει να είναι σε στενή επαφή, να κεντροποιεί και να συντονίζει τη δράση τους κάνοντας την έτσι πιο αποτελεσματική, εμπλουτίζοντας ταυτόχρονα τον

κάθε τοπικό συλλογό με την εμπειρία των άλλων συλλογών. Ένα κεντρικό εντυπο της δημοσπονδίας που να εκδίδεται σε τακτικές ημερομηνίες και να παρουσιάζει χωρίς λογοκρισία τες αποψεις των διαφόρων τοπικών συνδέσμων ή ρευμάτων μέσα στην κάθε δημοσπονδία, είναι μια απαραίτητη προϋπόθεση για μια σοβαρή ανταλλαγή των πολιτικών αποψεων και μια σοβαρή εγύηση για το ανεβασμα της συνειδητοποίησης των φοιτητών καθώς και της προβολής του Κυπριακού προβλήματος αν το εντυπο εκδίδεται ταυτόχρονα και στην τοπική γλώσσα του κάθε εθνικού χώρου.

Το καταστατικό της δημοσπονδίας αυτής πρέπει να προνοεί εκτός από την ελευθερία δημιουργίας πολιτικών τάσεων, την ανεξαρτησία και κυριαρχία του κάθε συλλογού. Σε περίπτωση που η δημοσπονδία σαν μαζικό όργανο πρέπει να αποφασίσει, να πάρει θέση απέναντι σε ένα κοινωνικό ή πολιτικό πρόβλημα, δεν μπορεί να το κάνει παρά στη βάση μιας μινιμουμ πλατφόρμας της πλειοψηφίας των τοπικών συλλογών που απαρτίζουν την δημοσπονδία. Ο κάθε τοπικός συλλογός θα έχει δικαίωμα να ενστερνιστεί ή όχι αυτή την πλατφόρμα και να αναπτύσει από εκεί και πέρα τες δικές του αποψεις με βάση τη μινιμουμ αυτή πλατφόρμα.

Οι διαφοροί συναγωνιστές που ποτιμούν να δημιουργούν "κοκκίνες" και "επαναστατικές" παραταξεις για να δημιουργήσουν αντίβαρο στις "ρεφορμιστικές" παραταξεις αντι της συλλογικής ζυμωσης και της άργης ωριμάνσης μέσα από τες καθημερινές εμπειρίες του ζωντανού ΦΚ δεν κάνουν τίποτε άλλο ουσιαστικά παρά να δικαιολογούν και να επιβεβαιώνουν την πολιτική των Σταλινικών, πολιτική διάσπασης του ΦΚ. Οι συναγωνιστές αυτοί δεν πρέπει να αφήνουν να τους νικά η ανυπομονησία να απευθυνθούν σε ένα κομμάτι, ένα μόνο από τους συντελεστές του ΦΚ με την ρεφορμιστική οργανωτική λογική της διάσπασης. Πρέπει να εργαστούμε υπομονετικά και πολυχρόνα μέσα στο ΦΚ και σε όλους τους συντελεστές του καταδικάζοντας τες αντιδημοκρατικές διαδικασίες των παραταξεων, ξεσκεπάζοντας τες γραφειοκρατικές τρικλοποδιές της ηγεσίας μπροστά στα ίδια τα μάτια της βάσης για να δώσουμε τες δημοκρατικές οργανωτικές προοπτικές στο ΦΚ και να του δώσουμε την ευκαιρία να παίξει παίρνοντας τον ρόλο του σαν πολιτικός συμμαχος του εργατικού κινήματος. Ο σχεταρισμός είναι η άλλη ο

φή του ολιπορτουισμού. Η τακτική της επέμβασης των συντροφων της ΟΚΔΕ και της ΟΣΕ μέσα στο ΦΚ μας δίνουν δυστυχώς την τραγική επιβεβαίωση.

Από τον επομένο πανεπιστημιακό χρόνο που μπαίνει πρέπει οι συνειδητοί πρωτοποροί να παλεψουν με υπομονή και αποφασιστικότητα για:

1. Την δημιουργία δημοσπονδιών που να περιλαμβάνουν όλους ανεξαιρέτως τους δημοκράτες φοιτητές, που να έχουν καταστατικό δημοκρατικής λειτουργίας (ανακλήτοι αντιπροσωποί, δημιουργία τάσεων, ελευθερία αποψεων)
2. Το ξεσκεπασμα της λογικής των διαφόρων παραταξεων που κρατούν δεμένα χειροπόδαρα το ΦΚ διασπώντας το εκ των προτερων. Οι γραφειοκράτες είτε "επαναστατες" ή "ρεφορμιστες" μινιμουμ πάντα γραφειοκράτες.
3. Την αγωνιστική κινητοποίηση του συνόλου των Κυπρίων φοιτητών σε σχέση με τα καιτα προβλήματα του κάθε χώρου (περιορισμός εγγραφών, καταργηση εξεταστικών περιόδων συναλλαγμάτων κλπ.)
4. Συνεργασία με ΟΔΑ τα προοδευτικά συνδικατα για την δικαιώση των συγκεκριμένων αιτημάτων χωρίς να υπάρχει κατ'ανάγκη απολυτή ταύτιση πολιτικών αποψεων.
5. Επαγρύπνηση, ενημέρωση και ενότητητα στη δράση: κοινός εχθρός, κοινός αγώνας.
6. Ανεξαρτοποίηση του ΦΚ από την Κυπριακή κυβέρνηση. Ελευθερία σκέψης και κριτικής.
7. Προώθηση της συζήτησης γύρω από καιτα κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα της Κύπρου και προβολή τους στον κάθε εθνικό χώρο του εξωτερικού
8. Συμφύση των δεσμών μας με όλα τα προοδευτικά κινήματα και οργανώσεις τόσο του φοιτητικού όσο και του εργατικού χώρου.

Μονή προϋπόθεση μέσα στην παλιά αυτή η καλοπιστία, και η κατανόηση ότι παρά τες διαφορές αποψεων έχουμε τα ίδια προβλήματα και τον ίδιο εχθρό, πράγμα που σημαίνει ότι μόνο συλλογικά μπορούμε να τα αντιμετωπίσουμε. Όχι στη στείρα συζήτηση για χάρη της συζήτησης και της πραξικόπηματικής επιβολής των αποψεων μας στο σύνολο του ΦΚ. Ναι στην ικανότητα να αναγνωρίζουμε λάθη μας και να τραβούμε τα αναγκαία διδάγματα για μια πιο σωστή επέμβαση στο μέλλον. Μονο έτσι μπορούμε να βγάλουμε το ΦΚ από το ρεφορμιστικό αδιέξοδο.

Το πιο κάτω κείμενο γραφτηκε απο αναγνώστη μας και αναφερεται στο "δελτίο συζήτησης" και πιο συγκεκριμένα στο θέμα της "εργατικής εφημερίδας". Πρέπει να διευκρινίσουμε απο την αρχή προτού προχωρήσουμε σε οποιαδήποτε άλλες κρίσεις πάνω στο άρθρο του σ. Μ. Κομή, ότι ο τίτλος "εργατική εφημερίδα" που επιγραφοταν στο εξώφυλλο του προηγούμενου "δ.σ" δεν σημαίνει πως το δελτίο είχε αυτονομαστεί σε εργατική εφημερίδα. Ο τίτλος αναφεροταν στο άρθρο που περιείχε το δελτίο σχετικά με την ανάγκη και το τι είναι μια εργατική εφημερίδα και ο ρολος που πρέπει να παίζει στο εργατικό κίνημα. Αυτή η διευκρίνιση είναι αναγκαία γιατί παρα πολλοί αναγνώστες μας είχαν το ίδιο πρόβλημα. Το δελτίο όπως τονίστηκε και στην 2η του έκδοση "απευθύνεται σε ορισμένα άτομα που έχουν ιδεολογικές ανησυχίες και προβληματισμό". Καλό θα ήταν να υπήρχαν οι δυνατότητες και οι προϋποθέσεις για μια εφημερίδα που να απευθυνόταν στην πλατεία μαζα των εργατών. Όμως κάτι τέτοια είναι δύσκολο ακόμα. Σε καμία περίπτωση όμως δεν πρέπει να γίνει σύγχυση του περιοδικού με μια εργατική εφημερίδα. Αυτό παρατηρήθηκε απο μερικούς αναγνώστες. Το "Δ.Σ" είναι πολιτικό-θεωρητικό περιοδικό τοποθετημένο στο φάσμα του επαναστατικού μαρξισμού-δεν είναι υποκατάστατο εφημερίδας.

ΚΑΘΟΡΙΣΤΙΚΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

μαριου κομη

Αναμφισβήτητα η ενημέρωση για τα καθημερινά γεγονότα και προβλήματα και η κριτική καταστάσεων σε ένα κοινωνικό χώρο, σύμφωνα με μια ιδεολογία, επίρραξη μέχρι ένα ορισμένο βαθμό τη διαμορφωση των αντιλήψεων των ανθρώπων του χώρου. Όμως το καθορισ-

τικό στοιχείο στες καθ'αυτο αντιλήψεις των ανθρώπων είναι η οικονομική διαρθρωση του κοινωνικού χώρου, που επίσης καθορίζει και το επίπεδο της ταξικής πάλης που και αυτή με τη σειρά της καθορίζει τη πορεία των εξελίξεων στο χώρο.

Απο το επίπεδο της ταξικής πάλης εξαρτάται και ο βαθμός επίδρασης της ιδεολογίας της αρχουσας τάξης πάνω στην ιδεολογία των άλλων τάξεων διότι, για να μπορεί η αρχουσα τάξη να επιβάλλει την ιδεολογία της πάνω στες υπολοίπες τάξεις σημαίνει ότι οι οικονομικές σχέσεις του κοινωνικού χώρου είναι ανεπτυγμένες σε κάποιο βαθμό έτσι που οι υλικοί όροι της καθημερινής ζωής των ανθρώπων δεν σπρωχνουν στην άρνηση της ιδεολογίας και της προπαγάνδας της αρχουσας τάξης και την αναλήψη οργανω-

μένης συλλογικής και μαζικής δράσης εναντίον στην ίδια την αρχουσα τάξη. Διότι, εκείνο που αναγκάζει τον άνθρωπο να ζει κοινωνικά δηλαδή να οργανώνεται, να παλεύει συλλογικά και έρχεται σε σχέσεις με τους άλλους ανθρώπους είναι οι υλικές ανάγκες της ζωής.

Έτσι για να απαλλαχτεί η ιδεολογία των εργατών απο την αστική προπαγάνδα και να αποβαλλούν απο τη νοστροπία τους την παθητική αντιμετώπιση των πραγμάτων, είναι ανάγκη οι υλικές συνθήκες της καθημερινής ζωής να συγκροτούνται με τες καθημερινές διακηρύξεις και τον τρόπο επίβλησης των θελήσεων και επιδιώξεων της αστικής τάξης πάνω στους εργατές. Η άρνηση της αστικής ιδεολογίας έχει σαν αποτέλεσμα την οξύνση της συγκρούσεως και την αναλήψη οργανωμένης και συλλογικής δράσης εναντίον στες θελήσεις και τες επιδιώξεις της αστικής τάξης. Η πάλη αυτή είναι δυνατό να δημιουργήσει την ανάγκη για μορφές και τρόπους οργανώσεως, (εργατικές οργανώσεις, σωματεία, ομάδες) μεθόδους πάλης, (διαμαρτυρίες, απεργίες...), μεθόδους ενημερώσεως (εργατικά φυλλάδια, εφημερίδες...). Σε μια τέτοια περίπτωση κανένας δεν μπορεί να προκαθορίσει ποια θα είναι η μορφή του κινήματος αυτού. Η φύση και η εξέλιξη ενός κινήματος - αν θα είναι εργατικό ή εθνικοαπελευθερωτικό κλπ. - εξετάζεται απο τες ιδιομορφές χαρακτηριστικές συνθήκες που επικρατούν μέσα στο χώρο που εξελίσσεται.

Η ύπαρξη ενός μαρξιστικού εντύπου στο συγκεκριμένο χώρο, της νοτίας Κύπρου, σε μια συγκεκριμένη περίοδο: τέσσερα χρόνια μετά την προσφυγοποίηση του ελληνοκυπριακού πληθυσμού απο τη βόρεια Κύπρο απο τον τουρκικό στρατό, όπου η επίδραση και επιβολή της ιδεολογίας της Ε/Κ αρχουσας τάξης είναι καθημερινό γεγονός, όπου το εργατικό κίνημα βρίσκεται αποπροσανατολισμένο με τες μικροαστικές καπιταλιστικές ανεσεις, εστω και μακριά απο το πολεμικό κοσμο, είναι κάτι το θετικό. Η θετικότητα αυτή οφείλεται στο ότι είναι κάτι νέο και διαφορετικό απο ότι κυκλοφορεί μέχρι τώρα στον τόπο μας. Όμως μερικές αποψεις που προβάλλουν τα περιεχόμενα άρθρα ποτιμούν αυτή την θετικότητα.

Άρα εκείνο που προκαλεί την πρώτη αρνητική εντύπωση είναι η ονομασία "εργατική εφημερίδα". Ο λόγος είναι ότι το εντύπο αυτό να μεν φι-

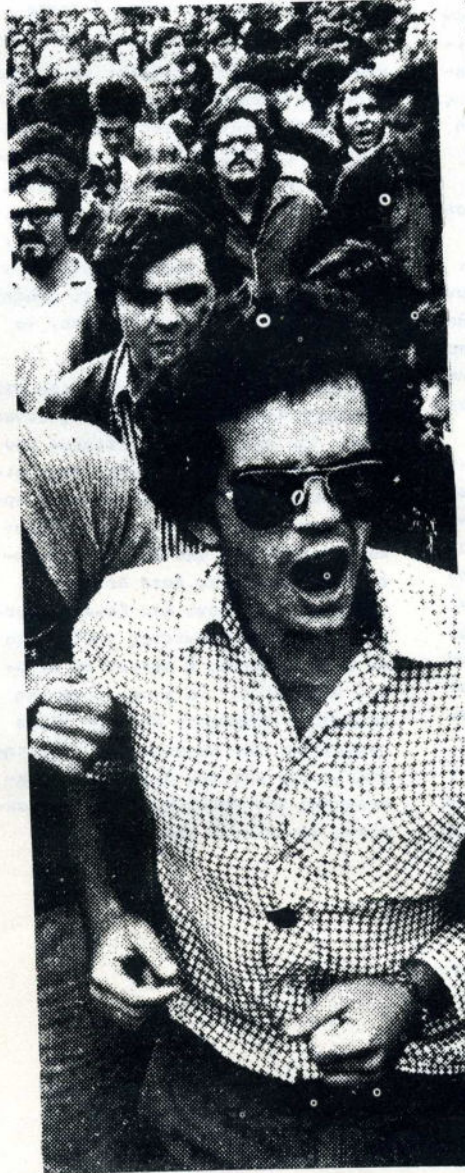
Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΕΧΕΙ ΣΗΜΑΣΙΑ

Ο
σοφοκλής
ρουσος
απαντά

λοδοξει να ενημερώνει και να βοηθά στα εργατικά προβλήματα αλλά αυτή τη στιγμή δεν πάει από του να είναι μια μικροδιανοουμενιστική εκδοχή που δεν βρίσκεται σε καμία σχέση με τις εργατικές κινήσεις. Αυτό σημαίνει ότι οι εργάτες δεν συμμετέχουν ούτε στην εκδοχή, ούτε στην άρθρογραφία ούτε στην διαθεση, ούτε ακόμα και στην αναγνώση της. Αρα εστω κι αν μια εφημερίδα αναλύει και ενημερώνει για όλα τα εργατικά προβλήματα χωρίς να βρίσκεται σε επικοινωνία με τους εργάτες δεν μπορεί να είναι εργατική. Η ονομασία της δεν φανερώνει την πραγματική ταξική της προέλευση. Στην προκειμένη περίπτωση αυτή δημιουργεί παραπλανητική εντύπωση σε ένα τυχαίο αναγνώστη.

Η πιο πάνω αποψη σε συναρτηση με τις ακολουθίες: "η εφημερίδα αυτή μπορεί να παίξει το ρολό του οργανωτή, μέσα από το γραφείο, πούλημα, οικονομική ενίσχυση κλπ. θα δημιουργήσει την ανάγκη και θα υποβοηθήσει στη δημιουργία εργατικών ομάδων..." και ότι "πρέπει να πετύχει να γίνει καθοριστικός παράγοντας στην παλη των εργατών", είναι καθαρά ιδεαλιστικές. Ο λόγος είναι ότι ο εργάτης από τη θέση του στην παραγωγική διαδικασία οργανώνεται και αγωνίζεται για την λύση των οικονομικών προβλημάτων και κατεπείκτηση πολιτικών προβλημάτων που τον απασχολούν. Συνεπώς δεν είναι δυνατόν μια εφημερίδα να αντικαταστήσει την ανάγκη των ανθρώπων για καλύτερη επιβίωση και να γίνει καθοριστικός παράγοντας στη παλη τους.

Οι φιλοδοξίες αυτές σκεφείσαι για καθοδήγηση του εργατικού κινήματος από μια εφημερίδα καθώς και η αποψη "οτι η συσπειρωση γύρω από την εφημερίδα προχωρημένων εργατών δημιουργεί ένα είδος γριναζιού που συνδέει το πολύ μικρο γριναζι-επαναστάτες με το πολύ μεγάλο-εργατική ταξη- εκτός του ότι είναι μηχανιστική αντίληψη, αποτελούν τάσεις ανθρώπων έξω από την εργατική ταξη που θέλουν να παίξουν ρολό καθοδηγητών - ηγετών της εργατικής τάξης. Η εργατική ταξη όμως δεν θέλει καθοδηγητές έξω από αυτή αλλά ενεργούς αγωνιστές και συμπαράστατες στο κίνημα της. Οποιοσδήποτε όμως έξω από αυτή φανερώνει τάσεις καθοδηγητικού σημαίνει ότι ο πραγματικός του σκοπός είτε συνειδητά είτε ασυνειδητά είναι να εκμεταλλευτεί το κίνημα της εξυπηρετώντας συμφέροντα έξω από αυτή.

Πορτογαλία 75. Το κίνημα ανέβηκε με χαρίς στην αλληλοεπίδραση αντικειμενικών συνθηκών και ιδεολογίας.

Αν και έχει γραφτεί σε άλλο μέρος για τη συγχυση γύρω από τον τίτλο "εργατική εφημερίδα" χρειάζεται να γίνει ξανά αναφορά γιατί ο συντροφός Κομής εκτίσε ένα μέρος του άρθρου του πάνω σ' αυτή τη συγχυση. Το "Δελτίο συζήτησης" και μια εργατική εφημερίδα είναι δύο εντελώς διαφορετικά πράγματα.

Το άρθρο αναφέρεται στο τι ρόλο και πως μπορεί να παίξει η εργατική εφημερίδα. Οχι επειδή βλέπουμε μετατροπή του δελτίου σε εφημερίδα ούτε επειδή θέλουμε να υποκαταστήσουμε την εφημερίδα.

Η εφημερίδα που αναφέρω στο άρθρο μου είναι κάτι που πρέπει να παλέψουμε να γίνει. Έτσι στο ολό άρθρο γίνεται μια αναφορά γύρω από τον ρόλο αυτού του μελλοντικού στόχου.

Έτσι μέσα σ' αυτά τα πλαίσια δεν μπορώ παρα να συμφωνήσω ότι το δελτίο δεν είναι εργατική εκδοχή. Και σίγουρα η θέση "...εστω και αν μια εφημερίδα αναλύει και ενημερώνει για όλα τα εργατικά προβλήματα χωρίς να βρίσκεται σε επικοινωνία με τους εργάτες δεν μπορεί να ονομαζέται εργατική..." είναι απόλυτα σωστή. Η θέση αυτή είναι διαχτυπη μέσα στο πνεύμα του άρθρου και θεωρώ σαν προϋπόθεση ότι η εργατική εφημερίδα θα βρίσκεται σε επικοινωνία με τους εργάτες. Επομένως το συμπέρασμα ότι είναι ιδεαλιστικό να περιμένουμε την εφημερίδα να παίξει ρόλο οργανωτικό και καθοδηγητικό είναι λανθασμένη γιατί στηρίζεται πάνω στη λανθασμένη ταυτίση της εφημερίδας με το δελτίο.

Στο υπόλοιπο μέρος του άρθρου πιστεύω ότι υπάρχει μια λανθασμένη αντιμετώπιση της εξέλιξης της επαναστατικής διαδικασίας και της διαλεκτικής σχέσης ανάμεσα στην ιδεολογία και τις αντικειμενικές συνθήκες (ή ανάμεσα στις ιδέες και την πράξη).

Ο καπιταλισμός σαν σύστημα δημιουργεί, μέσα από τις αντιφάσεις του τις συνθήκες που θα σπρώξουν τις εργαζόμενες μαζές στην αρνήση του και στην παλη εναντίον του. Η διαδικασία που διαφαίνεται ότι βλέπει ο συντροφός Κομής είναι "ντιτερμινιστική" και παραγνωρίζει ωρισμένες βασικές πραγματικότητες. α). Μεσα στην ταξη υπάρχουν στρώματα όσον αφορά τον βαθμό συνειδητοποίησης.

σης, την ιδεολογία και αγωνιστικό επίπεδο. Επομένως δεν μπορούμε να είμαστε ακριβολογοί όταν μιλούμε για την ιδεολογία της τάξης. Και οι υλικές συνθήκες επιδρούν διαφορετικά σε κάθε στρώμα της τάξης. Όταν θα επέλθει η τελική ρήξη ανάμεσα στους εργάτες και το καπιταλιστικό σύστημα και θα αρχίσει η αναλήψη δράσης για την αντικατάσταση του από τον σοσιαλισμό, η τάξη στην πλειοψηφία της θα ακολουθήσει το πιο προχωρημένο τμήμα της. και θα έχει ήδη δεχτεί μέρος ή ολοκληρή την ιδεολογία, το πρόγραμμα και τους στόχους του τμήματος αυτού.

β). Μια συγκρούση με το σύστημα δεν οδηγεί αναγκαστικά στην σοσιαλιστική ιδεολογία. Υπάρχουν ιστορικά παραδείγματα που κρίσεις του συστήματος οδήγησαν στον φασισμό. Θα στραφεί η εργατική τάξη προς τον σοσιαλισμό αν παλέψουμε για να παρουσιάσουμε τον σοσιαλισμό σαν εναλλακτική λύση προς την κρίση του καπιταλισμού. Εκείνο που θέλω να πω είναι ότι οι αντικειμενικές συνθήκες δεν γίνονται από μόνες τους την σοσιαλιστική ιδεολογία. Απλώς καμνουν δυνατή την αποδοχή του σοσιαλισμού σαν ρεαλιστική λύση. Η ρήξη με την ιδεολογία της αρχουσας τάξης δεν ερχεται από μόνη της. Χρειάζεται μια συνεχής αντιπαράθεση που να ξεσκεπαζει τον ταξικό αντιεργατικό χαρακτήρα της ιδεολογίας της αρχουσας τάξης και να προβάλλει εναλλακτικές θέσεις. Αυτό που θα μεταφέρει την αντιπαράθεση μέσα στην τάξη είναι είτε άτομα εργάτες, είτε ένας πολιτικός φορέας, είτε ένα έντυπο που να βρίσκεται σε επαφή με την τάξη. Νομίζω ότι δεν μπορεί κανένας δεν μπορεί να αρνηθεί αυτό το ρόλο στην εφημερίδα. Δεν εννοώ ότι η εφημερίδα θα αντιπαράθετεί με τον καπιταλισμό ανεξάρτητα από συνθήκες. Αντίθετα πρέπει να αντιπαράθετεί την σοσιαλιστική ιδεολογία αναλόγα με τις δυνατότητες που δημιουργούν οι συνθήκες.

Στον πρόλογο του άρθρου μου αναφέρω "...για να μπει σε πράξη και να πετύχει η προσπάθεια (να εκδοθεί εργατική εφημερίδα) χρειάζεται σαν προϋπόθεση η συσπειρωση ενός αριθμού αγωνιστών γύρω από βασικά προβλήματα του κινήματος, θεωρητικές θέσεις, τρόπους επέμβασης, και στο τι είναι εργατική εφημερίδα..." Στην ουσία αυτό είναι η περιγραφή μιας πολιτικής κίνησης ή ομάδας, με απλώς δίνω βασική σημασία στο ρόλο της εφημερίδας.

Τι μπορεί όμως να είναι η πολιτική φιλοδοξία μιας κίνησης ή ομάδας; Να βόηθει στο ανεβασμα του κινήματος και στο κτίσιμο του επαναστατικού κομματος. Επομένως η επιτυχία της εφημερίδας μετρείται από τον βαθμό που επιδρά στην διαμορφωση του κινήματος. Από την άλλη η εφημερίδα πρέπει να την βλέπουμε σαν μέρος της γενικότερης πάλης.

Ανθασμενο λοιπον το συμπερασμα οτι "...οποιος φανερωνει τασεις καθοδηγητου...εξυπηρετει συμφεροντα εξω απο αυτην (την εργατικη ταξη)..."

Η εφημερίδα είναι ένα όπλο μιας πολιτικής ομάδας, κίνησης ή τάξης (το πιο δυνατό όπλο ουσιαστικά) στον αγώνα της. Το να φιλοδοξεί να καθοδηγήσει το κίνημα δεν είναι ηγεμονική τάση ούτε είναι αντίθετο με τα συμφέροντα της τάξης. Με αυτό εννοώ: οι ιδέες, η τακτική και οι στόχοι μιας ομάδας να αγκαλιαστούν από την τάξη και να γίνουν μέρος του κινήματος. Πιστεύω ότι κάθε σοβαρή πολιτική τάση για να μπορεί να κάνει αναφορά στον Μαρξισμό-Λενινισμό πρέπει να έχει αυτή τη φιλοδοξία.

Τελειωνοντας θελω να ανα φερω οτι η εκδοση εργατικης εφημεριδας ειναι μέρος της παλης για το κτισιμο του επαναστατικου κομματος. Μια εφημερίδα είναι παράλληλα και πολιτικό όργανο, φορέας πολιτικών ιδεών, θέσεων και στόχων, γύρω από το οποίο συσπειρώνει αγωνιστές. Αυτό δεν μπορεί να γίνει παρα μόνο από ξεκαθαρισμένους πολιτικά αγωνιστές ανεξάρτητα αν είναι εργάτες ή όχι. Αν θα πετύχει πραγματικά να γίνει εργατική εφημερίδα εξαρτάται από τον βαθμό συμμετοχής των εργατών στην ζωή της εφημερίδας και την διαδικασία διαμόρφωσης των πολιτικών θέσεων, τακτικής και στόχων της.